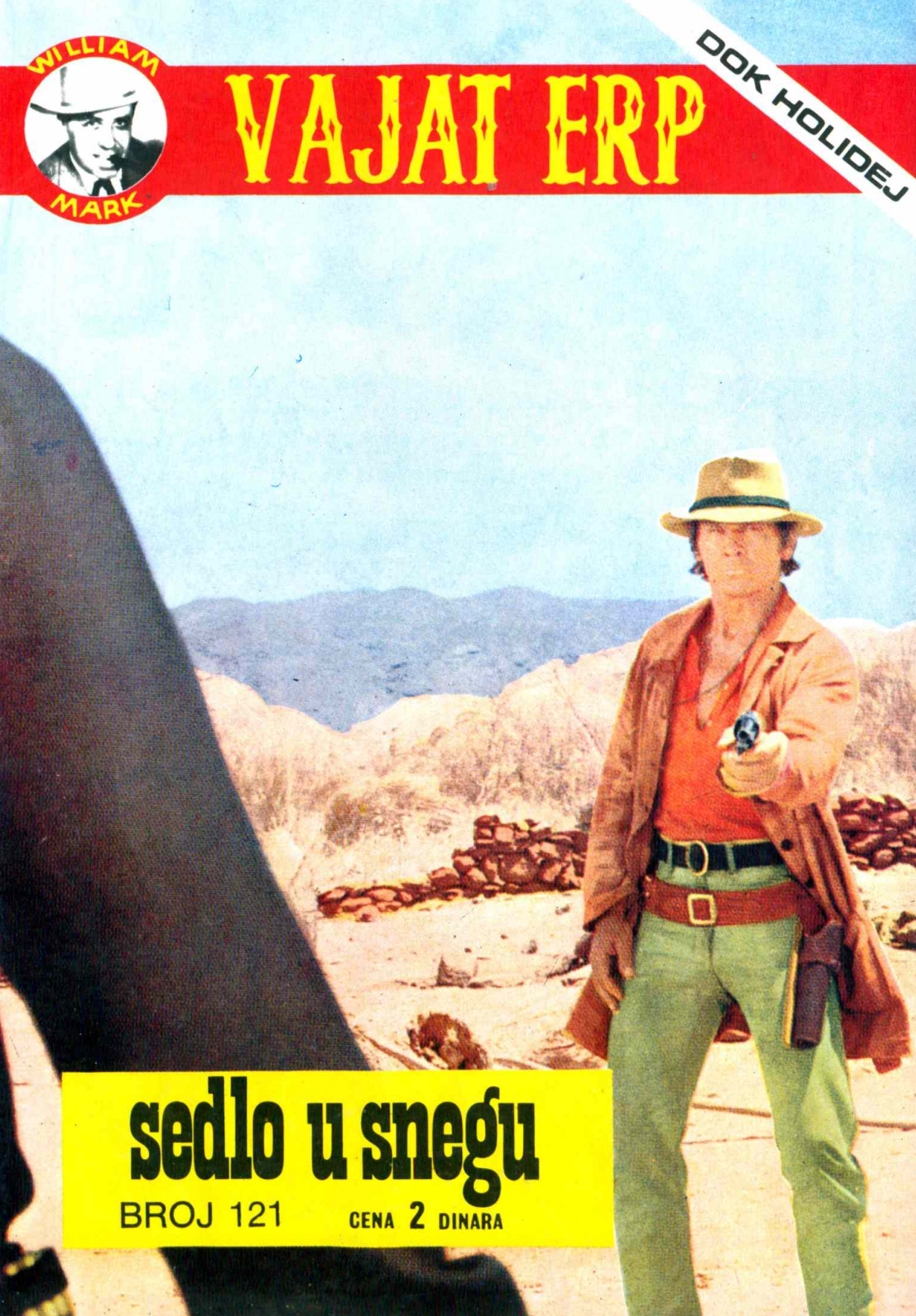

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

sedlo u snegu

BROJ 121

CENA 2 DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKJE FIRME

DARWIL

TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4 / I-II

MOĆI ĆETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA ČASOVNIKA „DARWIL” I „ARETTA” POZNATIH PO PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA.

TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14, 18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

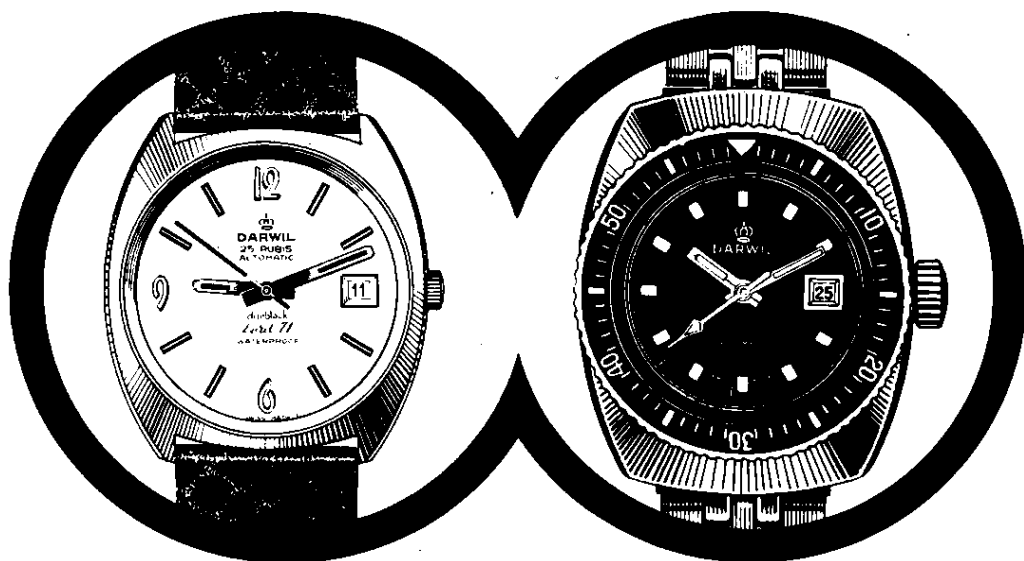
ZA VAS — ČASOVNIK LORD 71

ZA VAŠU SUPRUGU — ČASOVNIK LADY 71

SA UGRAĐENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA I UDARA

ČASOVNIKE „DARWIL” I „ARETTA” MOŽETE NABAVITI I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!

SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM MESTIMA

**Vilijam
Mark:**

**SEDLO
U SNEGU**

Naslov originala:

WILIJAM MARK:

EIN SATTEL IM SCHNEE

Copyright 1971. by Martin Kelter
Verlag

SEDLO U SNEGU

Već nedeljama vladala je u Tombstonu grobna tišina.

Banda „ljudi sa vešalima“, koja je tako dugo tiranisala grad, kao da je propala u zemlju. Ova iznenadna tišina imala je nečeg tajanstvenog, u sebi.

Bio je to februar 1884.

Vajat Erp, moglo se tako reći, postavio je čitav grad na glavu: ali, bez ikakvog uspeha. I, što je bilo još interesantnije, i čuvene tombstonske siledžije, kao da su zajedno sa njima uhvatile maglu.

Fin Klanton, koga je Vajat Erp, zajedno sa „ljudima sa vešalima“ uhvatio na reci Lue Lon, bio je rebnut sa dve godine zatvora, ali je, kako se to već posle nekoliko dana saznalo u Tombstonu, prilikom transportovanja za Fort Vort, uspeo da pobegne. Maršal, koji je ispiti-vao stvar, beše saznao da je transport, koga je pratilo nekoliko stražara, u putu bio napadnut. Prema tome, bilo je sigurno, da se Fineas Klanton nalazio na slobodi; a pošto nije bio ubica i pljačkaš, za njim nije ni bila izdata poternica.

Maršal je Džoni Ringa, koji je sa svojom bandom izvršio napad na njega i Doka Holideja, pustio iz zatvora i najurio iz grada, pre nego što je i stigao sudija.

Izgleda da su se ostali razbojnici pridružili Džoniju Ringu. Kuća Flanaganovih bila je temeljno pretražena ali, izgledalo je, kao da su svi pomrli. Fergusonova daščara bila je zatvorena. Kućica na zapadnoj obali reke, u kojoj je živio Džems Karli Bil, zvrjala je prazna. Isto tako i krovinjara, u kojoj se beše nastanio Piti Spens, preko puta od jazbine Džonija Milera u Fremontovoj ulici, bila je napuštena.

Pacovi su okrenuli Tombstonu leđa! Da čovek prosto ne poveruje.

To što su tombstonski razbojnici napustili ovaj mračni grad, nije bilo ništa izuzetno. Oni su i do sada češće odlazili, da bi se opet, iznenada, pojavljivali. Ali to, što su se „ljudi sa vešalima“ na tako tajanstven način i iznenada preko noći povukli, bilo je uznemiravajuće.

Nedeljama su „sivoliki“, uvek u novim talasima, preduzimali napade iz zasede protiv maršala Erpa. Va-

jat Erp u jednom sukobu za dlaku nije uspeo da uhvati velikog vođu. Vajat Erp gonio je bandu sve do granice sa Meksikom. U pograničnom gradu Nakou, kao i u malom škotskom selu Markartu, stegao je obruč oko ove organizacije, i pri tom čitav niz „sivolikih“ pohapsio. „Sive maske“ su sve više i više pokazivale svoju izuzetnu opasnost: sigurno da se na Zapadu nije još do sada pojavila tako dobro organizovana banda koja je delovala sa toliko brutalnosti i bezobzirnosti.

Nakon svojih temeljnih istraživanja u gradu maršal je obišao i celu okolinu, dospevši skoro dole do granice, ali sivi ološ, izgledalo je, kao da je već bio istrebljen. U pograničnim gradovima i u strmim obroncima Plavih planina, u kojima su se „ljudi sa vešalima“ inače osećali kao kod svoje kuće, nije više mogao da se otkrije nikakav trag o njihovom postojanju.

Ova okolnost nije ni malo umirivala maršala; na protiv, iščezli „ljudi sa vešalima“ uznemiravali su ga više nego da je znao da se oni nalaze ovde u gradu. Na kraju, bilo je poznato da je banda, uprkos velikim porazima i gubicima, koje je pretrpela, bila još uvek vrlo jaka.

Gde su se pacovi povukli?

Pre svega: zbog čega su grad i pokrajinu napustili? Šta je planirao veliki vođa? Čovek bi pomislio da je on bio taj koji je donosio odluke o svim podlostima i niskostima.

Bilo je to jutro četvrtog februara.

Negde, u jednoj maloj ulici u predgradu, u minerskim kućicama, rodio se jedan mališan. Otac, koji je u gradu radio u jednoj bravarskoj radionici, pojavio se nešto pre devet časova u šerifovoj kancelariji.

Luk Šort je odjahao na jedan ranč jer se tamo beše nešto dogodilo. Zamenici bili su na svom zadatku — i krstarili gradom. Vajat Erp sedeo je za pisačim stolom i razgledao prispelu poštu kada je na vratima ugledao Sid Krugera.

— Helo, maršale, — pozdravi bravar dodirnuvši nespretnim pokretom ivicu svog šešira. — Ne bih želeo da vas dugo uznemiravam. Imam samo jedno pitanje. Rodio mi se sin...

— Vi? — upita maršal i pogleda ga.

— Ma ne, naravno moja žena. Mislio sam samo... Mi nemamo ni jednog rođaka u gradu. I ja... U redu, hteo sam da pitam, jer sam ja katoličke vere i potreban nam je kum, ako biste... možda... — On prekide. Namera, koja ga je dovela do ove, odjedanput mu se učini kao veliki zahtev od maršala.

Ali, na njegovo čuđenje, čovek iz Misurija potvrdi glavom i upita:

— Kada je krštenje?

— U ponedeljak. U osam sati u maloj crkvi, — odgovori Kruger, sav srećan.

— U redu, doći ću.

Kruger izađe sav ozaren.

Jedva da je napravio tri ili četiri koraka preko verande, kad prasak jednog metka odjeknu u prepodnevnoj tišini.

Krugera je metak pogodio u leđa. Zateturio se nekoliko koraka i srušio licem prema ulici na kojoj ostade da leži raširenih nogu i ruku.

Odmah zatim odjeknuše još dva pucnja i na „Oriental salunu“ rasprsnuše se prozorska okna.

Vajat Erp bio je već kod vrata kada je čuo prvi pucanj.

Nije bilo nikoga. Meci mora da

su dolazili sa južnog kraja Pete ulice.

Velikim koracima čovek iz Misurija prešao je preko ulice i zastao pred kućom Traskera i Trindama.

U tom trenutku pojavila su se na raskrsnici tri jahača. Pucali su, kao podivljali, na jednog čoveka koga je maršal tek tada primetio.

On je stajao preko, u produžetku Pete ulice, na kraju verande „Kristal palasa“. Ledeno hladan, stajao je sa „vinčesterkom“ u ruci, opalivši dva metka preko ulice.

Jedan od jahača izvrnuo se iz sedla. Drugi od njih pokušao je da pobegne u Alenovu ulicu, ali tu, odjednom, ugledao je novu prepreku: maršala.

Vajat je istrčao na ulicu i preprečio mu put. Čovek obode konja kako bi novog protivnika pregazio. Međutim, čovek iz Misurija uhvatio je desnom rukom riđeg konja za dizgine, a sa levom jahača za čizmu i naglim trzajem oborio ga iz sedla.

Treći jahač držao je pušku u ruci i kao podivljao pucao oko sebe. Pokušao je da stigne do zapadnog kraja Alenove ulice, ali ga je pogodio metak čoveka, koji je stajao iza „Kristal palasa“ oborivši ga sa konja. Međutim, on se odmah podigao, jer očigledno nije bio teško ranjen.

Tada pred sobom ugleda čoveka sa zvezdom.

Vajat uperi revolver na njega.

— Ruke u vis!

Čovek ispusti oružje i podiže ruke.

U istom trenutku odjeknu od strane „Kristal palasa“ još jedan metak, pogodi čoveka kao udarac maljem i obori ga.

Vajat se okrene i sada tek ugleda gore, na uglu ulice, kako se pojavio čovek, koji se borio sa trojicom.

Bio je to čovek visokog rasta, širokih leđa, izražajnog, mrkog lica i sivih očiju. Lice mu je bilo lepo oblikovano, koga je obod njegovog sivog šešira zaklanjao. Čovek je nosio mrko postavljeno odelo od kože i opasač napunjen mecima. Levo na njegovim grudima blistala je šestokraka zvezda.

Međutim, i bez ovog znaka maršal je tog čoveka odmah prepoznao. Bio je to niko drugi, do Larkin, šerif iz Nakoa.

U tom je čovek, koga je Vajat Erp izbacio iz sedla, došao k sebi, uspravio se i kleknuo na levo koleno. Desnom rukom posegnuo je prema revolveru.

Međutim, Larkin ponovo podiže pušku i po drugi put odjeknu pucanj. Pogođeni se prevrte na leđa i osta da leži sa licem prema zemlji ispred verande.

Čovek iz Misurija krenuo je polako prema šerifu, koji je sada već stajao na verandi ispred „Kristal palasa“.

Oči, koje je maršal posmatrao, bile su tvrde kao dijamant. Larkin nije pomerio ni jedan mišić, kada je sklonio pušku, rekavši svojim nešto promuklim glasom iz grla:

— Hvala, maršale, bila je to pomoć u poslednjem trenutku.

Maršal je neobičnog šerifa sreo već više puta. Dole, u Nakou, doživeo je da je ovaj čovek, od koga nije očekivao nikakvu ili sasvim malu pomoć, u jednom teškom trenutku za njega, odjednom stao uz njega i u najtežem trenutku mu pomogao.

Maršal je lagano okrenuo pogled sa ovog tvrdog lica, prema ulici.

— Oni su svi mrtvi, Larkine — rekao je poluglasno.

Šerif je odgovorio hrabro: — Ukoliko bi u vašoj primedbi bilo ne-

kakvog prekora, maršale, onda ću ga odbaciti sa ova tri imena: Hauland, Brest i Kaningem.

Vajat je zažmurio na levo oko. Šta? Nisu li ova tri čoveka čuvena trojka ubica Hauland, Brest i Kaningem? Ova banda bila je tražena već više meseci u Teksasu, kao i u Novom Meksiku, a oko božića bila je jurena na ivici južne Arizone i samo je potera za „ljudima sa vešalima” mogla da obrati pažnju maršala Erpa od ovog tria.

Larkin je prišao črvstim korakom, zveckajući mamuzama, do verande. Prišavši maršalu i stao je pred čovekom, koga je ubio, kada ga je Vajat već bio uhvatio.

— To je Ciril Brest, star dvadeset i osam godina, sedmostruki ubica.

Šerif iz Nakoa se okrenuo i prišao čoveku, koga beše oborio odmah na raskršću. — Čarli Hauland, dvadeset i sedam godina star, šestostruki ubica.

Zatim se opet okrenuo ovoga puta prema čoveku, koga je maršal istrgao iz sedla i kojega je Larkin sa dva metka pogodio.

— A, to je Malkom Kaningem, star trideset i jednu godinu, ubica jednog čoveka. On je šutnuo revolver iz desne ruke ubijenog, tako da je oružje odletelo preko cele ulice i zaustavilo se ispod verande na drugoj strani.

Vajat Erp, koji je još uvek stajao preko pored stepenica „Kristal palasa”, pogledao je prema Larkinu. On je odavno znao da je ovaj šerif bio potpuno u duhu vremena i da je raspolagao gvozdenom odlučnošću. Larkin se svojevremeno, kada je on u Nakou, u gradu u kome je on lično bio šerif, stegao obruč oko „ljudi sa vešalima”, grubo i odbija-

juće poneo prema njemu, mada mu je kasnije, ipak pomogao.

Vajat je otišao do kancelarije, izvukao fijoku, u kojoj je Luk Šort čuvao poternice i posle kratkog vremena pronašao je slike trojice zločinaca, čija je imena Larkin maločas pomenuo. Odgovaralo je. Ubijeni behu Hauland, Brest i Kaningem.

Šerif ih je prema tome, znači, gonio i ovde stigao. U tombstonskoj Alenovoj ulici uspeo je da ih pobi-je. Svu trojicu je likvidirao.

Likvidirao, kao što je to bila dužnost svakog šerifa. On je vrlo verovatno od ovih bandita, kojima je već duže vremena bio za petama, dosta pretrpeo, pa sada više nije smeo sebi da dozvoli nikakav rizik. Zbog toga pucao je bezobzirce.

Nije mu, se moglo uopšte prigovoriti, jer su ova tri zločinca bila zaista brutalna i bezobzirna. Kao što su svojim divljačkim pucanjem ubili oca malog dečaka, koji tek što je ugledao svet, tako bi oni i činili ostala mnoga zlodela, da ih Larkin nije u tome sprečio.

Pa ipak, čoveku iz Misurija nije bilo svojstveno, ono što se u zadnjih nekoliko minuta dogodilo u glavnoj ulici Tombstona.

Kes Larkin poznavao je maršala i znao je da se ovaj ume da bori, ali i to da je Vajat uspeo jednog čoveka da ukloni. To što se onaj beše postavio na levo koleno, nije mnogo značilo, s obzirom da je maršal u tom trenutku bio bezbedan i držao ga na oku. Otvorenu primedbu ipak nije mogao da stavi Larkinu uprkos svega, jer ovde se radilo o trojici takvih bandita sa kojima nije smelo da se rizikuje.

Vajat je stajao pred Larkinom posmatrajući njegovo tvrdo, hladno lice, koje je izgledalo kao da nema

nikakvog izraza i na kojem se ogledala bezgranična nezainteresovanost.

— Niste li ih možda još od Nakoa, na ovamo, jurili? — upitao je čovek iz Misurija.

— Ne, nisam. Najverovatnije da mi to i ne bi pošlo za rukom, jer je, pre svega, Hauland bio vraški dobar strelac. Isto tako, i Kaningem umeo je da barata puškom, kao retko ko. Ne, ja sam ih, otprilike jedno dvadeset i osam milja jugoistočno odavde, slučajno sreo kod jedne stanice za promenu konja.

— Hempšajr? — upita maršal.

Larkin ga je pogledao. Maršalu se učinilo, kao da je video iznenađenje u njegovim očima.

— Pa, jedanput ili dvaput sam tu da prošao. To je jedna napuštena stanica.

— Da. Dolazio sam iz Nakoa, na putu za Glison. U blizini stanice čuo sam pucjavu. Bilaje noć, te sam uspeo da se prišunjam. Kanja sam ostavio vezanog. Primetio sam da su napali jednog stočara koji je u blizini stanice uspeo da podigne jednu siromašnu farmicu. Čovek je već bio mrtav, a i mladić, koji je radio kod njega, ležao je takođe beživotno pored farmera. Prišao sam otprilike na oko deset koraka od bandita i čuo ih kako razgovaraju. Vatra, koju su bezbrižno zapalili, osvetljavala ih je, a takođe i ubijenog. Istina, nisam bio u mogućnosti sve da razumem šta govore, ali, ipak dovoljno, da sam odmah znao, sa kim imam posla.

Larkin je napravio kratku pauzu, stavivši jedan dugački cigarilos među zube. Pošto je zapalio šibicu o don svoje cipele i pripalio crni tom-pus, nastavio je:

— Upravo sam razmišljao, na koji

način da napadnem lupeže, kada se pojavio nekakav pas. Prilično veliki rundov, koji je odjednom poleteo iz žbunja i pokušao da skoči na mene, pre nego što sam uspeo da se pribierem. Tek što sam pokušao da se odbranim od njega, a banditi su već pripucali. Pas, smrtno pogođen, srušio se ispred mene. Uspeo sam u poslednjem trenutku, uz mnogo muka, da se sklonim u zaklon. I, od tada, horda mi je uvek bila za petama. Nisam ni primetio, da sam skrenuo sa puta za Glison. A, tek kada sam projurio dole pored „Ruske kuće” primetio sam da sam dospeo u Tombston.

Za trenutak je zavladala tišina.

Larkinovo lice je za delić sekunde nestalo u plavom oblaku duvanskog dima.

Vajat, koji je još uvek u ruci držao poternice, podiže ih i reče poluglasno:

— Ukupno hiljadu dolara, mister Larkin.

Šerif okrete glavu, pogledavši maršala u oči.

— Kako to mislite?

— Stoji vam na raspoloženju hiljadu dolara, jer ste ih likvidirali.

— Da, da, hiljadu dolara.

— Lepa sumica.

Vajat Erp bio je dužan da Kesu Larkinu isplati ovu sumu. Šerif je uspeo da bandite poubija ovde u Tombstonu.

Vajat se nalazio pored njega i možda bi se borba, bez njegovog učešća, drugačije završila. Jer, zbog maršala, razbojnici su bili prilično potmeteni i onemogućeni. Međutim, čovek iz Misurija nije tako mislio, niti je želeo da šerifu iz Nakoa ospori i jedan cent raspisane nagrade. Neka Larkin samo stavi u džep hiljadu dolara! Nije mu sigurno bilo

ni malo lako kada se, dole kod Hempšajrske stanice, sukobio sa trojicom zločinaca koji su ga, potom, proganjali sve dovde.

Tada je, na svoje iznenađenje, začuo Larkina, kako govori:

— Da, da, hiljadu dolara treba da padne, jer su Hauland, Brest i Kanningem gotovi. Ali, ako vi mislite da ću ja ovde tako dugo čekati kako biste mi ih isplatili, onda se grdno varate.

— Kako to mislite?

Larkin je sada potpuno okrenuo svoje lice maršalu, gurnuvši jezikom i usnama cigarilos iz jednog ugla ustiju u drugi.

— Slušajte vi, Erpe, smatrate li me možda za nekakvog nedopečenog momka. Znam tačno, da bih bez vaše pomoći sada, tu negde, ležao na ulici probušene lobanje.

— To ne, Larkine. Vi ste lupeže uklonili i vama pripada hiljadu dolara.

— Žao mi je. — Larkin je lagano prišao svome konju, koji je stajao u Petoj ulici, na kraju verande „Kristal palasa“. Dok se penjao u sedlo, bacio je pogled prema čoveku iz Misurija. — Novac pripada vama, Erpe. To znate isto tako dobro kao i ja i svako drugi.

Čovek iz Misurija se podbočio rukama.

— Onda će novac da stoji.

— Šta bi to trebalo da znači?

— Da i ja, takođe, neću da ga uzmem.

— Ali, zar niste vi jedan đavo? Lupeži bi me izrešetal, kao nekakvu staru kantu. To se može jasno izračunati na pet prstiju. Pored toga, ja sam bio već na kraju snaga. A, pogledajte samo mog konja! On hramlje i sav je okupan u znoju.

Novac ste vi zaslužili. Bandu ste vi zadržali, jednoga ste izvukli iz sedla, a drugog skrenuli u drugom pravcu. Samo to mi je dalo mogućnosti da otvorim vatru.

Čovek iz Misurija stajao je pored tela mrtvog ubice Čarlija Haulanda. Pogledao je u njegovo mrtvački blede, odvratno lice, pored svojih prašnjavih čizama i odjednom je osetio hladnu jezu na leđima. Ne, nijedan crveni cent nije hteo da uzme od tog krvavog novca.

Preko, desno od njegove kancelarije, na ulici je ležao čovek čiji je život bio ugašen od jednog bezumnog zločinačkog metka. Sid Kruger, koji je tražio kuma, za svog tek rođenog sina. Vajatu je dobro bilo poznato da je nesrećnik kod kuće imao još sedmoro dece. Ukupno osmoro dece koja sada nisu više imala svog oca. Jedan od rezbojnika bio je kriv za Krugerovu smrt. Ko je od njih ispalio smrtonosni metak i ubio bravara, sada nije veše bilo moguće da se ustanovi. Zar ne bi bilo pravo i pošteno da novac, određen kao nagrada za hvatanje zločinaca, pripadne nedužnoj deci u minerskim kućicama. Deci koja su izgubila svog oca?

Dok je maršal o tome u sebi razmišljao, Larkin je zastao pored njega, pogledavši ga.

— Dakle, još jedanput mnogo hvala, maršale. Moram da idem.

— Za Glison?

Larkin je klimnuo glavom. — Da. Nisam mislio, da ću tamo tako brzo stići. Nitkovi su mi nametnuli jedan sasvim lep tempo.

Dodirnuvši obod svog šešira u znak pozdrava, uzeo je dizgine u ruke.

— Možda ćemo se opet sresti.

— Da, kada se budete vraćali, na-

vratite malo u kancelariju — odgovorio mu je maršal.

Larkin je klimnuo, sagao se i, na čuđenje čoveka iz Misurija, pružio mu ruku.

Vajat je snažno stisnu.

— Do viđenja, Vajate.

— Do viđenja, Kes.

Kes Larkin, neobičan čuvar zakona iz granične oblasti Arizone, odjahao je laganim kasom prema istoku.

Sigurno nije bilo mnogo takvih predstavnika zakona u ovoj zemlji, kao što je on bio. Bio je tvrd, netrpeljiv i bukvalno je brisao svojom gvozdenom metlom.

Vajat je gledao za njim, pomislivši kako je Larkin posedovao sve ono što bi jedan dobar šerif morao da ima — osim jednog: bio je bez srca.

*
* *

Tišina koja je u Tombstonu vladala više od tri nedelje bila je prekinuta pucnjavom. Tek sada, kada je jahač već bio daleko, pojaviše se ljudi iz svojih kuća, gledajući ukočeno u mrtve, koji su ležali na ulici.

Vajat je hteo da pređe u kancelariju, ali je video, na ulazu u „Grand hotel”, vitku priliku devetnaestogodišnje Džudi Holidej. Prišao je lagano do verande, popeo se uz stepenice i stao ispred devojke, lepe kao slika.

— To ne biste morali da gledate, mis Džudi — rekao je.

— Pustite to — odmahнула je Džudi. — To je sastavni deo ovog strašnog grada, koliko sam mogla da vidim. Tišina zadnjih nedelja bila je, bez daljeg, samo varka. Znala sam da ovde ne može biti mirno.

— To nije uopšte grad za vas, mis Džudi.

„Devojčine oči odjednom zablistашe.

— To mi je poznato. Međutim, nije ni grad za mog brata. Došla sam, kako bih ga odvela. Od tada je prošlo već više od mesec i po dana, a ja čekam i dalje, dok on ne krene sa mnom.

— Nadajmo se da ne čekate uzalud, mis Holidej.

Maršal je to rekao, okrenuo se i otišao prema svojoj kancelariji.

Džudi siđe sa ugla verande i krenu prema „Ruskoj kući”.

U predvorju je srela ogromnog crnca Sama i upitala da li je njen brat tu.

— Oh, verujem, Dok je još uvek u svojoj sobi.

Džudi se zahvali i ode levo u jedan hodnik, koji je vodio prema sobama za goste.

Džudi pokuca na vrata od sobe svog brata.

— Da — odgovorio je on iz sobe.

— To sam ja, Džudi.

— Ulazi unutra.

Stajao je sveže umiven i obrijan ispred ogledala češljajući svoju duhu, jaku kosu.

— Helo, Džudi, kako je?

— Ne pitaj me svakog dana isto, Džon — reče devojka ljutito i naslonivši se pri tom na vrata.

Kockara ovaj oštri ton uopšte nije zbunio i on je nastavio svoj započeti posao.

— Šta se to dogodilo gore u Alenovoj ulici?

— Da, bilo je to u Alenovoj ulici — odgovorila je ona žučno. — Kako samo umeš jasno da razlikuješ zvuke pucnjeva, da to može samo da me čudi!

— Ne bi baš morala da mi se rugaš — nastavio je kockar brišući češalj i stavlajući ga zatim u svoj

mali orman za umivanje.

— Onda, kada budeš samo upućena na svoje revolvere, i ti ćeš takođe izoštriti svoj sluh za pucnjeve.

Nastade za trenutak tišina između brata i sestre. Devojka se odvojila od vrata i prišla bratu, koji je taman otvorio vrata od ormana i izvadio jednu kao vino crvenu mašnu.

— Džone — reče ona molećivo, stavivši svoje ruke na njegove mišice. — Džone, molim te, hajde sa mnom kući.

— Ja sam ovde kod kuće — odgovorio joj je čovek odsečnim glasom.

Ona se užasnuto trže. Ovakav odgovor još nikada nije od njega dobila, mada ga je vrlo često uznemiravala sa svojim navaljivanjem.

— Ovde? U ovom užasnom gradu! U ovom odvratnom Tombsto. — smatraš da ti je kuća?

— Ja sam kod kuće, tamo gde živim, Džudi — reče Džordžijanac naglo.

— Živiš? Smatraš da ovde živiš? Nije li to više borba za opstanak?

— Nazovi to, kako god želiš. Ja ovde živim. Vidiš da ovde, iz večeri u veče, iz noći u noć, sedim u velikom hotelu za kockarskim stolom, i da zarađujem novac.

— Da, prekjuche si dobio devet stotina dolara, u toku dana si zatim izgubio hiljadu i sto, a juče, opet, hiljade i četiri stotine zaradio.

— Hiljadu sto dolara izgubio sam sa mister Pinemanom. On je igrač koji krade. Nisam hteo da ga otkrijem, jer je zajedno sa Virdžilom Erpom bio u vojsci.

— Dakle, zbog Vajata nisi to hteo da učiniš? Naravno, zbog njega ćeš i još mnogo drugih stvari da uradiš.

Kockar odjednom hitro okrete

glavu. Ledeno plave oči zasijaše na njegovom aristokratskom licu. — Nemoj da govoriš stvari za koje nisi u stanju da snosiš odgovornost, Džudi!

Opet, za trenutak nastade tišina, i dok se Holidej trudio da veže mašnu ispred ogledala, reče kao za sebe: — Juče sam Pinemanu napisao jedno pismo u kome sam mu saopštio da sam sasvim dobro primetio da krade na kartama. Ukazao sam mu i na to da ja, doduše, nisam nikakav prosjak, ali zato sumu od hiljadu sto dolara ne bih bio u stanju da poklonim, kako bih kupio konopac da se obesim.

Holidej je pokazao svojim desnim laktom na sto.

— Tu se nalazi njegov odgovor.

Džudi je prišla stolui ugledala pismo, nabreklo od novčanica. Ona ih izvadi i nevoljno prebroja.

— Hiljadu sto — prošaputala je.

Čuteći kockar brižljivo dotera svoju kravatu, zabode iglu u čvor na njoj i dohvati svoj dugački crni žaket.

— On ti je poslao sav novac nazad? — promucala je Džudi.

— Da, poslao je.

— Imao si sreću.

— Ja? — upitao je. Reč je bila puna podsmeha. — Ne verujem, Džudi. Sreća je na mojoj strani. — Dok je uzimao svoj crni šešir sa širokim obodom, koji je bio postavljen crvenom svilom, klimnuo je svojoj sestri glavom. — Hoćemo li zajedno da doručujemo?

— Već sam doručkovala, Džone. Već je prošlo pola deset.

— U redu, onda ću da doručujem sam.

Ona je znala kako izgleda taj doručak. Sastojao se iz jedne čaše brendija i jedne cigarete. Tako je to trajalo već nedeljama

Krenula je za njim iz sobe i na-
polju, u predvorju hotela, požurila
da ga sustigne. Sam im je pridržao
ulazna vrata. Holidej nije uopšte
imao nameru da zastane, kako bi
pogledao svoju sestru. Svojim la-
kim, elegantnim i tak elastičnim ko-
rakom pošao je nezadrživo napred,
pravo prema „Oriental-salunu„.
Pre nego što je stigao da otvori vra-
ta, Džudi se nađe pored njega, uh-
vativši ga opet za mišicu.

— Džoni, molim te.

Okrenuo se prema njoj i ona je
u njegovim očima ugledala jedan
leden pogled.

— Šta hoćeš? — odbrusi joj.

— Hajde, da zajedno doručkuje-
mo.

— Hvala, to sam ti ponudio pre
pet minuta.

Vrata se zalupiše za njim.

Džudi je pokušala da ga prati.
Međutim, okrenula se i otišla obes-
hrabrena.

Pogledala je u oči maršala koji
se odjednom našao pored nje.

— Oh, mister Erp, on neće sa
mnom da ide kući! Rekao mi je neš-
to strašno: Njegova kuća je ovde,
u ovom odvratnom gradu!

Čuteći sasluša čovek iz Misurija
jadanje mlade devojkje.

— Kako je to moguće da neko
kaže kako se u ovom odvratnom
gradu oseća kao kod svoje kuće?
U redu: ljudi, koji ovde moraju da
žive, oni neka i žive tu. Najveći
broj njih verovatno je ovde i rođen.
Ali, Džon nije ovde rođen. On je
došao iz Valdoste i on njoj pripada!
To je veliki, lepi, otmeni grad, a ovaj
Tombston je jedno bedno, prašnjavo,
odvratno gnezdo zločinaca!

Kada je primetila osmeh u mar-
šalovim očima, pocrvenela je od lju-
tine. Međutim, odmah se smirila.

— Oprostite, mister Erp, nisam
htela da vas uvredim.

— Ali, vi me uopšte niste uvre-
dili.

— Ipak, poznato mi je, da ste vi
vrlo mnogo učinili za ovaj grad i...
Vi morate da budete u njemu, jer
je Tombston bez vas bolestan.

Ona je to rekla vrlo lepo. I to je
bila istina. Tombston beše bolestan
bez Vajata Erpa. On mu je bio pot-
reban kao vazduh radi disanja.

Džudi je vrlo dobro znala, da je
ovaj veliki šerif mogao da služi u
jednom boljem, većem i lepšem gra-
du, samo da je to hteo. Međutim,
on je samo jedanput pokušao da u-
vede red u ovo podivljalo gnezdo
i ovaj posao radio je sa takvim ža-
rom, kakav se samo mogao zamis-
liti.

Ali, zbog čega je morao onda i
njen brat, takođe, da bude zajedno
sa njim? Šta je to bilo što ga je te-
ralo da ovde ostane? Ukoliko mu
je bilo potrebno da se kocka — u
redu, ali mogao je to da radi i ta-
mo, kod kuće u Valdosti. I tamo su
se, na kraju nalazile, kockarske ka-
sine, veće i mnogo otmenije, čak i
od čuvenog „Kristal palasa“ u Tom-
bstonu. U njenim očima izgledala
je ova, na prvi pogled, blještava
krčma, ništa drugo, do jedno bedno
sastajalište zločinaca. To, što je ova
bila obložena zelenim damastom,
kao i zlatno obojenim stubovima i
mnogobrojnim ogledalima, nije mog-
lo da sakrije svu bedu i jad njenih
gostiju.

„Kristal palas“! Šta je on bio? Si-
gurno, ovde u Tombstonu, bila je
čast da čovek u njega svrati. A ta-
kođe, čovek je morao da ima i dos-
ta novaca, ukoliko bi želeo da tu
provede polovinu noći.

Odjednom, mladoj Džudi Holidej
došla je jedna strašna pomisao u

glavu: da se njen brat možda u ovoj krčmi, kao što je bio ovaj „Kristal palas“, ili u njoj sličnoj mehani, u još čuvenijem „Long Brenč salunu“, gore u Dodž Sitiju — koga nije ni poznavala — osećao kao kraj. A to u Valdosti verovatno ne bi mogao da bude. Jer, u njoj je bilo mnogo imućnih ljudi, elegantno odevenih i lepog izgleda, koji su, pored toga, bili i odlični igrači pokera. Možda, on je voleo ovaj svet ovde, jer se u njemu osećao kao kralj.

Međutim, mala Džudi Holidej se varala. Doktor Džon Henri Holidej bio je svuda, u ovoj zemlji, kada se nalazio za kockarskim stolom kralj kockara: bilo da je to u Los Anđelosu ili Sent Luisu, u Čajeni, Tombstonu ili u Valdosti. I, kada jednog dana bude umro, ljudi će zlatnim slovima, na crnom nadgrobnom spomeniku od mermera, uklesati sledeće reči: „Bio je najveći kockar i najbrži čovek sa svojim šestometnim revolverom.”

Džudi je pogledala potraživši u tamno plavim očima čoveka iz Misurija odgovor na svoje pitanje.

— Imam li kakvog izgleda, mister Erp?

Vajat podiže ramena. — To vam ne mogu reći, Džudi. Ne znam.

— Ali ja vas molim. On, iz noći u noć sedi, u zadimljenim salunima za kartaškim stolom, pije i puši i puši i pije, a vi znate koliko je on bolestan! Svakoga dana može da se sruši. Svakog jutra, kada dolazim dole u „Rusku kuću“, sam spremna na to da ću ga pronaći mrtvog. Da. — Suze su tekle iz njenih očiju. — Moram vam to jedanput reći. Spremna sam na najgore. Svakog jutra! A kada ga vidim sveže umivenog i zdravog, kako stoji preda mnom, svakog puta mislim da je to jedno čudo. Ali, i čudo će jednog dana

prestati, jednog dana ostaće da leži mrtav u svome krevetu...

— Sve sam to već jedanput čuo — reče maršal, dok je svojom levom rukom prelazio preko brade.

— Znam, što ste hteli da kažete, mister Erp. Nije potrebno da mi to govorite. Vi mislite na mis Higinis. Znam, da vam je ona isto tako sve rekla ono što i ja, o Džonu. Ali, ona ga voli. Ona ga zaista voli!

— Možda je tako.

— Ne! — viknu Džudi strasno. — Tako je!

Maršal lagano okrete glavu i pogleda prema širokom frontu „Grand hotela“. Njegove oči tražile su oba prozora od sobe u kojoj je stanovala kockarka. Istina, on nije mogao da je prepozna, ali je ipak ugledao iza zavesa oblike njenog lica. Tamo gore stajala je ona, kao svakog jutra, kako bi dobila vesti od Džudi. Međutim, i ona je već ugledala kockara, koji je išao prema „Oriental salunu“. Znala je, prema tome, da mu je još uvek dobro.

— Užasan život — reče drhtavim glasom devojka. — Život do opoziva!

— Ali, zar i svi mi ne živimo na neki način do opoziva, mis Džudi! — pokuša maršal da je natera na razmišljanje.

— Da. Ali, posle jednog pristojnog života, koji će nas odvesti u starost, kada možemo da umremo, jer bi dalji život bio besmislen. Ali, on je mlad, Vajate. Mlad kao vi, i može još uvek lepo da živi.

— To baš ne znam, Džudi. U odnosu na mene, on je bolestan. I, možda se on oseća ovde bolje nego preko, u velikom gradu, kod vas u Valdosti.

Čuvši ove reči devojka se trže, kao da ju je neko ošinio bičem. Promuklo je procedila kroz zube:

— Ukoliko ne bih znala, da ste mu vi prijatelj, njegov jedini prijatelj, mister Erp, zbog ovih reči bih vas sada omržnula.

Sledećeg trenutka trebala je da dobije batine. Kako je samo mogla tako nešto da kaže! Da li je ona uopšte znala da je Vajat Erp zaista i bukvalno bio jedini prijatelj koga je njen brat ikada imao. Da li je ona znala da mu je on sve značio. I, ako to nije bilo vidljivo, kada su oba čoveka bila jedan pored drugog, skoro hladni i razgovarali suvim tonom, behu to najbolja prijatelji, koje je čovek uopšte mogao da zamisli.

Džudi je znala da je lepa zelenooka Laura Higinis mrzela čoveka iz Misurija. Laura je pripisivala krivicu Erpu što Holidej vodi tako nemiran život. Stotinu puta je sa Džudi, u usamljenim časovima, gore u hotelu, kada su sedele u polumračnoj sobi i pričale, govorila da je zlosrećni maršalov poziv uništio Holidejev život.

Zbog čega je morao da jaše sa Vajat Erpom? Kao i sestra, tako je i Laura Higinis, bila mišljenja da bi Holidej morao da se preseli u neki od većih civilizovanih gradova kako bi bio u stanju da vodi jedan kulturniji život.

Ona što je tragično bilo u čitavoj ovoj zamršenoj priči, bila je činjenica, da je Dok Holidej, tajno zaista, voleo lepu Lauru Higinis. To niko nije mogao da pertpostavi, ali bolesni čovek smatrao je da više nema nikakvog prava da odgovori na ljubav neke žene.

Džudi duboko udahnu, pogledavši plašljivo pored maršala.

— Tri nedelje bilo je tiho u ovom užasnom gradu — reče mirno. — I, kao kanonada topova, otpočelo je sve iznova.

— Mi smo ovde na zapadu, mis Holidej — odgovorio je maršal — i tako će to ovde biti još prilično dugo. Uvek se nađu po neki protivnici reda i zakona, koji se odjednom pojave u gradu, da bi poludeli. Ima zemalja u kojima je to trajalo stolicima pre nego što se smirilo. Takođe će i ovde potrajati još desetak godina. I mi možemo biti srećni, ako to ne bude duže trajalo, da sve jednom prođe! Ali, jednoga dana neće niko više biti prinuđen da ide ulicom sa revolverom za oposaćem, ukoliko misli da se, koliko toliko, oseća sigurnim.

Džudi je odgovorila plaho: — Zbog čega mora Džon, iz noći u noć, da sedi u kockarnici kako bi igrao poker! Poznato mi je, da je on zaradio mnoge hiljade dolara, koje je uložio u banku u Tombstonu. Nije mu uopšte potrebno da se kao ludak odriče sna kako bi u zagušljivim lokalima zarađivao dolare. On ima mnogo više nego što bi mogao da potroši za deset godina.

— Ne zaboravite da se za kockarskim stolom može novac isto tako brzo i da izgubi, kao što se može da dobije. — Vajat je tačno znao, da to nije bio pravi odgovor, a takođe niti dobar odgovor. Ali, on je na neki način želeo da ublaži ženin nemir.

— Ah, šta, on ima dosta novaca. On može da prestane. On može, uopšte, da prestane! Kada bi samo uzeo novac, koji je dobio u poslednjem mesecu i ono što je kod kuće nasledio, obezbedio bi svoj život i ne bi bio primoran da se uopšte bavi svojim pozivom.

Vajat je razmišljao o tome kako bi se Dok Holidej osećao kada bi provodio život u kome ne bi morao ništa da radi.

Ono što nije znao, ono što nije ni-

ko znao, bila je činjenica da je Džudi Holidej bila zaljubljena u njega. Vajat bi, verovatno bio manje iznenađen nego ona sama ako bi im neko drugi to rekao. Sjajni, dobrog izgleda, tako samouvereni čovek, ostavio je dubok utisak na plavooku, crnokosu lepoticu iz Valdoste. Ali, i sama mlada Džudi Holidej nije još bila toga svesna. Najgore u svemu tome bilo je što je i tamnooka sopstvenica „Ruske kuće“, dvadesetogodišnja Neli Kešmen, takođe već godinama tajno tako vatreno bila zaljubljena u njega da bi bez pitanja za njim pošla i u smrt.

Međutim, sve ove stvari, izgleda da uopšte nisu bile važne.

Dok su njih dvoje razgovarali na verandi „Oriental saluna“, razgovor im prekide službenik pošte, koji je dotrčao Alenovom ulicom, držeći u ruci jednu depešu. Kada je ugledao maršala, viknuo je još iz daljine:

— Helo, mister Erp! Mister Erp, imate jedno ekspresno pismo!

Džudi je neodlučno pogledala Vajata Erpa, posmatrajući nesvesno njegovo lice. Kao što je to već hiljadu puta činila, od kada je došla ovde u Tombston, pogledala je njegovo visoko, izražajno čelo, njegov vitki nos i njegove lepo oblikovane usne sa energičnom bradom. Tek potom, pogledala ga je u oči, koje su imale čudnovato tamnu plavu dubinu i neobično duge trepavice.

On je odjednom svojim pogledom prekinuo njenu zamišljenost.

Džudi se okrenula i lagano otišla prema Grand hotelu.

Vajat je stavio mali prst desne ruke u otvor koverata i otvorio ga.

Bilo je to pismo njegovog prijatelja Sama Vintera koji je imao ranč, gore u severnim delovima Kolorada,

u provinciji Garfield, između Slatkovodnog i Traperskog jezera.

Vajat je preleteo tri gusto ispisana lišta, a zatim ga je lagano pročitao.

„Dragi Vajate,

Vama je sigurno poznato da ja baš tako ne volim da pišem pisma i možete da pomislite koliko me je to muka koštalo dok Vam, sve ovo, nisam napisao.

Najgore od svega je to što ne znam hoćete li pismo uopšte dobiti.

Dugo sam razmišljao, da li da Vam pismo pošaljem u Dodž Siti ili u Tombston; ali nekoliko kauboja, koji su dolazili sa juga, javili su mi pre nekoliko nedelja, da se nalazite u Tombstonu i da se nosite sa jednom bandom.

Elena, moja kći, koja mi baš stoji više glave, reče mi da će celo pismo još jedanput prepisati, kako bi duplikat mogla da pošalje i u Dodž Siti.

Na žalost, ne mogu ništa prijatno da Vam javim. Ljudi obično onda pišu kada nekome nešto neprijatno treba da saopšte.

Naš ranč više ne postoji! On je izgoreo. U jednoj jednoj noći! Ja ne poznajem ljude, koji su nas pre nedelju dana, usred noći napali i naneli nam toliko zla. Moja dva čoveka su ubijena, sedam ranjeno. I ja sam, pored više ogrebotina, dobio metak u butinu.

Kod nas je sada, naravno, pravi dar-mar, jer živimo u nekoliko baraka koje smo u nuždi podigli. Momcima se to, naravno, manje dopada nego nama samima. Sreća je da naša majka to nije morala da doživi!

Ljudi su nosili tamne marame preko lica. Video sam pri svetlosti vatre samo jednog od njih i to samo njegove oči. Mislim, da sam ovog čoveka jednom već video. Dugo sam

o tome razmišljao, ali još nisam mogao da se setim ko bi to mogao da bude. Ni jedan od mojih suseda to nije. U početku sam pomislio da je Frederik Astor možda poludeo. Međutim, to je isključeno, jer on leži bolestan na svome ranču. Kada pismo bude stiglo do Vas, on će, verovatno, već biti mrtav.

Prekjuče sam dobio jedno pismo, koga iz predostrožnosti samo prepisujem, a ne prilažem, s obzirom da nisam siguran, da ćete primiti ovo moje pismo. U njemu je štampanim slovima, stajalo: „DO 10. POLOŽITE U ZAPADNOJ BANCII U ŠOŠONU OSAM HILJADA DOLARA NA RAČUN J. L. C. MILERA. U SLUČAJU DA TO NE URADITE, VAŠ ŽIVOT I ŽIVOT VAŠE KĆERI, VIŠE NEĆE VREDETI NI JEDNOG CENTA!” Cedulja nije bila potpisana.

Pošto se u susjedstvu ništa slično nije dogodilo, sumnjam da je prepad bio jedna smišljena stvar. Neko je želeo da me uništi. Ja nisam u mogućnosti toliko novaca da stvorim. Pa, kada bih i uspeo da prodam svoju stoku, da bih stvorio novac, bio bih upropašćen, jer u ovo doba godine se postižu najniže cene, kao što to Vi već i znate.

Prepad je izveden potpuno u tajnosti. Uspeo sam da čujem jednu jedinu reč. I to od samog vođe. Ličilo mi je kao da je rekao Brasto!

Vajate, i sam ne znam, zbog čega Vam sve ovo pišem, jer je vrlo verovatno da mi ne možete dati nikakav savet. Smatrao sam, da Vam ipak to sve javim, jer će možda imati ipak nekakvog smisla.

Vaš stari Sam Vinter”.

Vajat je stavio pismo u džep, podbočio se rukama i pogledao na ulicu.

Kao i sada, dobijao je često i ranije slična pisma od starih poznanika!

Gde je još moglo da se pomogne, on je pomogao. Jednom je iz Džodža, u galopu, odjahao u Teksas kod nekog prijatelja, vlasnika velikog ranča konja, kako bi mu pomogao protiv jedne bande zločinaca. Bio je, takođe, i gore u Nebraski, pa čak i u Vajomingu i u šumovitim planinama Montane, kako bi pomogao ljudima koji su se našli u nevolji. Međutim, da li je sada smeo da se usudi i da Tombstonu okrene leđa?

Nije li tišina, koja je pritiskala grad, bila više nego varljiva?

Vajat je polako otišao prema kancelariji kako bi sastavio izveštaj.

Četvorica su ovoga jutra umrla u Tombstonskoj glavnoj ulici. U redu, trojica od njih bili su već davno traženi zločinci čiji životi bi, u svakom slučaju, ranije ili kasnije, bili okončani na vešalima. Ali, četvrti čovek bio je jedan nedužni građanin čiji je život potpuno bezumno okončan od strane zalutalog metka.

Vajat je izvadio jedno parče hartije i nabo ga na veliki ekser od tri inča, koji je Luk Šort zakucio na malu debelu letvu i postavio na pišaći sto. Na cedulji je stajalo, da se hiljadu dolara nagrade, bez ikakvog komentara, ima da pošalje porodici ubijenog bravara Krugera, čim pare budu stigle od strane vlade.

U sred ovog posla, koji nije voleo, Vajat je ponovo izvadio Vintersovo pismo iz džepa i pročitao ga još jedanput. Vrteći glavom vratio ga je natrag u džep.

Hoće li jednom u ovoj zlosrećnoj zemlji nastati mir! Ukoliko na jugu nije izgorelo, onda je na severu morao da buktnu požar, podstaknut od strane zločinaca.

Sam Vinter! Vajat je pred sobom video snažnu priliku rančera iz planine kako stoji sa lako povijenim

leđima radeći svoj teški posao. Bio je to jedan vredan čovek, koji je čitav svoj život teško radio jer je svoju suprugu još vrlo rano izgubio. I malu Elenu video je Vajat pred sobom. Devojčicu, koja je mogla da ima dvanaest ili trinaest godina, koju je primetio kada je sa Dokom Holidejom poslednji put bio gore u Koloradu. Sada mu se to činilo da je to bilo tako davno.

Maršal je nastavio svoj posao. Kada je završio izveštaj, ušao je jedan od dvojice pomoćnika, mladi Džef Hanter.

— Čuo sam pucnjavu, maršale. Imate li nekakvo naređenje za mene?

— Da. Ovaj izveštaj stavi u koferat i odnesi ga na poštu. Zatim, pogledaćeš starog čoveka koji je prekjuče slomio nogu. Znaš već, to je stari Kramer. Pobrini se malo oko njega. Možda mu nije dobro. Možda mu je nešto potrebno, spremi mu drva ili uradi nešto drugo, što on nije u stanju.

— U redu, maršale. Biće učinjeno.

— A onda, uzmi konja i odjaši dole do Flibuša. Želeo bih da znam da li su Hauland, Kaningem i Brest bili tamo pre nego što su došli ova-mo u Hempšajrsku stanicu.

— U redu, maršale.

* *

Četvrt sata kasnije stajao je Vajat Erp u jednoj uskoj i od vetra iskrivljenoj kolibi u naselju poznatom kao minerski kamp ili minerske kolibe. Naselju koje je steklo tužnu slavu u pokrajini Kočiz. Pred njim se nalazila jedna mala sićušna žena, sva ucveljena, čije telo je podrhtavalo zbog snažnih jecaja. Skoro više od pola tuceta uplakane dece stajalo je

ili sedelo oko nje u polumračnoj prostoriji i plakalo zajedno sa njom.

Porodica Kruger bila je strahovito pogođena smrću svog hranioca.

— Ne znam, da li je to uteha za vas, gospodo Kruger — reče maršal — ali, malo časa sam, od predsednika opštine saznao, da u gradu za takve slučajeve postoji jedna vrsta pomoći. U svakom slučaju, samo jednokratna pomoć koja se dodeljuje samo jednoj porodici. Ne znam tačno koliko je to novca.

Žena je podigla glavu i upitala naglo:

— Novca?

— Da, novca, misis Kruger.

— Ah, dragi bože! Novac ne može, ipak, da nam nadoknadi oca!

— To je tačno, misis Kruger. Ali, ipak će vam neko vreme pomoći.

On joj pruži ruku i izađe, bez reči, napolje.

Dok je tumarao prljavim, krivudavim ulicama jugoistočnog kraja grada, opet je mislio na pismo rančera Vintera. U kakvom se tek paklu nalazio ovaj čestiti čovek!

Vajat je došao do Alenove ulice. Kada je prošao pored berbernice Džimija Bata, koja se nalazila tri kuće od „Grand hotela”, čuo je kako ga mali frizer, okrugle glave, zove:

— Helo, maršale! Kako bi bilo da malo uredimo kosu? Dobio sam novu pošiljku kolonjske vode. Ili vi, možda, volite više miris ljubičice?

Vajat je zastao i okrenuo se. Da, pomislio je, mogao bi stvarno da dovede malo svoju kosu u red.

Ušao je u berbernicu i legao u jednu stolicu za brijanje dok je berberin, sa prilično preteranim pokretima makaza i češlja, lupkao, kako bi čvrstu, plavo-crnu kosu čoveka iz Misurija uspeo da podšiša. Pričao

je, pri tome, o svemu i svačemu, uveličavajući sve stvari, prepričavajući razne tračeve iz grada i uopšte ne primećujući da ga čovek, koji je ležao u stolici, ne sluša.

Pola sata kasnije maršal je ušao u „Orijental salun”. Ova krčma, druga po veličini u gradu — sva obložena crvenim somotom, a za razliku od „Kristal palasa”, sa stubovima obojenim srebrnastom bojom, takođe sa mnogo ogledala — bila je prazna. Osim jednog jedinog gosta, koji je desno, pored prozora, bio naslonjen u stolici, i čitao novine. Na sebi je imao vrlo elegantno crno odelo, sa cvetno belom naboranom košuljom i kao vino crvenu svilenu mašnu. Dok Holidej.

Iza šanka stajao je čovek umornih očiju i sa licem kao da ga je bolelo stomak.

Vajat mu mahnu i priđe prema stolu za kojim se nalazio kockar.

— Helo, Dok.

Holidej ga je kratko pogledao. — Helo, maršale. — Zatim je ponovo nastavio da čita novine.

Vajatu se učinilo, da čovek iz Džordžije nije dobro izgledao. Uprkos uredne kose i lepo obrijanog lica, delovao je bledo i zamišljeno. Pa ipak, pomislio je maršal, Holidej ne izgleda tako što iz noći u noć sedi u sali za kockanje punoj dima.

— Kako je? — upita Holidej preko ivice svojih novina.

— Hvala, a vi? — odgovori ovaj kratko.

— Pa vidite, izvrsno.

Za trenutak je zavladala tišina, zatim Holidej odloži novine na sto, pa pokaza na stolicu na drugoj strani stola.

Vajat zavrte glavom i ostade da stoji.

— Izgleda da sam nešto propustio

jutros? — upitao je Holidej poluglasno dok je vadio zlatnu dozu iz džepa i iz nje uzeo jednu svoju omiljenu rusku cigaretu.

— Ne, ne mislim, da je važno što se niste videli sa šerifom Larkinom.

— Ne, nije važno.

Vajat je očito bio iznenađen što je Holidej već bio obavešten o Larsovoj poseti gradu. Ljudi u gradu jedva da su mogli i da prepoznaju šerifa.

Holidej je upalio šibicu i pridržao je na kraj svoje cigarete.

Sa jednim lakim osmehom je objasnio: — Video sam ga slučajno. Dok sam se brijao on je prošao pored mog prozora. Na žalost, momci su pripucali tek kada je on prošao hotel. Inače, i ja bih im poslao pozdrav sa svoje strane.

Holidej je sa dva prsta iz svog desnog džepa na kaputu izvadio jedan špil karata, postavio ih na sto, raširio ih i pustio da padnu u jednom elegantnom pokretu. Zatim ih je ponovo skupio i raširio, zapanjujućom brzinom po stolu, da bi ih ponovo pokupio, za momenat promešao i ponovo pustio da padnu na sto.

Ne digavši pogled reče odjedanput:

— Da li ste znali da je naš prijatelj Kapučino opet postao samostalan?

Vajat je naćulio uši.

— Ne.

— Da. Uspeo je da pobegne iz Seskateve.

Pobegao iz Seskateve! Pa, to je bilo skoro isključeno. Do sada je to pošlo za rukom, da umakne iz sivog pakla Seskateve samo jednom jedinom čoveku. I taj nije daleko uspeo da stigne.

Glavni logor kaznene kolonije Seskateva, po imenu Kamp I, nalazio

se tako da je iz njega bežanje bilo nemoguće. Naslonjene odmah uz strmu stranu jedne sive stene, nalazile su se barake kampa opkoljene visokom ogradom i čuvane od dva tuceta opasnih pasa i preko pedeset, isto tako, snažnih stražara. Dalje, dole u dolini, iza šuma, nalazilo se Kamp II, koji, doduše, beše isto tako dobro čuvan, ali iz njega je uspelo već nekoliko kažnjenika da pobjegne. Ipak posle dva ili tri dana, bili su opet pohvatani. A Lazaro Kapučino bio je smešten u Kamp I. Vajat je to tačno znao.

Lazaro Kapučino! Ime, koje je na izgled bilo puno zvuka i topline! Međutim, ipak ime koje je odjekivalo kao štektanje revolvera! Kapučino bio je drugi po redu iza vođe bande „ljudi sa vešalima” i meseci-ma je terorisao u južnoj Arizoni i u blizini Meksikanske granice. Vajatu Erpu je pošlo za rukom, da ga uhvati. Posle jednog dugotrajnog procesa razbojnik je osuđen na doživotni zatvor i poslat je na izdržavanje kazne u Seskatevu.

I, sada pošlo mu je za rukom da pobjegne?

Holidej je otresao pepeo sa svoje cigarete i ponovo se naslonio u stolici.

— Mora da je tek nedavno pobjegao. Uostalom, smatrate li vi to da je uopšte moguće?

Vajat je podigao ramena, spustivši ih da opet lagano padnu.

— Ne znam. Smatrao sam da je to nemoguće. Pre svega, posle uzbudljivog bekstva onog kažnjenika kome je, svojevremeno, bar pošlo za rukom da se izvuče iz logora. Iz tog razloga su bezbednosne mere sigurno udvostručene, ukoliko čak nisu i utrostručene.

Zar je „čoveku sa vešalima” Lazaro Kapučinu zaista pošlo za rukom

da pobjegne iz kaznenog logora, bez ičije pomoći sa strane.

Prekinuvši da razmišlja, čovek iz Misurija, upitao je poluglasno:

— Da li ste možda čuli reč „Bras-to”?

Holidej zavrte glavom i mahnu barmenu. Ovaj mu je žurno doneo još jedan brendi za sto.

Maršal je tada ponovo iz džepa izvadio pismo rančera Vintera i stavio ga ispred Dok Holideja.

Ovaj je držao čašu brendija u levoj ruci. Taman je hteo da je prinese ustima, ali je opet odložio, pošto ga je pismo zainteresovalo.

— Sreća što nam je naš prijatelj sa kapuljačom dao odsustvo — reče promuklim glasom.

Maršal je nabrao obrve. — Smatrate li da ne moramo da jašemo za Kolorado?

Elegantni čovek je ugasio svoju cigaretu u staklenoj pepeljari i podigao glavu. Sasvim ozbiljno je rekao:

— Da, pretpostavljam.

Maršal zavrte glavom. — Ne, Dok, nećemo moći. Vi znate isto tako dobro kao i ja da stvari ovde smrde. Lupeži samo čekaju na to da mi nestanemo. Vi, valjda, ne pretpostavljate, da su pacovi odjedanput isčezli?

— Ne, to nisam ni pretpostavljao. — Kockar je popio svoje piće podigao se i otišao prema šanku.

Vajat je čuo kako je on bacio nekoliko novčića na šank. Točilac je hteo da mu vrati kusur ali je Holidej odmahnuo rukom. — U redu je, Džim.

Vajat je došao već kod vrata i ostavi jedno krilo kako bi kockar mogao da prođe.

Džordžijanac išao je lagano pored njega. Sagao je glavu, i sa pažnjom posmatrao sjajne vrhove svojih no-

vih kratkih čizama. Lagano je došao do kraja verande bacivši pogled na ulicu.

— Da, imate pravo — reče, dok je stavio svoj palac u izrez svog tamno zelenog prsluka, opšivenog crnim vezom. — Vi ne možete jednostavno da odete odavde jer i ne znate gde se horda zaustavila.

Sa istoka se čuo snažan topot konja koji je dolazio u Alenovu ulicu. Obojica podigoše glave i ugledaše jednog jahača na crnom konju kako ulicom dolazi u galopu.

— Ujka Luk — reče Holidej tiho, prijateljski se osmehnuvši, kada je ove reči izgovorio.

Ogromni Teksašanin skočio je iz sedla i teškim korakom došao do kancelarije. Tu je ugledao oba prijatelja kako stoje na uglu i prišao im laganim korakom zveckajući mamuzama.

— Naravno, opet je ovde bilo sirće sa sosom od senfa. Nekoliko govoda je nestalo, jer su se bili izgubili u nekakvom čestaru. Starom Nolu sam rekao, ukoliko me još jednom ovako bude obmanuo pa moram jahati devet milja iz grada, da ću mu okrenuti okovratnik prema zapadu.

Bilo je uvek sličnih stvari koje su šerifa svakodnevno opterećivale bez potrebe. Ljudi su ga uvek zvali da ide na farme ili rančeve zbog stvari koje bi oni sami mogli bolje i jednostavnije da obave. Nije bilo retko, a to se tada vrlo često događalo, da je šerif baš u to vreme bio mnogo potrebniji u gradu.

Kada je Teksašanin stavio među svoje bele zube jednu dugu crnu „virdžinija cigaru“, Vajat je iz svog džepa izvadio rančerovo pismo i pružio ga golijatu.

Luk ga je uzeo u obe ruke i pro-

čitao. Odmah zatim, pojavila mu se duboka bora na čelu.

— Hej, morao bih to još jedanput da pročitam — promrmljao je kao za sebe. A zatim je dugo pismo pročitao još jedanput, a potom i po treći put.

— Šta kaže Dok? — reče kada je ugledao maršalov pogled.

— Rado bih hteo da znam šta vi mislite Luk?

— Ah — Teksašanin je razvukao usta u širok osmeh, iskezivši se, a da nije izvadio tompus iz usta. — Razumem, vi mislite, da će mišljenje našeg prijatelja Holideja izmeniti moje zaključke. Ha, ha! — Zatim je zavrnuo glavom.

— Možda nije sasvim neispravno. Naš prijatelj je, na kraju, lukava lisica. Hoću da kažem: on je najviše naučio. Pa dobro, ako već moram nešto da kažem, onda ću i da kažem. Vi morate da uzjašete vašeg konja i da vidite vašeg prijatelja. Takođe, moraće i Geo Gudfelou na nekoliko dana da se odrekne jednog dobrog gosta.

Gudfelou je bio vlasnik „Kristal palasa“ i bilo je jasno šta je Teksašanin mislio. Naime, da je i Dok Holidej morao da krene zajedno sa maršalom. Za trenutak je zavladala tišina pre nego što je Teksašanin, opet prvi, progovorio: — Ako stvarno dobro razmislim, stvar nije sasvim bezopasna. Jer, ni malo me neće začuditi, ukoliko se pacovi, čim budu saznali da je velika mačka nestala, odjednom, šišteći ne pojave iz svojih rupa.

— U tom slučaju bili bi ste ovde vi — reče Vajat poluglasno i ne pogledavši prijatelja.

Gorostas se nelagodno proteglio i gurnuo zatim svoje ogromne šape u uske džepove na jakni.

— Hej! Čujte, maršale: Stric Be-

han me je otpustio. Bilo bi dobro da to ne zaboravite.

— Pravilno — odgovorio je Vajat odjednom žustro — dobro je da ste me na to podsetili!

Prešao je preko verande i nestao preko u „Kristal palasu”.

Oba prijatelja pogledaše za njim zgranuto.

Na kraju Teksašanin je zazviždao kroz zube i rekao pored svoje „virdžinije”: — Hej, zar je odjednom ožedneo? Ovoga puta mu se prokletu mnogo žuri.

*
* *

Pored dugog, elegantnog, šanka u „Kristal palasu” stajao je samo jedan jedini čovek. Bio je prilično visok i imao je na sebi jedan dugački crni salonski kaput. Lice mu nije baš bilo simpatično. Sa njega je gledao par prepređenih očiju i na njemu su bila usta tankih usana. Bio je to Piter Višer, jedan od članova gradskog veća.

Vajat krenu pravo prema njemu i stade pored njega. Stari je svojim srednjim prstom nelagodno povukao oko okovratnika.

— Hoćete i vi nešto da popijete?

— Možda — odgovorio je maršal oštro — i to verovatno na vašem grobu.

— Na mom...? — promućao je Višer. — Šta bi to trebalo da znači?

— Vi ćete mi sada odgovoriti na jedno pitanje, Višeru — odbrusio mu je maršal naglo.

— Ja, jedno pitanje? Ne razumem.

— Odmah ćete razumeti. Hteo bih da znam kako je došlo do toga da je Luk Šort smenjen.

— Kako je došlo do toga? — Tamno rumenilo prešlo je preko naboranog starčevog lica. — To ne bih mo-

gao da vam objasnim. Gradsko veće je donelo takvu odluku! I, kao što i sami znate, i sam šerif Behan je protiv njega. On, na kraju, može da ga, smeni.

— Ne budite nepristojni. Vi znate vrlo dobro da Behan ne može nikoga da smeni. Pored toga, on se i ne miče iz svoje kancelarije. To je jedan vrlo čudnovati šerif u pokrajini! Guverner će se lično pobrinuti za to, da on svoju zvezdu ponovo preda. Sada se, međutim, radi o Luku Šortu. Hoću da znam kako je došlo do toga da je većina članova gradskog veća bila protivu njega.

— To ja ne znam — promućao je Višer.

— Nešto ću vam reći, Višer. Od sada imati tačno jedan minut vremena da se toga setite.

Tamno rumenilo odjedanput je nestalo sa Višerovog lica. Umesto toga, na njemu se pojavio izraz kao u životinje koja vrebava.

Šta je maršal znao? Da li je bilo šta negde nešto čuo? Sasvim sigurno da je bilo tako, jer kako bi inače mogao da dođe na pomisao, da ga odjednom tako neprijatno oslovi!

Pa ipak, nije bio voljan tako brzo da se preda. Kako bi to izgledalo kada bi sve priznao? To bi značilo za njega propast u ovom gradu.

— Ja vas još uvek ne razumem, mister Erp.

Odjednom je ugledao u levoj maršalovoj ruci blistavi veliki šestostrani revolver „Blenhajm Specijal”.

Bravar je gurnuo ruku u džep i izvadio jednu veliku plavo belu kariranu maramicu sa kojom je obrisao nebrojano mnogo kapi znoja, koje su mu odjednom pojavile i na čelu i na nosu.

Opet se počeo svojim srednjim prstom desne ruke oko vrata. Osećaj nelagodnosti sada se ustostručio.

— Maršale, ja ne znam, šta vi hoćete. Ja nemam ništa zajedničkog sa tom stvari!

Začuo je zapinjanje obarača na revolveru.

Džems Hatson — promucio je — i Henk Edvard...

— Pođite sa mnom, Višer.

Vajat ga je zgrabio za ruku i povukao prema vratima.

Nekoliko minuta kasnije pojaviše se oni kod starog Hatsona.

Ovaj preblede kao kreda kada je ugledao Pitera Višera pored maršala na vratima. Međutim, ipak ga obuže ljutina.

— Šta tražiš ovde, Višeru? Koga mi to dovodiš sa sobom? Vrlo dobro znaš, da ja nemam vremena za bilo kakve posete. Imam posla...

Maršal nije mnogo hteo da govori i uradio je isto ono, što mu je uspeo u „Kristal palasu.” Izvukao je revolver.

Hatsonovo lice postade pepeljasto sivo. — Šta hoćete, Erpe?

— Hajdete sa mnom, Hatsone!

Kada su izašli na ulicu Vajat je ugledao jednog od pomoćnika šerifovih, kako prolazi. Bio je to Rik. On mu dade znak glavom. Rik je pošao zajedno sa njima.

Kada su ušli u krčmu Henka Edvarda u njoj je više ljudi sedelo za stolom i igralo poker.

Edvard, koji je baš tog momenta iz jedne flaše punio šest čaša, pogleda i boca mu iskliznu iz ruke.

Vajat je gurnuo do šanka oba Edvardova saradnika.

— Mister Edvard, rado bih hteo da mi kažete kako je došlo do toga da je Luk Šort smenjen od strane gradskog veća?

Edvard beše tvrdi nego druga dvojica. Gurnuo je ruke u džepove i kao bik sagao glavu.

— Šta hoćete, Erp? — Pošto je čvrsto bio ubeđen da su ga ova dvojica izdala promrmljao je: — Sa Višerovim i Hatsonovim mahinacijama nemam ničega zajedničkog! Hatson je bio taj koji je prokrijumčario lažnu kutiju.

Prilikom glasanja u Tombstonu, kao uostalom, i u mnogim drugim zapadnim državama, bila je korišćena crna drvena kutija koja je na poklopcu imala jedan izrez, kroz koji su se uvlačile glasačke cedulje.

Četvrt sat kasnije čovek iz Misurija je saznao da su Henk Edvard, Džems Hatson i Piter Višer, uspeli da prokrijumčare jednu drugu kutiju na zasedanje gradskog veća. Nju je Hatson tako dugo držao sve dok on nije došao na red. Tada je pravu kutiju uzeo i na munjevit način uspeo da skloni, dok je lažnu stavio na njeno mesto. U lažnoj kutiji su se nalazili glasački listići koji su odlučili da se Luk Šort smeni.

Vajat se okrenuo prema ljudima koji su sedeli za stolom, ali prekinuvši svoju partiju pokera.

— Vi ste, eto, čuli ljudi, kako ova tri vrlo poštovana džentlmena vode sudbinu vašeg grada na jedan prevarantski način.

Jedan od ljudi, farmer sa južnog dela grada, skočio je na noge i pripretio pesnicom.

— Uvek sam govorio da tu nešto nije u redu! Kako je moguće da čovek, kao što je to Luk Šort, bude smenjen! Tombston bi morao da bude srećan, što ima jednog takvog šerifa! Prokletstvo, u zatvor sa ova tri lupeža! Edvarde, ti bedna huljo, svake nedelje popijem kod tebe rakije za deset dolara. Kao hvala za to, hteo si da nam ukloniš najboljeg šerifa koga smo ikada do sada imali. Neka đavo nosi i toga Džonija Behana.

Vajat je dao znak pomoćniku. Rik

je odveo Hatsona, Edvarda i Višera do kancelarije. Maršal je imao da učini još jednu posetu, posetu Džoniju Behanu.

Na vratima, na kojima je ranije stajala samo mala tablica sa nazivom šerifa i koja je delovala dosta skromno i plašljivo, nalazila se sada jedna ogromna metalna ploča. Ona je pokrivala skoro celu gornju površinu vrata i na njoj je moglo da se pročita ogromnim crnim slovima: Džoni Behan, pokrajinski šerif.

Vajat je kratko pokucao na vrata i otvorio ih. Stao je u njima, bacivši pogled na grupu ljudi koja je stajala oko šerifa pokrajine.

Džoni Behan stajao je kao neki vojskovođa za stolom, nagnut nad jednom velikom kartom, pokazujući upravo, sa jednim teatralnim pokretom, na jednu određenu tačku.

Ljudi koji su stajali iza njega bili su zabezegnuti. Ali, zabezegnut je, takođe, bio i čovek iz Misurija kada je, na svoje veliko čuđenje, ugledao njihova odela. Jer, ova odela sastojala su se od vojničkih bluza, pantalona i kapa. Sedmorica ljudi, koja su stajala iza pokrajinskog šerifa, bili su vojnici!

Džoni Behan se povratio od straha, ispravio se i zauzeo pozu gurnuvši levi palac u džep od prsluka porred sata.

— Ne zaboravite da zatvorite vrata za sobom, Erpe! — viknuo je.

— Erp? — upitao je jedan od vojnika koji je stajao levo od njega i imao srebrne širite na ramenima.

— Da, to je on, poručniče, pogledajte ga samo dobro.

Mladi poručnik pogledao je zadivljeno čoveka iz Misurija.

— Vajat Erp? — upitao je ponovo.

— Da, veliki Vajat Erp! — pomislio je šerif Behan kako može da se naruga.

U pogledima vojnika maršal nije mogao da primeti da su bili neprijateljski raspoloženi prema njemu. Naprotiv, mogao je da vidi u njihovim očima otvoreno divljenje. Vrlo često slušali su oni o ovome poborniku mira, o tom velikom borcu za zakon, koga su sada, po prvi put, mogli lično da vide i da ga prijateljski posmatraju.

Utisak, koji je na njih ostavio čovek koji je sada tu stajao na vratima, nije mogao da ne ostavi svoje dejstvo na njih. Visoki, široki i samouvereni čovek iz Misurija, stajao je tu na vratima, posmatrajući ih.

Samo jedan jedini nije primetio šta se to ovde neizrecivo bilo odigralo: Džoni Behan, pokrajinski šerif. On je ponovo zauzeo pozu, gurnuo i drugi palac u drugi džep od prsluka i zabacivši glavu: zakreštao: — Da, čudite se, Erpe! Ja sam nešto učinio za naš grad. Uspeo sam da izdejtstvujem da ovde dođe vojska! Ja ću se brinuti za red i mir. Ja ću preuzeti borbu protivu bande „ljudi sa vešalima” i uništiti je! To vas čudi, zar ne?

Tada je odjednom zatvorio usta, iznenađen tišinom koja je vladala oko njega. Odmah je postavio pitanje poručniku:

— Šta je to sa vama, Barkeru? Zašto ne kažete ništa? Da se niste možda uplašili?

— Uplašio? — Oficir je skrenuo pogled sa Behana opet prema čoveku na vratima. — Ne, Behane, zbog čega bih se uplašio kada sam konačno video čoveka koga sam želeo, još kao nedorasli dečak, da upoznam.

Behan se povukao jedan korak u nazad. — Šta trabunjate tu, poručniče?

Poručnik je ponovio neustrašivo: — Rekao sam, mister Behane, da sam još kao nedorasli dečak želeo da jed-

nom, oči u oči, pogledam velikog šerifa Erpa. A sada, pošto on stoji tu pored mene, i ja mogu da ga lično upoznam, neću dozvoliti da me u tome spreči mali, sićušni, beznačajni čovek.

Behan se pomerio skamenjen za još jedan korak u nazad.

— Šta to kažete? — zalajao je i odjednom dobio takav izraz lica nalik na ljutitog, ali istovremeno i plašljivog psa. — Kajaćete se zbog toga što ste to rekli, Barkeru. Obratiću se vašem pretpostavljenom, pukovniku Gundramu! Bićete degradirani. To je najmanje, što može da vam se dogodi!

Ali, mladi poručnik kao da uopšte nije čuo Behanovu pretnju. On je obišao oko stola, prišao maršalu, lupio petama i pozdravio ga vojnički:

— Mister Erp, čini mi čast, da mogu da vas pozdravim.

Vajat je oficiru pružio ruku, a zatim je pogledao u Behana.

— Zahtev ste, dakle, vi postavili, Behane?

— Naravno, ja! — prosiktao je šerif. — Uradio sam ono, što ste vi propustili. Uspeo sam, konačno, da dovedem vojne snage koje...

— Snage? — prekinuo ga je poručnik. — To bi mogao da bude dobar vic. Pa, samo nas je sedmorica!

— Sedmorica, koju predvodi jedan čovek...

— Koji šta? — upitao je poručnik oštro.

Behan se obrisao rukom preko usta. Velike graške znoja pojavile su mu se na čelu.

— U redu, osvetiću se...

— Osvetiti? — upitao je poručnik zaprepašćeno.

— Pa da... Mislim, tražiću da mi položite račune. Za to ću se ja pobrinuti. Na kraju, ja sam pokrajinski šerif.

— Uostalom — rekao je poručnik okrenuvši se prema maršalu — pukovnik mi je naredio da isporučim pozdrav Luku Šortu koji treba da je šerif u Tombstonu.

— Luk Šort nije više šerif! — viknuo je Džoni Behan. — Za to sam se ja pobrinuo. Ja sam šerif u pokrajini Kočiz i ja sam ga smenio.

— Smenio? Vi ne možete ni jednog šerifa da smenite — rekao je poručnik.

— Ne, to ne može. Na sreću, ne — dobacio je maršal. — Ali, on je sazvao sednicu gradskog veća na kojoj su, putem jednog lažnog manevra, njegovi prijatelji Hatson, Višer i Edvard smenili šerifa Šorta.

Vajat ga je sada obavestio o svemu što se odigralo na toj značajnoj sednici i kako su tri zločinačka većnika, prevarila predsednika opštine i ostale članove gradskog veća.

Behan je prebledelo kao okrečeni zid iza njega. Donja usna neprestano mu je podrhtavala, a jabučica šetala gore-dole.

— To je ipak... — promućao je — to je ipak...

Vajat je pogledao po prostoriji i prišao kod njegovog stola.

— Šta je, Behane? — Glas mu je odjekivao odsečno i oštro.

Džoni Behan se odjednom uhvatio za grlo pokušavajući da zaustavi podrhtavanje jabučice. Promuklo je izustio: — Prevara! Sve je prevara! Kakva još nikada nije bila u ovom gradu! Erpova prevara!

Maršal je odjednom pružio desnu ruku preko pisaćeg stola, zgrabio pokrajinskog šerifa za kraj jakne i privukao ga k sebi. Odmah pored samog Behanovog lica Vajat Erp je rekao: — Ja sam vas upozorio, Behane!

Zatim ga je odgurnuo od sebe. Behan je tresnuo o zid pored koga je ostao da stoji kao pokisao pas.

— Vajat ga je prezrivo pogledao.
— Zbog vas ću da prihvatim, Behane, to da o prevari Vaših trojice prijatelja niste znali. Međutim, ostaje činjenica da ste se vi založili oko smenjivanja Luka Šorta. Oko smenjivanja čoveka o kome, svako, pa i vi, zna koliko je valjan i važan za ovaj grad! Ja nemam nameru da o ovome upoznajem građane Tombstona. Ali, nadam se, da ćete iz svega izvući potrebne zaključke.

Vajat je lagano otišao do vrata kod kojih je još uvek stajao poručnik i pružio mu ruku.

— Mislim da je sa ovim Vaš zadatak izvršen.

— Grdna šteta — odgovorio je mladi oficir. — Tako bih rado ovde još ostao — i dodao — u vašoj blizini...

*
* *

Kada je maršal stigao iz Behanove kancelarije, Luk Šort i Dok Holidej stajali su ćutke gledajući u njega. Bilo je vidljivo da su o nečemu žustro raspravljali u kancelariji tombstonskog šerifa.

Maršal je odmah znao o čemu.

— Da li ste nešto novo saznali? — upitao je.

Teks je podigao ramena i pogledao u Doka.

Ovaj je zatresao glavom. — Ne, kako smo i mogli! Vaša je stvar da odlučite.

U tom momentu dotrčao je neki mladić u kancelariju i viknuo uzdignutih ruku: — Šerife, morate da dođete! Dole u krčmi je pravi rusvaj!

— U kojoj krčmi?

— Kod Milera — reče maršal, jer bilo je očigledno da je poznavao mladića iz tog saluna.

Teks raspali nogom po jednoj sto-

ličici koja mu je stajala na putu pa ona odlete preko čitave prostorije i slomi se pored vrata od dvorišta. — Neka đavo nosi ovaj posao! Ja ne nosim više nikakvu zvezdu. Za to se već pobrinuo onaj krasni mister Behan, taj šerif na papiru.

Vajat je stavio ruku u džep svog prsluka, izvadio veliku zvezdu i pružio je golijatu.

— Uzmite je opet, Luk. Stvar je razjašnjena. Tri lupeža su na zasjedanju gradskog veća primenili jedan prepređeni trik kako bi Vas odstranili. Behanu sam tačno objasnio stvar.

— I?

— Rik je tri uvažena gospodina doveo sa sobom?

— On je morao da se nalazi pozadi, u zatvoru.

— Ne, jer ja sam mu naložio da obavesti predsednika opštine.

Dok je Luk Šort stajao kao skamenjen, u očima Džordžijanca pojavio se mali smešak. On se okrenuo i otišao prema vratima.

Kad ih je otvorio, zastao je ugleđavši jednog jahača koji je odlazio preko, od kuće Pita Klandianosa, i u brzom galopu jahao iz grada prema zapadu.

Luk Šort, koji je posmatrao Doka, stao je iza njega i takođe pogledao prema ulici.

— Grom i pakao! Izgleda da se tome žuri da što pre ode odavde!

Dok Holidej je pošao sagnute glave preko verande ka ulici u pravcu „Grand hotela”. Na sred nasipa odjednom je zastao i okrenuo se.

Vajat Erp i Luk Šort behu izašli na verandu. Dok Holidej je stajao nasred ulice, a njegov pogled tražio je maršalove oči.

— Brasto, rekli ste? Hej, ja znam jednu italijansku reč, koja vrlo slič-

no zvuči! Samo, piše se sa slovom „p”. Presto, a to znači brzo.

On je, znači, čitavo vreme samo o tome razmišljao.

U mozgu čoveka iz Misurija, koji je vrlo brzo uspevao da shvata stvari, odjednom odjeknu alarm. Italijanski! Brzo! I, eto, nedostajuća karika u lancu, odjednom se stvorila: Lazaro Kapučino! Odbegli Italo-Amerikanac iz kampa Seskateve, drugi vođa „ljudi sa vešalima”!

Vajat je okrenuo glavu dodirnuvši Luka po rebrima: — Luk, hoćete li biti tako dobri da naredite da osedlaju mog konja. A Rik neka stavi jedan paketić municije u bisage.

— Idete na put?

— Da.

— Kuda?

Dok Holidej je izvadio svoju zlatnu tabakeru iz džepa. Stavljajući među svoje ravnomerno izrasle bele zube jednu cigaretu, dok je pripaljavao šibicu, primetio je: — Za Kolorado, Luk. Gore, prema Slatkovodnom jezeru.

*
* *

Skoro šest stotina milja od Tombstona u Arizoni, bila je udaljena pokrajina Garfield na čijim je severnim delovima ležalo Slatkovodno jezero.

Dva prijatelja iz Dodža prešla su ogromnu razdaljinu u rekordnom vremenu. Željeznička pruga Takson, Galup, Durango, bila je već za njima. Samo dva puta su se odmarali. A kada su stigli u Durango, odakle je pruga išla dalje na zapad, preko Korteza za Dau Krik, izgledalo je da su konačno bili na kraju svog puta.

Jedan voz od samo tri vagona baš je polazio u severoistočnom pravcu.

Vajat, koji je sedeo u sedlu svog riđana, podigao je dizgine i u galopu

pojurio pored voza. Kada je stigao do lokomotive dao je znak mašinovođi da stane.

Ovaj je odmah zasvirao i zaustaviš voz.

Dahćući, stajala je na šinama pod parom petnaest jardi dugačka životinja od gvožđa, kao besna i zlovoljna radi zastanka.

Mašinovođa je pogledao jahača i upitao: — Šta to treba da znači, mister?

— Nas dvojica moramo sa vama!

— Pa, jeste li vi poludeli? Zbog toga, ipak, ne možete da zaustavite voz!

Mašinovođa, jedan stariji čovek sa sedom kosom na slepoočnicama, bio je crven od ljutine. Potražio je pogledom vozovođu koji je dotrčao iz poslednjeg vagona.

Dok Holidej, koji je takođe u međuvremenu prišao, otrčao je preko do stanične zgrade i potražio od šefa stanice da oslobodi drvenu rampu za konje i da je pritera uz vagon.

Vozovođa, jedan mali, krivonogi čovek, dotrčao je dahćući, kao neki pas jazavičar, do maršala:

— Šta vam pada na pamet, mister! Kako ovde možete da zaustavljate voz? To ni u kom slučaju ne dolazi u obzir! Vi ovde ne možete više da se popnete na voz. A zbog toga, što ste zaustavili voz, bićete kažnjeni sa deset dolara. Da, ja sam ovlašćen, da to od vas zahtevam. Ovde. — Vozovođa je otkopčao svoju lakovanu kožnu torbu, koju je nosio preko levog ramena, i izvadio iz nje jedan papir.

— Ne produžavajte zadržavanje voza nepotrebno! Već, gledajte da mi udemo u njega — naredio mu je maršal. — Ja ću vam sve u vozu objasniti.

— To ne dolazi u obzir! Vi imate sada da mi kažete vaše ime i da platite deset dolara.

— Svoje ime ću vam reći, ali deset dolara neću platiti.

Vajat je skočio iz sedla. Pošto je primetio da šef stanice, sa dovlačenjem rampe za konje, odugovlači, otrčao je sam do stanične zgrade i dohvatio rampu zajedno sa Dokom Holidejom. Dovukoše je do prvih kola, jednog teretnog vagona koji je, u glaynom, služio za transport konja.

— Ne dolazi u obzir! — viknuo je vozovođa. — Vi nećete moći da uđete u voz! A, deset dolara svako od vas ima da plati.

Maršal ga je, po kratkom postupku, zgrabio za lakat, podigao i sklonio u stranu. Zatim je prišao rampi i privukao je do vagona.

— Otvorite — podviknuo je čoveku koji je gledao kroz jedan izrez na pokretnim vratima od vagona. Međutim, ovaj nije imao nameru da postupi po naređenju. Tada je Vajat zgrabio levo krilo vrata i u istom trenutku ga gurnuo u levu stranu, na kojoj ga je dočekao Holidej.

Zapomažući, vozovođa se proderao: — Prepad! U pomoć! Prepad!

— Jeste li vi poludeli? — obratio mu se maršal. — Ja sam vam već rekao da ću vam u vozu sve objasniti, jer mi se veoma žurimo.

— Kako uopšte možete...

U tom trenutku je ložač, koji je stajao iza mašinovođe, skočio sa tendera od lokomotive maršalu na leđa.

Obojica se srušiše na zemlju. Ali, u sledećem trenutku već, čovek iz Misurija bio je opet na nogama i ložača odbacio jednim snažnim udarcem desne ruke prema rampi za konje.

Šef stanice je tada izvadio revolver.

To nije smeo da uradi. Jer, još nije uspeo oružje ni da, tako reći, izvadi iz futrole, kada je iz pravca voza, odjeknuo metak.

Bio je to, međutim, samo jedan metak. Kao opomena. Dok Holidej držao je u desnoj ruci svoj poniklovani revolver „frontier” čija se cev još uvek dimila.

— Kada ovde bude trebalo da se puca, to ćemo mi da kažemo — reče maršal.

Sve je dok trepneš bilo završeno. Dovukoše odmah rampu do vagona, otvoriše vrata do kraja i uteraše oba konja u vagon.

— Izvolite u kola, mister! — viknuo je maršal, koji je već skočio u vagon, gurnuo odozgo rampu i pružio kockaru ruku kako bi ga povukao gore.

Železničari su stajali kao skameljeni.

Dok Holidej je čučnuo i prineo svoje lice odmah uz vozovođu. Dok je palcem pokazivao na noge čoveka iz Misurija, rekao je sasvim tiho:

— To je savezni šerif, mister! Na vašem mestu, gledao bih da što pre uđem u vagon. On ima najbolje odnose sa guvernerom i...

Vozovođa odjednom postade pakleno brz.

— Brzo! Na lokomotivu, ložaču! — proderao se na mladića koji je još uvek kunjao na zemlji držeći se obeima rukama za levu stranu lica. — Polazak, idemo! Hajde, šefe stanice, povucite rampu nazad.

I, gotovo u istom trenutku, krenula je teška lokomotiva prema severoistoku.

Šef stanice bio je od strane dvojice iz Dodža uvučen u teretni vagon, i sada se našao pred očima maršala.

Vajat, koji je svoga konja još uvek držao za kratki ular, pogledao ga je.

— Žao mi je, mister, što je to sve moralo da se odigra na ovaj način. Nismo imali vremena za gubljenje.

Ja sam Erp. Nalazim se na putu prema severu.

— Erp? Vi ste Vajat Erp? — promućao je šef stanice odjedanput porcvenevši kao rak.

— Da — odgovorio je maršal dok je pri tome vezivao svog konja za ove svrhe napravljenu kariku. Takođe je i Dok Holidej privezao svog konja.

Šef stanice je veoma pažljivo posmatrao svaki pokret maršalov.

To je, dakle, Vajat Erp; čuveni šerif iz Dodž Sitija. Nebesa, kako se samo bio poneo prema ovom slavnom čoveku!

— Vi ste sigurno za petama nekom zločincu? — raspitivao se bez ustezanja.

Maršal je klimnuo glavom. — Da, moglo bi tako da se kaže.

Mali, krivonogi vozovođa, primetio je vrlo brzo, da ova dvojica nisu mnogo volela da govore. Kada je Džordžijanac pogledao malo bolje, odjednom mu se probudilo sećanje: Dok Holidej!

— Pa, gde su mi samo bile oči — promrmljao je kao za sebe. Zatim se, čuteći i čekajući na sledeću stanicu, sklonio u ugao vagona.

Na žalost, poslednji deo puta oduzeo im je više vremena nego prethodne dve trećine: Stenovite planine zahtevale su svoj danak. Kao neka zidina, koja je štrčala prema nebu, uzdizale su se planine između Salide i Alamoze. Njihovi ogromni, snegom pokriveni vrhovi, svetlucali su u daljini na zalasku sunca primajući purpurnu boju njegovih zraka, koji su se gubili tamo, negde daleko, iza horizonta.

Po stoti put razmišljao je čovek iz Misurija, nije li možda bilo bolje da su odmah, iz Tombstona, odjahali istočno prema Novom Meksiku, kako

bi odatle stigli do Santa Fea. Put do Santa Fe, istina, zahtevao je više vremena, ali je od tog grada vodila direktna željeznička linija gore, prema severu, preko Ratona, Trinidada, Valsenburga, Puebla i Kolorado-Springsa, do Denvera.

Nasuprot tome, oni su prilično brzo stigli do Durangoa, a to je već značilo jednu određenu prednost u vremenu, a ona se sada, istina, gubila u ovim ogromnim planinama. Da su od Durangoa jahali oštro prema severu, bili bi možda još samo sto pedeset milja udaljeni od Slatkovodnog jezera; to bi bilo najkraće odstojanje.

Međutim, neprohodni predeli sa ogromnim planinama i usponima, otežali bi im taj put i, sasvim sigurno, da bi se mnogo duže zadržali nego sada, dok su željeznicom išli prema Denveru. Od Denvera vodila je čuvena željeznica, Union Pacifik, a nju je maršal imao nameru u Šošonu da napusti.

Vajat Erp i njegov prijatelj Džordžijanac su voleli ovaj Kolorado. Tako im je ovaj put, uprkos svog tužnog razloga, ipak pričinjavao određeno zadovoljstvo.

Stajali su kod poluotvorenih vrata vagona i posmatrali snežne vrhove stenovitih bastiona koji su se pružali prema nebu. Čuteći svaki je prebirao po svojim mislima.

U Denveru su izašli iz voza. Dok se Vajat raspitivao kod šefa stanice kada odlazi sledeći voz prema zapadu, kockar je čekao napolju kod konja.

On je upravo stajao iza svog konja, tražeći u jednoj od torbi na sedlu šibice, kada je odjednom, preko sapi svog konja, ugledao jednog čoveka. Ovaj je za trenutak privukao njegovu pažnju mada ga je video samo sa leđa. Bio je to prilično visok

čovjek, sa širokim leđima i jednim elegantnim „Nebraska” šeširom čiji su obodi bili malo povijeni. Odelo mu je bilo od svetlosive čoje i sašiveno po poslednjoj modi.

Imao je vrlo neobičan hod, što oku jednog tako pažljivog posmatrača kao što je to bio Dok Holidej, nije moglo da promakne. Skretao je pažnju i zato što je prilikom ravnog hoda, ruke držao sasvim blizu butina. On, dakle, nije mahao levom rukom prema desnoj nozi i desnom rukom prema levoj nozi kao što je to radila većina ljudi.

Hod ovog čoveka izgledao je tako kao da je želeo da gornji deo tela isturi napred. Zbog ovako neobičnog držanja, ruke su mu se uvek nalazile u blizini njegovih, napred isturenih revolvera. Bio je to, kako se na zapadu kaže, „dvoruki,” čovek. A čovek, koji je nosio dva revolvera, bio je ovde, u Koloradu, već jedna retkost. „Dvorukih” ljudi bilo je više u Teksasu, Arizoni i, naravno, kod kuće u Kanzasu; ovde, gore u Koloradu, bio je dovoljan samo jedan revolver.

Život u ovoj zemlji, punoj visokih planina, bio je, bez daljnjeg, dovoljno težak. Ovde su ljudi bili prinuđeni da skoro čitavo vreme provode u borbi sa prirodom. Od oktobra, pa skoro do aprila, ove oblasti bile su pod snegom. Nije bilo retko i to da se još i u vreme Uskrsa sneg protegne i do Denvera. Ovaj sneg primoravao je ljude, koji najvećim delom nisu bili rođeni u ovim oblastima, mnogo više da rade. Nije uzalud govoreno kako je žarko sunce Teksasa, Arizone i Novog Meksika, činilo ljude ne samo vatrenim, već i lakomislenim, i da su vreme, koje su ostali ljudi koristili na uklanjanju snega i sakupljanju ogreva, u

toplim krajevima upotrebljavali za uvežbavanje baratanja revolverom.

I, iz tog razloga, bilo je i normalno da „dvoruki” čovek, kao ovaj dugački momak koji se šepurio preko, na glavnoj ulici, padne u oči jednom dobrom posmatraču.

Neprimetno se pokrenuše usne čoveka iz Džordžije:

— Mek Faden.

Kada je maršal izašao iz stanične zgrade i prišao konju, ugledao je Doka Holideja kako stoji pored ograde i posmatra glavnu ulicu.

Vajat je uzeo svog konja i odveo ga prema glavnoj ulici.

— Šta le desilo? Da niste možda već sreli nekog poznanika?

— Da. Jednog, sasvim starog, poznanika.

— Da li ga i ja poznajem?

— Da. Mek Faden.

Maršal, koji je imao nameru da stavi levu nogu u uzengiju, izvuče čizmu i stade ponovo na zemlju sa crvenim peskom.

— Mek Faden? — upitao je skupljajući svoje crne obrve. — To ipak ne bi mogla da bude istina?

— Tako je. Ušao je preko u jednu radnju za odela. Pretpostavljam, da će kupiti ili jedan novi mantil, ili jedan ogrtač.

Obojica ostadoše da stoje pored stanične ograde, posmatrajući radnju. Nije stvarno potrajalo dugo kada se pojavila mršava prilika Meka Fade-na. Kupio je jednu sivu elegantnu pelerinu koja mu je padala preko njegovih širokih ramena.

— Rob Mek Faden — prešlo je tiho preko maršalovih usana, a u ovim trima rečima nalazilo se jedno čitavo bogatstvo od lopovluka i zločinstva.

Robert Mek Faden, čije je pravo ime bilo Raul Šafsrajter, sin jednog austrijskog iseljenika, živio je sedam-

desetih godina u Dodž Sitiju. Od strane Vajata Erpa bio je više puta hapšen zbog varanja na kartama, dok jednog dana nije nestao. Zatim se pojavio u dalekom Tombstonu, gde se odmah priključio Klantonovoj bandi. Mada je čovek iz Misurija bio uveren da je Mek Faden bio jedan od važnijih članova bande, nije mu pošlo za rukom da uhvati ovog kartaroša. Mek Faden je počeo u „Oriental salunu“, a nastavio u „Okcidental salunu“ da bi kasnije prešao u viši krug i, na kraju, čvrsto zauzeo svoje mesto u „Kristal palasu“.

Kada je se drama u Tombstonu približavala svome vrhuncu, da bi svoju najveću tačku dostigla u borbi kod O. K. korala, varalica je odjedanput nestao iz grada. I evo, sada je opet, odjednom, stajao pred njima u visokom Koloradu!

— Ne bi apsolutno trebalo na to obraćati pažnju — reče Džordžijanac pored svoje cigarete i zažmurivši pri tome na desno oko. — Denver je jedan veliki grad i privlači takve lupteže, a takođe i Santa Fe i ostala gnezda u ovoj lepoj zemlji. Na kraju, pošlo mu je za rukom da opelješi Dodž Siti i Tombston i da, verovatno, skoro više nije mogao ništa da uzme, osim do onih najglupljih koji su nasedali njegovim prljavim kartaskim trikovima.

— Da, ne bi trebalo to ništa da znači — ponovio je maršal tiho mada je i on, isto tako, malo bio ubeđen u to, kao i njegov prijatelj. Ovaj Mek Faden bio je jedan neprijatan čovek. Već pri prvom susretu, Vajat Erp je ovog varalicu u Dodž Sitiju hteo da pošalje dođavola. Iz tog razloga on ga je posle tri dana pustio iz zatvora i dao mu savet: „Gledajte da pronađete gde ćete da živite, Mek Fadenu. Vi niste pravi čovek za ovaj grad!“ Međutim, kartaroš nije primio k

srcu ove reči i još više puta se susreo sa maršalom dok, konačno, nije odlučio da pobegne u Tombston.

Sada su se dva prijatelja iz Dodža nalazila više od dvadeset milja udaljena od Slatkovodnog jezera. Maršal je saznao u stanici, da sledeći voz za Šošon iz grada ide nešto pre sedam sati. Dotle nije ostalo još mnogo vremena i Vajat Erp nije imao nameru da kratko zadržavanje ovde provede u posmatranju kartaroša.

Takođe i Dok Holidej nije imao tu nameru mada je rekao: — Zar je moguće da se on još uvek slobodno kreće! Hteo bih da samo znam koliko je ljudi, u međuvremenu, uspeo da olakša za čitavu njihovu imovinu.

Odveli su svoje konje u štalu na stanici i počele da švrljaju gradom. Ovde, u ovom velikom Denveru, imali su još prilike da kupe još nešto što bi im bilo potrebno.

Maršal je kupio jednu novu košulju jarko crvene boje koja mu je posebno bila draga. Mada je svoj novac vrlo teško zarađivao, ipak nije mogao da odoli, a da ne kupi jedan novi par čizama: crnih, sa visokom petom, bez štepa i sa srednje visokim sarama.

Kada je stavljao mamuze, reče trgovac, jedan mali nabijeni čovek, sede kose i sa naočarima sa zlatnim okvirom: — Mislim, da sam vas već negde video, mister. Čitavo vreme mislim na to, ali ne mogu da se setim, gde je to bilo.

U tom trenutku otvoriše se vrata i na njima se pojavio Rob Mek Faden.

— Vajat Erp! — prešlo je preko njegovih usana. Njegova ruka već je poletela prema revolveru i dva metka odjeknuše u prostoriji.

Ali meci nisu bili iz kolta kockarskog varalice. Vajat Erp i Dok Holidej držali su svoje revolvare u

rukama. Iz obe njihove cevi izlazio je dim.

Sa okrvavljenom desnom rukom naslonio se kartaš na vrata.

Vajat je prišao do njega i uhvatio ga za ruku.

— Pođite sa mnom, Mek Fadene.

Holidej izvadi jednu novčanicu iz džepa i postavi je na tezgju. Vlasnik radnje promeni novac i, dok je koc-kar izlazio promuca:

— Vajat Erp! Ipak sam znao da sam njegovo lice već negde video.

*
* *

Šerif Anderson bio je čovek pedesetih godina, širokog, izražajnog lica, čelave glave i jake donje vilice. Njegove budne oči pogledaše odmah prema vratima, kada se čovek iz Misurija, sa kartarošom, pojavio u kancelariji.

Anderson nije dugo bio na ovom poslu, tek možda sedam meseci. Bio je to osrednji predstavnik zakona a samo zahvaljujući prijateljima, koji su u gradu imali velike radnje, došao je do ovog mesta. Vrlo verovatno da je sa svojih devet pomoćnika, imao je najveći broj zamjenika od bilo kojeg šerifa na Zapadu.

Anderson je sedeo u svojoj naslonjači. Navukao je svoj svetlosivi šešir duboko na čelo, a nosio je i krznom postavljen prsluk bez rukava.

— Šta to ima da znači? — upitao je skočivši kada je Vajat Erp uveo Mek Fadena u kancelariju.

Tri pomoćnika, koja su se dosadivala pored zida, poleteše prema dvojici stranaca.

Jedan od njih, neki mešanac, vi-

sok kao drvo, zgrabi maršala za ruku i htjede da ga odgurnu natrag.

Vajat ga gurnu u stranu pa stade ispred Andersonovog stola.

— Šta vam pada na pamet! — viknuo je ljutito šerif stegnuvši pes-nice. — Džim, Džo, Slim! Hajde, zgrabite ova dva lupeža!

Vajat se pomerio dva koraka unazad i izvadio revolver.

— Ostanite na vašim mestima momci. Zovem se Erp, Vajat Erp. Ovaj čovek ovde pokušao je da me napadne u jednoj radnji. Zove se Mek Faden, Rob Mek Faden. Ali njegovo pravo ime je Paul Šafsraj-ter.

Šerif i njegovi hrabri pomoćnici ustadoše zabezeknutih lica, ukočeno gledajući jedan u drugog.

— Vajat Erp? — prešlo je konačno preko Andersonovih usana. — Vi ste Vajat Erp?

— Da, kao što sam vam već rekao. A, ako želite da mi učinite po volji, onda ovoga momka zadržite malo ovde. Sasvim sigurno je da on za sobom ima još mnogo drugih stvari na rabošu, tako da se njegovo hapšenje može opravdati.

Šerif je odjedanput potpuno izmenio ton. — Slim! Brže odvedi lupeža u zatvor. Mek Faden, naravno, već sam čuo o njemu, maršale. Jedan sasvim bedni varalica na kartama. Šteta je samo što se on muva u moje gradu! Napred! Spremite ga u zatvor!

Tri pomoćnika zgrabiše uhapšenika i odvukoše ga. Anderson je prišao svom pisačem stolu i pružio ruku čoveku iz Misurija.

— Vrlo me raduje da sam vas već jednom upoznao, mister Erp. Već sam mnogo slušao o vama i, nadam se, da nas dvojica treba da

proslavimo ovaj dan sa jednom flašom vina. Čovek, na kraju, nema mogućnosti da to svakog dana sebi omogući.

— Žao mi je, šerife, ali meni se žuri — presekao ga je čovek iz Misurija, dodirnuo obod svog šešira u znak pozdrava i napustio kancelariju.

— Vrlo smešna sovuljaga ovaj Mek Faden. Nije imao mira, očigledno, dok nam se nije isprečio na putu kako bi sada mogao da čuči između vlažnih zatvorskih zidova — reče Holidej kada se Erp vratio do njega.

Ostalo vreme do polaska voza, proveli su u sitnim kupovinama koje su još morali da obave.

Sedeli su ponovo u vozu, vozeći se u mraku prema Koloradu, u susret Stenovitim planinama.

Železnica Union Pacifik, mada je morala da savlada najteži deo puta u Sjedinjenim državama, bila je jedna od najbržih i najboljih željeznica u Americi. Takođe, i jedna od prvih željeznica. Izgradnja ove pruge čvrsto je povezana sa pionirskim poslom stvaranja Sjedinjenih država.

Kada se na istoku pojavilo sunce a snežni vrhovi planina bljesnuše u narandžastoj svetlosti, stajala su dva prijatelja iz Dodža u potpuno praznom kupeu i nemo gledala kroz prozor. Voz je u toku noći prevalio veliki deo puta. Pa ipak, u Šošon će stići tek pred veče.

Stanice, kao Golden, Ajdaho Springs, Silver Plam i Montezuma, tada još nisu postojale. Najteži put između Džordž Tauna i Dilonu, u kojem je voz uspeo da savlada Lalandov prelaz, bio je već daleko za njima. „Vatreni konj” se sada

provlačio prugom, kao zmija, između planina kod Pandloa, Ratklifa, Džilmana, Minturma, Avona, Edvar-tsa i Volkota.

Pošto je voz na svim ovim stanicama kratko stajao, ulazili su ljudi u njega i izlazali, prekidajući na taj način monotoniju puta.

Od Volkota se ispraznio.

Kratak zimski dan približavao se svome kraju. Lagano je padao mrak. U ovim oblastima trajalo je to prilično dugo, sve dok tamne senke noći nisu prešle preko brda i dolina.

Povremeno je odjekivao pisak lokomotive, kroz obronke planina i dolinu, ukazujući bučno da se mašina bori sa usponom. Klopajajući i ljuljajući se, tresli su se vagoni, krećući se uzbrdo.

A tada odjednom nastade trzaj. Posle kratkog, snažnog udarca i potresa, voz stade.

Oba prijatelja iz Dodža odmah napustiše kupe i potrčaše željezničkim nasipom prema lokomotivi.

Zanemeli pogledaše ogromno drvo koje je ležalo preko pruge.

— Mora da ga je oluja oborila! — viknuo je jedan od pratilaca voza.

— Njega ovde nije oborila nikakva oluja — prešlo je preko maršalovih usana. — Ono je ovde namerno oboreno. Ugasite svetla!

— Štaa? — upitao je neko uplašeno.

— Ugasite svetla! — viknuo je maršal. — Brzo!

Ali već tada sa obronaka odjeknuše pucnji.

Obojica prijatelja iz Dodža odmah dotrčaše do lokomotive i skloniše se iza njenih metalnih zidova.

Vajat Erp je gotovo nesvesno sa sobom iz kupea poneo svoju vinčesterku. Proturio je sada kroz jedan

mali izrez na prozoru i odmah opalio čim je primetio odsjaj jednog pucnja sa obronka.

Divlji vrisak odjeknuo je kroz noć. A tada se srušilo jedno telo sa obronka na željeznički nasip.

Mrtva tišina vladala je pored pruge.

Nekoliko putnika i osoblje iz voza sklonili su se ispod vagona. Tada gvozdeni maršalov glas odjeknu kroz noć:

— Ljudi, prva grupa neka se razvije levo u strelce prema obronku, druga preko desnog koloseka napred, a zatim takođe gore prema obronku. Otkolićemo lupeže. Napred! — Oštro je zazviždao kroz zube.

Blef je imao neočekivano dejstvo. Odjednom se začulo više glasova, a zatim i topot kopita.

Vajat Erp i Dok Holidej odmah napustiše lokomotivu. U malom polukrugu približiše se obronku. A kada su plato, koji se kao nos pružao ispred koloseka, pretraživali oko deset minuta, znali su da su banditi pobjegli.

Odozgo je čovek iz Misurija viknuo vozovođi:

— Možete opet svetla da upalite, mašinovođo. Mislim da su se momci zadovoljili samo ovim kratkim pozdravom.

— Ah, pa vi ste gore! — javio se vozovođa. — Ja sam vas već tražio, mister...

I nehotice je vozovođa video da je visoki stranac, tamnog i od vetra preplanulog lica i sigurnog pogleda, bio čovek koji se u ovakve stvari razumevao. Sada je to tako, samo po sebi izgledalo razumljivo da u buduću treba sve da uradi što ovaj čovek predloži.

Drvo su, na lakšem kraju, zakačili sa dva lasa i svi počеше da gavuku. Mašinovođa je pokušavao, da

im sa lokomotivom, olakša posao lagano gurajući ogromno deblo.

Ovaj manevar bila je jedina šansa da se ogromno drvo ukloni sa pruge, što im je i pošlo za rukom posle jednog i po časa.

Kada je to konačno bilo urađeno a oba prijatelja iz Dodža sedela u svom kupeu gledajući ukočeno u mrak, čovek iz Misurija reče:

— Uvek sam mislio da neću doživeti da će mi se još uvek tako nešto može dogoditi.

Holidej je okrenuo glavu u stranu i pogledao svog prijatelja čije lice je vrlo slabo primećivao u mraku.

— Vi ćete to mirno vreme, verovatno, još i doživeti.

Sledeća rečenica ostala je nedorečena: — A ja, u svakom slučaju, ne...

U vozu je vreme prolazilo brzinom puža. Mada su najteži usponi već odavno bili za njima ipak je pruga, puna krivina, ovuda kroz oblast orlova, predstavljala još uvek veliki napor za voz. Još uvek je mašinovođa bio prinuđen da smanjuje brzinu u ostrim krivinama pa tek u zoru opet počеше da nailaze stanice na kojima je voz morao da zastane. Jer, železnica je morala da uzme svakog putnika. Na kraju, preduzeće je moralo da bude rentabilno pa nije smelo da se odrekne ni jedne jedine karte koju bi moglo prodati.

Zadržavanje u toku noći izazvalo je viščasovno zakašnjenje, a kada su konačno stigli u oblast Garfilda, osvanuo je opet jedan novi dan.

— Ali, kakav dan!

Iza stena, što su se odjednom pojavile sa obe strane i koje su stvarale jednu ogromnu kotlinu, počela je da prodire sunčeva svetlost obasjavajući narandžastom bojom vrho-

ve planina i bacajući plamenu svetlost na šume koje su se, levo i desno od železničkog nasipa, pružale prema zapadu. U daljini su svetlucali snežni vrhovi koji su, tako reći, štrčali do neba, nalazeći se već iza Glinvud Springsa.

I nehotice dva prijatelja su ustala sa svojih sedišta i došla na platformu poslednjeg vagona, odakle su bili u stanju da slobodno posmatraju čarobnu panoramu. Pošto je voz uzeo kurs prema jugozapadu a dolina se ka Šošonu oštro širila prema zapadu, pogled prema snežnim planinama i gustim šumama, bio je potpuno slobodan.

Čeličnoplavo i potpuno bez oblaka, iznad sunčevog izlaska ukazivalo se nebo Kolorada kao pozlaćena zemlja iz bajki.

Džordžijanac nije ni slutio da će ga ogromne, snegom pokrivene planine Glinvud Springsa, koje je posmatrao, u ne tako dalekoj budućnosti dovesti do kraja svog života.

Voleo je ovu zemlju i bio je zaista srećan zbog toga što je ona i čoveku iz Misurija takođe bila draga; izgledalo im je da ih magična snaga uvek iznova privlači da dođu o vamo. Tako su i izgledale i reči koje poluglasno predoše preko maršalovih usana, baš kao da su istovremeno dolazile i iz duše čoveka iz Džordžije:

— Odavno nisam tako nešto video.

Kockar je nemo klimnuo glavom.

Zbog čega je svoj život provodio tako dole u večito vrelom, opasnom i prašnjavom Tombstonu, u kojem kao da je zima trajala samo jednu nedelju, i u kojem ono malo planina jedva da je predstavljalo samo jednu petinu ovih ogromnih vrhova ovde? Kako je mogao samo da provodi vreme u bednom, zlokobnom Tomb-

stonu kada su postojale tako veličanstvene lepote, kao ove ovde?

— Radiću još nekoliko godina u Dždžu — reče maršal kao za sebe — a tada ću pokušati da ovde, gore, pronađem neki posao.

— To neće biti teško — odgovorio je Dok Holidej isto tako tiho.

Vajat je uputio jedan kratak pogled prema svom prijatelju, začudivši se pri tome što je, inače, tako hladni i za bilo šta teško zagrejani čovek, bio isto toliko oduševljen čarobnom lepotom ove zemlje, kao i on sam.

— Da, kada bih imao novaca, kupio bih ovde jedan mali ranč u planini. Ali, oni su postali vrlo skupi. Pre petnaest godina bilo je još uvek moguće tako nešto kupiti za par stotina dolara. Ali, sada...

Holidej se naslonio na debelu lakiranu dasku od mahagonija u vagonu i prekrstio svoje ruke preko grudí.

— Koliko bi sada koštao jedan takav ranč?

Vajat podiže ramena spustivši ih da ponovo padnu.

— To je teško reći. Zavisi od veličine. Nekoliko hiljada dolara, ipak, košta i najmanji.

Ne gledajući čoveka iz Misurija, kockar reče:

— Pa to bi moglo da se uštedi.

— Naravno. Ukoliko čovek štedi nekoliko godina mogao bi već nešto da postigne.

— Možda bi odmah mogao da uštedi nekoliko godina — produžio je čovek iz Džordžije.

Odjednom je čovek iz Misurija sve razumeo.

— Vi? Želite da kupite ranč?

— Ja ne. Ali vi, svakako.

Prodorni pisak voza prekinuo je razgovor dvojice ljudi.

U daljini se pojavio Šošon sa svo-

jim sivomrkim kućama i svojom malom novom crkvom. A ogromni koral, čija je plameno crvena obojena fasada svetlucala iz daljine, skrenu misli ljudi. Svojim velikim natpisom, koji je mogao da se pročitati sa skoro jedne milje udaljenosti, slova su se zabadala u oči:

F. ASTOR

Frederik Astor. Ime kao udarac pesnice.

Ovo ime podsetilo ih je na jednog ogromnog, grubog čoveka, bele kose i krupne tamnolute glave, čiji je prodoran glas još uvek odjekivao u njihovim ušima i čije im je despotsko, zapovedničko i tiransko biće još uvek sumorno stajalo pred očima, od poslednjeg njihovog dolaska.

Oni su ga gotovo i sasvim zaboravili. Njega, velikog rančera Frederika Astora. Koliko puta su se sukobili sa ovim čovekom! Koliko puta ih je, još iz dana Virdžinija Siti-ja, preprečio u njihovom poslu! A koliko je samo mnogo prolivenih krvi prouzrokovao ovaj čovek čiji je život bio samo jedna samovolja!

Čuteći, posmatrala su oba čoveka ulazak voza u malu zapuštenu stanicu Šošon. Grad izgleda da nije postao veći, a osim ogromnog imena, koje je ispisao Astor na frontalnoj strani svoje velike štale za iznajmljivanje, izgleda da se u gradu ništa drugo nije promenilo.

— Šta bih dao da smo ovde mogli da stignemo uveče — reče maršal. Ali, tu ništa više nije moglo da se učini.

Izađoše iz kupea i izvedoše svoje konje iz teretnog vagona. Zatim odvedoše životinje desno oko stanične zgrade kako bi na taj način izbegli prelazak preko vrlo žive stanice.

Kada je kockar hteo da uzjaše

konja, maršal mu je stavio ruku na rame.

— Čekajte, Dok! Poznajete li onu tamo preko puta?

Holidej, gledajući za maršalom, levo na velikim vratima Astorove štale, ugleda laka jednoprežna kola kako prilaze sa upregnutim visokim belim konjem. Kola je sigurnom rukom vozila jedna mlada žena.

— Ledi Astor — pređe podsmešljivo preko kockarevih usana. — To mogu da nazovem dočekom! Ukoliko to nije dobar znak, onda ne znam koji bi mogao da bude drugi.

Da, bila je to zgodna, plavokosa kći velikog odgajivača stoke Frederika Astora, koja je, lepršave kose, vozila kola glavnom ulicom odviše brzo, tako je da nekoliko prolaznika jedva izbeglo opasnost.

Holidej pogleda oko sebe.

— Možda bi mogli da jašemo oko grada.

— Da, bilo bi to sigurno bolje.

Odveli su svoje konje do ulaza u jednu ulicu koja je sa zapada vodila prema gradu.

Bio je to sada čovek iz Džordžije koji je iznenada zadržao maršala. Pokazao mu je glavom, ispod vrata konja, prema jednom ulazu u kuću. Tamo se pojavila prilika jednog čoveka, koga Misurac, kada ugleda, od čuđenja raširi oči.

Bio je srednje visine, zdepastog rasta, glave kao na trup nasađene. Njegovo lice, koje je mogao da vidi samo sa strane, ukazivalo je na jedan upadljivi, tupi nos — koji je štrčao u nebo — i na šiljastu bradu. Čelo mu je ispod šešira jako bilo uvučeno u nazad. Odelo mu nije bilo uredno. Bilo je iznošeno, a na sebi je imao jedan mrki postavljeni žaket i jedne tamne pantalone, kao i prljave čizme. Bezbojan šešir imao je na sebi jasan trag od znoja i is-

krzani obod. Leva strana njegovog žaketa bila je izdignuta zbog revol- vera, koji se nalazio pod njim.

Mada je čovek bio najmanje se- damdeset ili čak sedamdeset pet jardi udaljen od njih, obojica su ga odmah prepoznala. Maršal bi ga, svakako, i na dvostruko većoj uda- ljenosti prepoznao. Bio je to, niko drugi do, Džimi Flanagan, jedan od članova tombstonske razbojničke po- rodice.

Kako je stigao taj čovek čak ova- mo?

Više od šest stotina milja razdva- jalo je grad Šošon od Tombstona, dole na Meksikanskoj granici. Još pre nekoliko nedelja, video ga je Vajat Erp u Alenovoj ulici, pred barom Boba Heča. Zatim ga je vi- deo sa više ljudi u minerskom kam- pu i gore, kod bara, Džonija Milera u Fremontovoj ulici.

Nekoliko sekundi stajala su oba prijatelja iz Dodža na raskrsnici gledajući ukočeno u čoveka preko puta.

Zatim je Vajat okrenuo svoga ko- nja i povukao i Džordžijanca sa so- bom u nazad.

Čuteći, obojica su stajali u ulazu jednog dvorišta i razmišljali.

— Vrlo neobični slučajevi — pri- meti kockar.

— To bi se moglo reći.

Holidej gurnu jednu cigaretu me- đu usne i pogleda po dvorištu.

— Verujem, ako bismo otišli pre- ko u šupu i imali sreću da prona- đemo neki prozor na njenoj zadnjoj strani, mogli bismo da gledamo na ulicu.

Vajat je svom prijatelju bez reči pružio dizgine svoga konja i kre- nuo u pravcu šupe.

Čovek iz Džordžije je dobro pret- postavljao da bi šupa, natrpana

raznoraznim stvarima, mogla na svom stražnjem zidu da ima jedan prozor koji bi im omogućio pogled na ulicu.

Vajat se progurao pored stare lju- ljaške, rashodovane fotelje, nekog stola sa tri noge i ispod nekih sta- rudija što su visile sa tavanice, do prozora, koji je toliko bio prekri- ven paučinom da je jedva mogao vi- deti kroz njega. Pažljivo je očistio jedan kraj prozora tako da je sada mogao da gleda kroz njega.

A preko je stajao on!

Nije bilo nikakve sumnje: bio je to Džems Flanagan, koga su njego- va braća, stričevi, ujaci i tetke iz milošte zvali Džim. Pritom je i pr- čast nos, takođe bila jedna porodič- na osobina Flanaganovih, kao što je to bila i njihova privrženost raz- bojništvu, krađi i banditizmu.

Džimi je zabio obe ruke u džepo- ve od pantalona, a jedna ugašena cigara visila mu je između usana. Bio je, kao i uvek od kada ga je maršal poznavao, neobrijan i nosio je jednu prljavu maramu oko svoje isprane košulje bez okovratnika. Pažljivo je posmatrao svojim lisiči- jim očima prema ulici kao da odat- le nekog očekuje.

Čovek iz Misurija bio je uporan na svom stražarskom mestu, a nije se prijatno osećao što je ušao u šu- pu nepoznatog čoveka.

Odjednom je začuo glasove iza sebe na dvorištu. Nepoznata žena siktala je na nekog čoveka, a zatim se jedna vrata zalupiše.

Odmah zatim približavali su se koraci prema ulazu u šupu. Ali pre nego što je ovaj došao do vrata pre- poznao je čovek iz Misurija lagani, neprimetni korak čoveka iz Džordži- je.

— Jedan trenutak, mister — čuo

je kako Holidej pita — smem li da vas zamolim za malo vatre?

— Vatre? Naravno. Pa zbog toga ste došli za mnom u moje dvorište?

— Ne, zbog toga sigurno se ne bih trudio — odgovorio je Holidej naglo. — Na ulici se sigurno nalazi mnogo ostalih ljudi koji bi bili isto tako ljubazni. Ja sam samo ušao ovde, jer sam pročitao, da vi izrađujete teksaška sedla.

— Šta, zar stara izvitoperena firma još ima slova na sebi? — upita čovek zgranuto.

Vajat je primetio da je razgovor napolju postao tiši, a to je samo moglo da znači kako je Holideju, najverovatnije, pošlo za rukom da čoveka udalji od vrata šupe.

Džems Flanagan stajao je još uvek preko u kućnim vratima.

A onda, odjednom, izmenio je svoje držanje. Izvadio je ruke iz džepova i prešao rukom preko čela na kome je, ispod oboda njegovog šešira, visio jedan čupavi svetloplavi pramen kose, pri čemu mu se na licu i u očima mogla da primeti neobična promena.

Tada je maršal ugledao šta je to me razlog: jedna devojka. Mala, ne baš tako lepa, sa izraženim jagodicama i crnim očima. Ona je prišla brzim koracima do mladića, stala ispred njega i pružila mu ruku.

Džim je tada uhvatio za ruku i odveo u kuću.

Šta, zar! Nije li možda ljubav dovela mladića ovde?

Naravno, nije to sasvim isključeno. Maršal je odlučio da prekine sa posmatranjem ovog mladog razbojnika. Tako interesantan ipak, na kraju krajeva, Džimi Flanagan za njega nije ni bio, a takođe i nije bio ni tako važan član tombstonskih bandita.

Vajat se okrenuo i polako pošao

do vrata od šupe, kako bi kroz pukotinu između letava, mogao da baci pogled u dvorište. Ugledao je upravo kako Dok Holidej sa jednim čovekom ulazi u kuću. Požurio je zbog toga da dođe do konja očekujući svog prijatelja.

Prošlo je nekoliko minuta dok se kockar nije vratio.

— To niste loše uradili. Samo, šteta je što će čovek sada poverovati kako ste kod njega hteli da poručite jedno sedlo — pozdravi ga Vajat.

— To sam i učinio.

— Šta? Poručili ste sedlo?

— Da. On ih prvoklasno izrađuje. Video sam nekoliko komada kod njega. On je iz Teksasa i od pre dvadeset godina živi ovde u Šošonu. Već odavno sam želeo da imam jedno teksaško sedlo.

— Hoćete li možda da čekate dok ga on ne završi?

— Ne. Ali ja ću se sigurno još jedanput ovde vratiti.

— Na to se ipak ljudi ne hvataju. Takvo sedlo najmanje košta sto dolara i niko ga neće raditi na božiju veresiju.

— On je tražio osamdeset dolara, a ja sam mu unapred platio jednu polovinu.

Vajat, začuđen ovim iznenadnim postupkom svog prijatelja, koji je, ipak, bio tipičan za Holideja, posle kratkog razmišljanja reče:

— Čekao je jednu devojku...

— ... i ona se zvala Cecilija, ima devetnaest godina i kći je jednog bolesnog korpara. Naš prijatelj je tek od pre nekoliko nedelja ovde.

Vajat je gurnuo šešir sa čela i pogledao svog prijatelja. — Prokletstvo, to je ipak išlo brzo.

— Ah, imao sam muke, da staroga zaustavim kada sam ga već je-

danput podbo. Četrdeset dolara učinili su ga potpuno ludim.

— Jeste li mu rekli svoje pravo ime? — upitao ga je maršal.

— Ne, ostao sam kod svoje stare firme kao Beri Stap.

— U redu, mi ćemo sigurno proći ovuda, a onda ćete bar imati jedno pravo teksaško sedlo.

Kada su napustili ovaj kraj grada maršal je odjednom zastao i pogledao na drugi kraj ulice koji je izlazio na glavnu ulicu.

Njegove misli bile su stalno obuzete Džimijem Flanaganom. Iako je odlučio, da se više ne brine oko mlađića, ipak je primetio:

— Imam osećaj, da bi o ovoj stvari morao da obavestim Luka.

— To ni u kom slučaju ne bi bilo loše.

— Ako je tako, onda moramo, naravno, opet gore u glavnu ulicu. Ali, možda bi bilo bolje ako bi išao samo jedan od nas.

— U redu — reče Holidej, — Vi ste, u svakom slučaju ovde poznatiji nego ja. — Posle ovih reči skočio je iz sedla, dobacio maršalu svoje dizgine i krenuo.

*
* *

Kada je došao do kraja ulice i hteo da skrene u glavnu, zastade i ukočenim pogledom opazi jednog čoveka koji je istog trenutka napuštao poštu, što se nalazila preko puta.

Bio je visok kao i sam Holidej, širokih ramena i uskih bedara. Njegov crni mantil bio je skrojen po najnovijem Sent Luis modelu, a bela naborana košulja, bila je ukrašena jednom crnom somotskom mašnom. Njegov novi šešir bio mu je duboko natučen na čelo, a iznad

gornje usne nosio je crne brkove. Imao je skladno oblikovano i muževno lice, koje se skoro moglo nazvati lepim: ukoliko se na njemu nije video jedan ciničan izraz oko usta, i ukoliko se u dubini njegovih očiju nije primećivala lukavost.

Holidej stojao je možda jedno pola jarde pored kraja verande izgrađeno posmatrao čoveka. Mada, posle susreta sa Džimijem Flanaganom, u ovom gradu nije moglo da bude većih iznenađenja, ovog čoveka kockar iz Džordžije nije uopšte mogao da očekuje.

Bio je to Kirk Mek Loveri! Nekadašnji kauboj iz doline San Pedra!

Brat ukletih Frenka i Toma Mek Loverija. Ljudi bademastih očiju koji su u ubitačnom okršaju kod O. K. korala bili pored Klantona i tamo, zajedno sa Bilijem Klantonom, izgubili svoje živote.

Kirk Mek Loveri! Još uvek Džordžijanac nije bio u stanju da skine pogled pred pojavom desperadosa. Šta je radio ovaj čovek ovde u Šošonu? Kao munje sevale su misli u mozgu kockara. Sada je sasvim bilo jasno da se i Džim Flanagan nije slučajno pojavio u ovom gradu; bilo je to povezano sa Mek Loverijem.

Kao i maršalu, isto tako, i Doku Holideju bilo je odavno jasno da Kirk Mek Loveri nije samo bio najopasniji čovek iz doline San Pedra, već i najopasniji osobenjak u čitavoj okolini.

Kirk, koji je sada imao trideset i jednu godinu, bio je naslednik velikog Mek Loverijevog ranča i nije mu uopšte bilo potrebno da se bavi sa mračnim poslovima tombstonskih razbojnika. Stočna farma, koju je nasledio od svog starog dede, bila je daleko veća nego Klantonova. Sigurno je donosila dovoljno pri-

hoda koji mu je obezbeđivao bezbrižan život. Šta je gonilo ovog zagonetnog čoveka da se pojavljuje u gradovima i da kao duh kruži savanom.

Da nije, možda, želeo da preuzme mesto Ajka Klantona. Jedna zaista bezumna misao, jer Ajk beše samo nešto malo stariji od njega. Međutim, nije li Ajk Klanton napustio ovaj posao?

A nije li ovaj, Kirk Mek Loveri, bio kao stvoren za to mesto? Bio je otresit do lukavosti, a povrh toga, zaista, i vrlo pametan. Posedovao je organizacioni talenat i imao jedan zapovednički pristup, razlikujući se od Ajka Klantona samo svojom elegancijom. Sve ono što je kod Ajka bilo glasno, kod Kirka beše tiho, opasno tiho.

Bio je u Taksonu kada je maršal po prvi put naišao na trag „ljudi sa vešalima“. Vajat Erp ga je sreo u Nakou, a u Tombstonu se Kirk više puta pojavljivao u blizini „ljudi sa vešalima“. Ali još nikada čoveku iz Misurija nije pošlo za rukom da ga zaista dovede u vezu sa „ljudima sa vešalima“ i da ga zbog toga uhapsi.

Bez sumnje, bio je to vrlo neobičan čovek koji je odskakao najmanje za dve klase iznad najvećeg broja razbojnika u Tombstonu. Ukoliko je njima pripadao, onda je, zacelo, zauzimao jedno od vodećih pozicija. Ukoliko pak njima nije pripadao, onda je on bio opasan nastrani čovek. U svakom slučaju, bio je jedan od otvorenih maršalovih neprijatelja, što se naročito odnosilo na njegovu braću koja su u borbi protiv Erpovih izgubila svoje živote.

Kako je on samo tu stajao! Visoko uspravljen, sa zabačenom glavom i sa cigaretom u ustima, delo-

vao je zaista kao jedan kompletan džentlmen.

Svileni krajevi njegovih revera na mantilu, blistali su na suncu. Ali, ako bi čovek samo malo bolje zagledao, primetio bi izbočine sa obe strane mantila, gde je nosio svoja dva velika revolvera. Od njih je jedan pripadao starijem poginulom bratu Frenku, a drugi, takođe poginulom, mlađem bratu Tomu.

To, što je u levom džepu od prsluka imao mali pištolj sa dva metka, marke „deringer“, a na levom pregibu lakta, takođe drugi, to niko nije znao. Takođe i nož, koji je krio ispod kožnog okovratnika, kao i bodjež, maskiran u levoj sari od čizme, bili su deo njegovog tajnog arsenala. Sa time, zaliha oružja čoveka iz doline San Pedra, još nije bila iscrpljena: u kruni svog šešira nosio je jedan mali revolver „Herington“, kalibra 0,22 inča. Oko svog opasača za oružje, koje se spolja nije mogao da se vidi, imao je još jedan opasač sa municijom preko ramena. U svim džepovima nosio je, takođe, municiju.

Ovaj čovek bio je zaista naoružan do zuba! Tek docnije postojao je još samo jedan čovek u Americi koji je mogao sa njim da se uporedi. Čovek — čiji je otac tačno u ovim danima živio u dalekom Čikagu ne sluteći da će kroz nekoliko godina imati sina — koji će se dvadesetih godina dolazećeg stoleća „proslaviti“ kao čuveni čikaški i svetski zločinac: Džon Dilinger.

Brzim koracima Holidej se sklonio iza ugla posmatrajući iz prikrajka čoveka iz doline San Pedra.

Mek Loveri je napustio verandu pošte, prešao preko ulice i zadržao se kod jednog elegantnog hotela, posle čega je nestao u njegovim vratima.

Misli čoveka iz Džordžije letele su munjevitom brzinom.

Odjednom se uhvatio za džep, izvadio jednu staru kutiju i iz nje izvukao jedne naočare sa zlatnim okvirom i debelim staklom i stavio ih brzo na nos. Zatim je navukao šešir duboko na čelo. Lako povijen prešao je preko ulice.

Kada je ušao u poštu, Holidej je brzo ustanovio da su tu radila dva službenika, a da je treći, baš u tom trenutku, izlazio u dvorište.

Holidej je prišao do šaltera i rekao potpuno sigurno: — Želeo bih da depešu, koju je mister Mek Loveri predao, uzmem nazad. On se predomislio. Treba da je izmeni.

— Depešu...? — upita službenik pri čemu površno pogleda kockara.

— Pa da, znate već, mislim na hitno pismo.

— Što se mene tiče, čovek bi morao da zna šta hoće — reče službenik, izvadi iz kutije jedno pismo i pruži ga Džordžijancu.

Holidej nije stavio pismo u džep, već pođe prema vratima. U tom trenutku ugledao je kroz jedan prozor sa strane, kako neki čovek iz jedne isturene zgrade preko puta dolazi prema pošti. I to baš onaj, koga je najmanje želeo: naime, Kirk Mek Loveri. Nije li on hteo natrag u poštu?

Čovek iz Džordžije nije imao nikakvog izbora. Nije smeo da ostavi stvari kakve jesu.

Zbog toga se odmah okrenuo i prišao šalteru. — Mogu li, za momenat, da izađem u dvorište?

Stariji službenik ga je pogledao i, kada se ponovo uverio da je spoljni izgled stranca ostavljao jedan sasvim dobar utisak, klimnu glavom.

— Naravno, mister.

Holidej je sam otvorio pregradu, progurao se pored službenikovog stola između regala i odmah nestao na vratima od dvorišta.

Istog momenta otvoriše se spoljna vrata i čovek iz doline San Pedro još jedanput uđe u poštu.

— Koliko dugo bi trebala da ide depeša do Santa Fea, mister? — upita službenika.

— Naravno, možete takođe i da pošaljete depešu — reče službenik. — Kako vi želite.

— Da, mislim, da ću to i da uradim.

— Čovek će se odmah vratiti — nastavio je službenik — morao je, za trenutak, da izađe u dvorište.

Mek Loveri je mislio, da je čovek, o kome je službenik govorio, bio onaj što prima depeše i zbog toga je čekao. Pošto je prošlo već deset minuta, on je opet prišao šalteru.

— Pa kada će konačno doći taj vaš čovek?

— Ne znam. Pogledaću.

Činovnik se podigao i otišao u dvorište. Posle dva minuta vratio se nazad.

— Ne mogu da ga nađem. Možda je već otišao.

— Otišao? Pa slušajte vi! To je ludo. Ja hoću da predam jednu depešu, a ovde poštanski službenici idu kući.

— Poštanski službenici. Ne razumem, mister.

— Pa, ja hoću da predam depešu!

— No? Pa to možete.

— Mogu? Slušajte vi, mister — desperados priđe bliže do šaltera i malo se naže. Plamen u njegovim očima postade jači i službenik to odmah primeti. — Ukoliko smatrate da sam budala...

— Ne, mister Mek Loveri to uopšte ne mislim.

Službenik postade mekan kao pamuk pred razbojnikom.

— Dakle, primite depešu.

— To ja i imam nameru.

— Imate nameru? Mislio sam, da to radi samo vaš kolega?

— Moj kolega? Ne, mister Mek Loveri, mi se nismo razumeli. Ja sam govorio o vašem glasniku, koji je podigao vaše pismo.

— O mom... pismo... — Preko lica nekadašnjeg kaubojja pojavilo se naglo bledilo. Njegova ruka je tada odjednom poletela napred uhvativši službenika za rever njegove jakne i snažno ga drmnula. — Šta si rekao, mladiću?

— Pa da, mister Mek Loveri... čovek je odneo vaše pismo. Čovek, koga ste vi poslali.

— Nisam ja nikoga poslao. — Kirk je gurnuo službenika, koji se zajedno sa stolicom srušio na pod. — Koga sam poslao? — procedio je Mek Loveri muklo kroz zube.

— Čoveka...

— Kako je izgledao?

— Bio je prilično visok, otprilike kao vi.

— Koliko je star?

— To je teško reći. Trideset ili četrdeset, ne znam.

— Kako je bio obučen?

Nosio je jedan crni... Izgledao je slično vama.

— Ne trabunjaj, već odgovaraj na moje pitanje.

I pitanja su pljuštala sada, kao grad, po službeniku. Na osnovu njih desperados je saznao kako je otprilike izgledao čovek koji je odneo njegovo pismo. Ali, ko je to bio, nije znao. Opis koji mu je pružio poštanski službenik nije bio dovoljno jasan.

— Gnezdo bandita! — Mek Loveri je podigao pregradu i pustio je da tresne tako da se mastionica na sto-

lu službenikovom prevrнула a njen sadržaj rasuo preko pisama i papira.

Brzim koracima požurio je razbojnik prema dvorištu i pogledao napolje. Zatim je pretražio dvorište, ali sa istim uspehom kao i poštanski službenik.

Kada se vratio, zgrabio je ponovo čoveka i podigao ga sa stolice. Ne obazirući se na ostale, koji su, pozadi u uglu, žurno stavljali pisma u poštanski džak, vikao je Kirk:

— Moraš mi stvoriti pismo, mladiću! Inače ćeš me upoznati, ne bio ja Kirk Mek Loveri! Kunem ti se sećanjem na svoju braću!

Sa treskom se zalupiše vrata za Mek Loverijem.

Šta bi tombstonski razbojnik rekao kada bi znao, ko je odneo njegovo pismo!

*
* *

Kockar je izašao iz poštanskog dvorišta bez žurbe i ne padajući nikome u oči došao u glavnu ulicu. Prešao je jedan komad preko verande, a zatim i preko ulice, da bi nestao u jednoj susednoj uličici. Kada je došao do maršala, jedva da je prošlo pet minuta.

Uzjahao je konja. Ne pogledavši maršala rekao je: — Mislim, možemo da nastavimo dalje.

Poteraše svoje konje i ostavljajući kuće u gradu za sobom kockar reče Vajatu:

— Depešu nisam predao.

— Niste?

— Nije moglo.

Vajat ga nije upitao ništa, a Holidaj, koji se zaustavio kod jedne grupe zgrada na severoistočnom delu grada, pogleda oko sebe. Ali, na ulazu u glavnu ulicu nije bilo nikoga.

— Sreo sam jednog starog poznanika pred poštom i on me je zadržao.

— Flanagan?

— Ne.

— Možda nekog drugog čoveka iz Tombstona?

— Da.

— Koga?

— Tri puta možete da pogađate.

— Džo ili Karieke Flanagan?

— Ne, niko od Flanaganovih. Nećete se setiti nikada. Bio je to Kirk Mek Loveri.

Vajat je od zaprepašćenja zaus-tavio svog konja. Oslonio se obema rukama na sedlo dok je ukočeno gledao svog prijatelja.

— Kirk Mek Loveri?! To je isključeno!

— Na žalost, nije.

— I, vi ste se sa njim sukobili?

— Ne, nisam se direktno sukobio. On je izlazio iz pošte, a ja sam ulazio, i eto: on je predao jedno pismo, a ja sam ga podigao.

Izvadio je pismo iz tašne i pružio ga čoveku iz Misurija.

Ovaj je zabezeknuto pogledao na nekoliko reči, napisanih na koverti kosim, tvrdim i nešto ulevo okrenutim, rukopisom:

„Mister Ričardu Bingamu,

Tombston, Safardova ulica”

— Šta ima Mek Loveri sa Bingamom — prošaputa maršal.

— To možete lako da utvrdite.

Vajat ga je pogledao:

— Ne verujete, valjda, da ću da otvorim pismo?

— To nije potrebno. Otvoreno je. A ukoliko tačno pogledate, primetićete, da ono uopšte nije zalepljeno. Pretpostavljam, da se dragi Kirk vratio, jer se toga odjednom setio.

Na jednoj cedulji bilo je napisano samo nekoliko reči:

„Za Tvoj rođendan želim Ti sve najbolje, Kirk.”

Zavrtevši glavom maršal je pogledao tekst.

— Čudnovato — prošaputao je — zaista vrlo čudnovato.

— To bi moglo da se kaže — primeti kockar i uze cedulju. — Mislite li, zaista, da bi ovaj lupež bilo kojem čoveku slao čestitke za rođendan?

— Ne, to zaista ne mislim. Ali, na kraju, to nije isključeno.

— Ipak, kod ovog čoveka smatram da je to isključeno.

Holidej je uzeo jednu šibicu, upalio je i stavio plamen ispod ravno položenog pisma.

— Šta je to? — hteo je maršal da zna.

— Trenutak.

Posle kratkog vremena kockar je odbacio šibicu i pogledao u pismo.

Maršal, koji je svog konja priterao odmah uz Dokovog, ugledao je između ispisanih redova, na svoje zaprepašćenje, nove, tamno mrke reči.

— Šta je to?

— Tja, izgleda da se pojavljuje pravo pismo.

Holidej iz svoje tašne na sedlu izvadi jedno parče sveće, zapali je i prinese plamen iznad celog papira.

Posle jedno četvrt sata pojavilo se pravo pismo.

Vajat je glasno pročitao:

„Dragi Rik. Potrebno mi je odmah dve hiljade. Gledaj da mi ih na najbrži način pošalješ. Čekaću do sedamnaestog. Do tada moraju dolari biti ovde. Nemoj da računaš, da ću ti pisati drugo pismo. Niti imam za to vremena, niti sam za to raspoložen. Kirk.”

Vajat je pružio cedulju nazad Holideju.

— Razumete li vi to?

— Ne sasvim.

— On, izgleda, dobija novac od Bingama.

— Ili je to neka ucena — razmišljao je čovek iz Džordžije.

— Ričard Bingam — reče maršal, kao za sebe.

Čestiti trgovac žitom iz Safordove ulice, otac četvoro dece i stalni posetilac prezbiterijanske crkve, od pre godinu i po dana u gradskom veću, a od pre dva meseca, lično od Džona Kluma, predviđen za mesto predsednika opštine, bio je intimni poznanik Kirka Mek Loverija.

— Da bi smo to saznali, morali bi smo da odjašimo šest stotina milja — primetio je Džordžijanac.

Ova priča zanimala je manje dva prijatelja iz Dodža nego činjenica da je se Kirk Mek Loveri zadržao ovde u Koloradu. U istom mestu, u kojem se pojavio i jedan od Flanaganovih! Šta su ovde razbojnici tražili?

— Ne znam, Dok — razmišljao je čovek iz Misurija — priča mi ipak izgleda čoškasta. Mi ne jašemo dalje! Moram prvo da saznam šta ovo znači.

Oba čoveka nemo su gledala preko prema brdima.

Tada maršal reče: — Mi ne možemo to tako jednostavno da posmatramo što je ovaj čovek odjednom došao ovde. Ako budemo sedeli na Vintersovom ranču pekla bi me pomisao da se momak krije ovde u Šošonu. Pretpostavimo da on ima nečega zajedničkog sa bandom „ljudi sa vešalima” i uzmimo da se naša sumnja, da se i Kapučino ovde pojavi, pokaže kao tačna...

Holidej klimnu glavom. — U redu, tu nema šta da se razmišlja. Ovde moramo ostati i, još koliko

danas, utvrditi šta momak ovde traži.

U normalnim prilikama za to bi sačekali da padne mrak, ali oni više nisu mogli da gube vreme, mada je još bilo rano pre podne.

Posavetovaše se da potraže sedlara koji bi im u svojoj velikoj kući verovatno mogao da obezbedi stan. Ipak, odbaciše ovu misao, jer bilo je previše opasno da se u sred dana još jedanput pojave u gradu.

Iz tog razloga i držali su se više zapadnog dela grada Šošona. Sa te strane približavala se mala Londonska avenija koja je krivudala od glavne ulice do zapadne ivice grada.

Druga kuća na desnoj strani ulice bila je jedna kovačnica. Holidej, koji je u gradu ipak bio manje poznat nego maršal, uđe u radionicu i raspita se kod majstora, gde bi mogli da nađu neki jeftiniji smeštaj.

— To bi mogli da dobijete odmah kod mene. Ja imam, gore na mansardi, slobodne dve male prostorije.

Vajat, koji je ostao da stoji između dva konja i koji je svoje lice zaklonio od radoznalih pogleda, na Džordžijančev znak povede oba konja u dvorište kod kovača.

Tek što je zatvorio vrata od dvorišta, kada se iz radionice pojavio umazani, džandrljivi čovek i pokaza prema maloj štali. Pri tome, pogled mu se zadržao na čoveku iz Misurija.

Vajat je odmah primetio, da ga je čovek prepoznao.

Kovač se uhvatio za bradu i čvrsto stisnuo usne.

Vajat mu priđe.

— Vi me poznajete, zar ne?

Čovek klimnu glavom. — Da. Vi ste Vajat Erp!

— Vama sigurno nije pravo da stanujem kod vas?

— A, ne, naravno! — požuri čovek da bi se osigurao. — Samo... ja sam stariji čovek, a kada vi dođete onda je uvek gužva.

— Kako to znate?

— Zbog toga, jer vi ste jedini čovek koji se do danas usudio da se suprotstavi rančeru Astoru. U svoje vreme dobro ste ga uzdrмали. Ali, on se u međuvremenu opet podigao. Postao je veći i moćniji i teroriše grad više nego pre.

— Ja sam mislio da je on smrtno bolestan.

— Da, to je tačno. Ali, ja ne mogu da pomislim, da će on propasti. Takav jedan hrast ne pada od jedne jedine oluje. Govori se da ima nešto u žuci. Još juče sam čuo od jednog njegovog kaubojja kako mu je loše. Ali, to ne bi ništa trebalo da znači. Astorova banda se za to pobrinula, da kada se već jednom u Šošonu ugnjezdila, da ne izumre.

Značilo je to, dakle, da je razbojnički rančer Frederik Astor, kao i pre, vladao u oblasti Garfilda. Ljudi u okolnim naseljima je šikanirao i, kao nekada, izigravao velikog gospodara.

— Samo bi još to nedostajalo da se i ovaj lupež sukobi sa nama — primeti Holidej.

Kovač je odavao uplašen utisak, ali se trudio da njegov veliki strah ne bude primećen:

— Žao mi je što su to, maršale, samo dve male sobice na tavanu — objasnio je. — Ali moja žena će ih uredno pripremiti. — A onda je došlo sledeće pitanje u kome se krila plašljiva nada: — Hoćete li dugo ovde ostati?

— Ne brinite se zbog toga. Niko ne zna da kod vas stanujemo. — Holidej izvlači jedan zlatnik od dva-

deset dolara gurnu starom u džep od prsluka. — Poznajete li vi ovde nekog J. L. C. Milera?

Kovač je nabrao čelo misleći napregnuto.

— J. L. C. Miler? Ne, doduše, postoji ovde nekoliko Milera. Ali, jedan se zove Džim, drugi Bret i tada su još napolju Brot Mileri. Ne, od njih ne zove se niko J. L. C. Žao mi je.

Prijatelji su ubrzo zbrinuli konje, a svoje stvari odneli gore u sobice koje žena beše čisto dovela u red.

Žena se vratila nazad i pozvala ih na doručak.

Dva prijatelja iz Dodža to nisu odbila.

Kada su se podmirili maršal reče: — Do Vintersa, gore, ima još možda oko dvadeset milja na sever. A Astor stanuje jedno sedam milja zapadno od grada. To moramo da imamo u vidu. Ovde, u Šošonu, u banci treba da budu uplaćeni dolari od strane Vintera i to, doduše, najkasnije do sutra uveče! Šteta, hteo sam da pre toga razgovaram sa Vintersom! Međutim, imam osećaj, da to sada više nije moguće.

— Šta nameravate?

— Moram razgovarati sa šefom banke.

— Mislite li, da će ovaj misteriozni mister Miler već sutra pitati za svoj novac?

— Moguće. Ali, sasvim sigurno prekosutra. Ovi ljudi nemaju vremena.

— I, šta ćete kazati bankaru?

— Moram ga zamoliti da stvar prikaže tako kao da je novac već u banci. U međuvremenu mogao bi da pošalje jednog činovnika do mene.

— Ne znam, da li je to najispravnije — reče Holidej. — Bilo bi bolje, kada bi novac stvarno bio u banci.

— Osam hiljada dolara? Pitam vas odakle bi mogli da stvorimo taj novac?

— Na primer od mene — reče Džordžijanac mirno.

Vajat ga pogleda zabezeknuto. — Imate kod sebe osam hiljada dolara?

— Pa, čak, i nešto malo više.

Čovek iz Misurija znao je da je njegov prijatelj u toku poslednje nedelje u „Kristal palasu” i, takođe, u „Oriental salunu” zaradio mnogo novaca za kockarskim stolom. Ali, da je svih osam hiljada dolara, kako on reče, a i još više od toga, nosio sobom, Vajatu nije bilo poznato.

— U redu. Ja ću novac staviti na raspoloženje. Odnećemo ga u banku i uplatiti na račun J. L. C. Milera.

— To znači da banku neprekidno moramo držati pod kontrolom. Inače će naš dragi Miler odneti novac. A onda ga više nećete dobiti.

— Stvar mora da se drukčije izvede. Novac treba uplatiti na ime J. L. K. Milera.

Ne razumem — reče maršal.

— Sasvim jednostavno. Umesto J. L. C. Milera napisaćemo J. L. K. U tom slučaju banka neće moći da isplati novac, ali može da kaže da je takva svota, na vrlo slično ime, uplaćena.

Vajat je razmišljao jedan trenutak a zatim reče:

— To, možda i nije tako loše. Nećemo dovesti banku u položaj da laže. Novac će biti zaista tu, i banka neće morati da se brine zbog svog ugleda. Pri tome, važno je da se novac može isplatiti samo čoveku koji se zove J. L. K. Miler.

— Ja ću odmah stvar uzeti u svoje ruke — objasnio je kockar.

— A ako vas primete ljudi iz pošte?

— I na to sam već mislio. To ću odmah da izvedem.

Vajat je pogledao kako Holidej prelazi preko ulice i ulazi u jednu radnju, koso preko puta i koja je prodavala nešto staromodnija odelja.

Posle deset minuta je izašao na polje. Da ga maršal nije tako dobro i dugo poznavao, na prvi pogled ga nebi prepoznao. Holidej je na sebi imao jedan mrki, stari, izgužvani šešir; mantil slične boje a na nosu, opet, svoje odvratne naočare. Pri tome je išao lako pognut i prilično brzo. Izgledao je kao potpuno drugi čovek.

U glavnoj ulici, oko podne, vlada-la je poslovna živost.

Holidej se odmah uputio u Zapadnu banku, koja se nalazila preko puta pošte, i ugledao da je prostor oko šaltera prazan. Zatražio je od ćelavog blagajnika da mu pozove bankara.

— Mister Hale, na žalost, nije u zgradi, mister.

— Žao mi je. Hteo sam da uplatim jednu veću sumu novca. Ali, vidim, da to ne može.

Odjednom, mister Hale je ipak bio u zgradi. Bio je to stariji čovek, dobrog izgleda, sede kose sa naočarima sa zlatnim okvirom, koji mu žurno priđe.

— Izvinite mister, Flimbert nije mogao da zna, da se ja još uvek nalazim u banci. O čemu se, molim vas, radi... mister?...

— Moje ime je Stap — prekide ga Holidej brzo. — Želeo sam da uplatim osam hiljada dolara.

— Osam hiljada dolara? — Ban-

kareva poslovnost se udvostručila. Sa jednom potpuno neprirodnom zainteresovanošću je rekao: Ali, molim vas; mister Stap, izvolite samo u moju privatnu kancelariju. Tamo možemo da sednemo i ja ću u međuvremenu sve da vam završim.

— Ne, ne, nije potrebno — odgovori Holidej koji je smatrao važnijim, da blagajnik, tako i ostali službenici koji su radili na šalteru budu o svemu obavešteni. — Želeo bih da na račun mister J. L. K. Mileru uplatim osam hiljada dolara. Ali, smatram pri tome vrlo važnim, da to zaista bude isplaćeno samo mister J. L. K. Mileru i nikome drugom. Ukoliko neko, na primer, dođe a zove se J. L. O. Miler ili J. L. C. Miler, novac mu, naravno, neće moći biti isplaćen.

— Naravno ne, mister Stap. Šta vi mislite? Kod nas vlada red kako je to već običaj u jednoj pristojnoj banci.

— Moguće je, da mister J. L. K. Miler novac još u toku dana podigne. Ili možda sutra. Ja ću sam, sutra uveče, da se vratim nazad.

Kao što je i očekivao, zainteresovao se bankar, kuda to mister Stap želi da ode.

— Ja živim gore kod mister Vintera. On ima u blizini Slatkovodnog jezera jedan ranč.

— O, da. Poznajem mister Vintera. Radite li vi za nega?

— Ja sam jedan njegov rođak i bio sam neko vreme na njegovom ranču. Mi smo nedavno imali nesreću sa požarom.

— U redu reče bankar i pri tome jedna senka pređe preko njegovog lica. Jer, ceo Šošon pa i čit-

tava oblast znali su, kakva je strašna nesreća zadesila Vintersov ranč.

— Dobro, nadam se da će sve biti u redu, a ja ću sada obavljati svoje ostale poslove. Imam još mnogo toga u gradu da završim ali, verujem, da ću do sutra uveče sve moći da dovedem u red.

— Da li već imate sobu?

— Ne, uzeću jednu, preko kod Lambertija.

— Mogu odmah da pošaljem jednog službenika tamo.

— Nije potrebno. Idem odmah sam tamo. — Holidej pruži bankaru ruku i izađe napolje.

Lambertijevansion za izdavanje bio je mali kao maramica, na dva sprata i, izgledalo je, kao da su ga velike susedne kuće priklještile. Odmah dole u hodniku pride kockaru hramaјуći jedna žena. Desnu nogu vukla je za sobom.

— Želeo bih jednu sobu za jednu noć, madam — reče kockar zeknuvši sa nekoliko dolara.

Ovaj šum odjeknuo je staroj ušima kao harmonična muzika.

— Jednu sobu? Naravno, mister...

— Zovem se Stap, madam. Berić Stap.

Žena ode sa njim na gornji sprat i odvede ga u jednu sobu, koja je gledala na ulicu.

Holidej je plati odmah unapred napravivši se kako želi da se dovede u red.

— Vi morate da znate, ja živim privremeno na Vinterovom ranču i imam češće posla u gradu...

Reči Vinterov ranč, delovale su kao signal za staru. Ona se raspričala i obavestila ga o svemu što je u gradu čula o strašnom događaju. Holidej je imao muke da je oslo-

bodi, pri čemu joj je objasnio, da još ima mnogo stvari da posavršava pre nego što napusti kuću i reče:

— Čovek nije često u gradu, a ako je već ovde, onda želi to i da iskoristi. Večeras ću biti, verovatno u Salunu i malo ću da se kockam, hehehehe! I, kako je, hoću li naći otvorena vrata?

— To, doduše, ne — reče stara ljubazno, odhrama do table sa ključevima i uze jedan ključ od vrata. — Evo, mister Stap, ovako možete da uđete.

Kockar je napustio pansion. Nekoliko minuta kasnije bio je u kovačevom dvorištu.

Maršal, koji se baš lepo zabavljao sa kovačem, pogledao ga je pun očekivanja.

Kada su bili gore, u sobi, Holidej ga je o svemu obavestio.

— Odlično — reče maršal. — Naš dragi Miler neće dobiti svoj novac i tražiće nas.

— Baš tako. A ja baš nisam u obavezi da celo vreme čekam u Lambertijevom pansionu. Momak će me zamoliti, da objasnim bankaru da se on, ustvari, zove J. L. C. Miler i da je slovo K. samo omaška.

Po podne je kockar ponovo došao u pansion. A kada je stara opet počela da priča o traču oko požara na ranču, Holidej je znao, da još niko nije pitao za njega.

Baš kada je hteo da izađe iz kuće, video je, kroz mali prozor na vratima, jednog čoveka kako ulazi u banku. Na njega je potajno čitavo vreme i čekao. Bio je to Džimi Flanagan.

Holidej ostade da stoji iza vrata, pustivši staru da i dalje priča.

Posle nekoliko minuta momak je napustio banku, zastao za momenat

pred vratima i pogledao oko sebe. Da li se to Džordžijancu samo tako učinilo ili je Džim gledao ovamo, prema Lambertijevom pansionu?

Flanagan ostade još jedan trenutak neodlučno da stoji, zatim gurnu jedan nedogoreli tompus među zube, upali šibicu o zid kuće i otide odatle.

Holidej sačeka da prođe čitav sat. Zatim napusti kuću i zaobilaznim putem ode do banke.

— Ja bih hteo, pored toga, još nekoliko dolara sa svoje strane lično da uplatim. Sigurno je sigurno — reče cereći se blagajniku.

Ovaj klimnu glavom.

Takođe je i mlađi činovnik bio tu. Isto tako, i bankar taman došao iz svoje sobe.

Da se Džimi Flanagan predstavio kao J. L. C. Miler, tada bi mu sigurno neko od ove trojice rekao. Međutim, niko ne reče ni reči, što je za Holideja značilo da Džimi Flanagan nije došao da podigne učenje sumu.

Međutim, kockar nije ograničio svoju revnosnu delatnost samo na ulogu mister Stapa koji se zadržao u Lambertijevom pansionu. Tačno četvrt sata posle šest znao je da je Kirk Mek Loveri preko puta šerifove kancelarije u „Srebrnom salunu” za zelenim kockarskim stolom i da pred sobom drži kulu od naslaganih dolara.

Kada je Vajat Erp bio obavešten o poseti banci od strane Džimija Flaganana, upitao je odmah: — Lupež valjda ne planira nikakav prepad na banku?

— Sam sigurno ne — odgovori kockar.

Vajat je zapalio jednu svoju veliku crnu cigaru i pogledao zamišljeno. Možda je moguće bilo da je

Kirk Mek Loveri ovde okupio jednu bandu oko sebe, kako bi isplanirao prepad na Zapadnu banku. I to baš ovde, gore u planinskom gradu Šošonu, preko šest stotina milja daleko od Tombstona!

Ova misao nije bila verovatna i maršal je odbaci od sebe. Ni jedan čovek neće putovati preko šest stotina milja da bi nešto preduzeo, ako to može da preduzme bilo gde na drugom mestu. Ko ima nameru da učini neki zločin, nije mu potrebno da prelazi toliki put. Ukoliko je Kirk Mek Loveri zaista oko sebe okupio neku bandu čiji je zadatak bio pljačka banke, onda momci ne bi prevalili toliki put zbog toga.

Holidej podiže ramena praveći svoje zaključke. Čovek bi mogao, naravno, da kaže kako se za razliku od Tombstona, i opasnost za bandite smanjila. Međutim, stvar ipak izgleda neverovatna. Ovoga Flanagan mogao je ovde da svari kao neki slučaj, ali ne i Kirka Mek Loverija!

Kada je pao mrak prijatelji kreću se u krstarenje gradom.

Vajat Erp — kome je u Šošonu, zbog njegovih češćih poseta ovom mestu pretila opasnost da ga prepoznaju — uzeo je stari šešir koga je Holidej kupio i navukao ga duboko na čelo. A i kockar, koji je išao pognut pored njega, nije padao u oči sa naočarima na nosu.

Bilo je skoro deset sati. Odlučili su da bezuspešno traganje prekinu jer su došli u visinu „Srebrnog saluna“. Maršal je kao slučajno bacio pogled kroz jednu rupu na iscepanom šarenom papiru kojim je bio zalepljen prozor. Tačno pred sobom ugledao je profil Kirka Mek Loverija.

Posmatrao ga je nekoliko sekundi, utvrdivši pri tome, da je čovek iz

doline San Pedra za vreme igre, ispod oboda svog šešira posmatrao vrata od hodnika. Kada se ona, za trenutak otvoriše, ugledao je maršal, u polutami hodnika, lice jednog čoveka.

Lice Džemsa Flanagan!

Kirk Mek Loveri, koga je Erp odmah ponovo pogledao, kada se vrata za širinu prsta pritvoriše, neprimetno podiže glavu i dade znak čoveku na vratima.

Vajat je video da je razbojnik za momenat svoje karte okrenuo i stavio na zelenu čuju stola, da bi izvađio blokčić za beleške i olovku, a zatim nešto napisao.

Čovek iz Misurija u deliću sekunde napravio plan.

Za to verme uhvatio je Doka Holideja za rukav i povuče ga u dvorište krčme, objasnivši mu brzo sve u kratkim crtama.

Kockar je odmah shvatio i saglasio se.

Nije proteklo ni dvadeset sekundi kada se Dok Holidej pojavio iza dvorišnih vrata i ugledao Flanagan kako stoji kod pritvorenih vrata od krčme.

— Hej, Džim! — Prošaputao je.

Bandit se preneraženo okrenuo.

— Šta je to? Ko je to?

— Brzo, dođi ovamo.

— Šta je? Ko je to uopšte tamo?

— Brzo, dođi, Kirk je tako naredio.

Bandit se odmah pokrenuo i došao do dvorišnih vrata. Holidej ga je uhvatio pod ruku i poveo preko dvorišta, do vrata od štale.

U istom trenutku kada je bandit napustio svoje mesto kod pritvorenih vrata od hodnika, pojavio se maršal sa druge strane. Požurio je prema pritvorenim vratima, pre ne-

go što je Kirk Mek Loveri prešao polovinu odstojanja do njih.

On je, znači, prilazio sam, kako bi predao cedulju.

Vajat je sačekao dok se ovaj nije približio na četiri jarde. Zatim je provukao dva prsta leve ruke između vrata, pritisnuvši istovremeno desnu nogu, da Kirk Mek Loveri ne bi bio u mogućnosti da ih slučajno odgurne i da ga eventualno ugleda.

Međutim, razbojnik nije uopšte ni pomišljao da otvori vrata. Gurnuo je čoveku, sa druge strane vrata, cedulju među prste i udaljio se. To je učinio što je mogao neupadljivo.

Vajat je imao cedulju u rukama. Odmah se sa njom izgubio na ulicu.

Dok Holidej je pustio Džima ispred sebe i otvorio vrata od štale. Kada je mladi bandit stupio u hodnik od štale, Holidej ga lako gurnu, zatvorivši vrata za njim i stavivši, takođe, veliku rezu. Sa spoljne strane nasmejao se mećecim glasom:

— Hehehehe, mala šala, hehehehe.
— Zatim nestade.

Tek kada su se našli preko u njihovoj maloj ulici, upali čovek iz Misurija šibicu i otvori cedulju. Na njoj behu napisane samo dve reči:

NAVAJO FILD.

Dvojica prijatelja se pogledaše.

— Zna li šta je to? — upitao je Džordžijanac.

— Ne, nikada nisam čuo. Moglo bi da bude ime nekog grada, dole u Arizoni ili na granici Kolorada. Dole, u četvorouglu država, Arizone, Jut, Kolorada i Nju Meksika, je veliki rezervat Navajo kod Šiproka. Naseljenici su veliki plato svojevremeno nazvali Navajo Fild. Ali to ime se, već odavno, ne upotrebljava. A ne bih mogao da pretpostavim da

Kirk Mek Loveri to zna. I ja sam sam to, takođe, čuo od svog oca, koji je vodio naseljenike kroz ovu oblast. A to je bilo pre skoro pedeset godina.

Dvojica prijatelja pokušavala su da odgonetnu ovu stvar. Niti Vajat Erp, niti Dok Holidej nisu u ovom času slutili, od kolikog značaja će im još biti ove dve reči.

Sada je jedno bilo sigurno: Džim Flanagan pripadao je Kirk Mek Loveriju! A i ovo saznanje bilo je već veoma značajno.

Ali mada su se oba prijatelja iz Dodža trudili da u toku prve polovine noći još nešto više saznaju, to im nije pošlo za rukom. Oko dvanaest su otišli do kovačeve kuće i svako se povukao u svoju sobu.

U ranu zoru, pre nego što je svanulo, Dok Holidej je otišao u glavnu ulicu i ušunjabao se u sobu Lambertijevog pansiona koju je tamo iznajmio. Tek što je legao u krevet, odmah je utonuo u san.

Kada se probudio, sunčevi zraci su se probijali kroz pukotine na prozorskim krilima.

Odmah ustade, umi se ledenom vodom, kao što je navikao i lagano priđe prozoru da bi otvorio kapke. Bilo mu je potrebno više svetlosti radi brijanja. Sunce je odjednom obasjalo bleštavom svetlošću njegovu sobu.

U toku noći je napadao sneg. Beli bejahu krovovi, bela beše ulica, bela i savana i bele šume i planine, koje okružavahu grad. A iznad svega toga blistalo je plavo nebo, kao izrezano od tamnog svilenog papira.

Holidej se obrijao i obukao sa poznatom brižljivošću. Kada je opet još jednom došao do prozora, ugledao je slučajno, kako jedan mali čovek izlazi iz banke i ostrim pogle-

dom posmatra Lambertijev pansion.

Holidej nije ispustio čoveka iz očiju, mada nije ni slutio, da bi to mogao da bude J. L. C. Miler.

Ali, mali čovek, krivih nogu kao u psa jazavičara, krenuo je pravo prema pansionu.

Holidej je brzo uzeo šešir i mantil i izašao na hodnik.

U tom su se otvorila ulazna vrata i čuo je kreštavi glas jednog starijeg čovečuljka kako doziva ženu na kuhinjskim vratima: — Stanuje li kod vas neki mister Stap?

— Stap?. Da. Ali mislim da još spava. Mister Stap! Mister Stap!

Džordžijanac je već bio na stepenicama. Tek u zadnjem trenutku se setio da stavi naočare. Navukao je mrki šešir duboko na čelo i ogrnuo mantil.

— Tražite mene? — upitao je maleckog.

— Jeste li vi mister Stap?

— Da.

— Ja sam Miler. Preko moram nešto da podignem. Ali, očigledno da je došlo do neke omaške.

— Omaške? Ah — pravio se Holidej kao da je tek sada shvatio — radi se o novcu, koji vam mister Vinter duguje. •

— Duguje? Da... ustvari ne... ali, to je možda tako... Pa da... može se tako reći. Potkrala mu se greška. Napisao je umesto J. L. C. Miler, J. L. K. Miler, a iz tog razloga banka, naravno, neće da mi isplati novac.

— Naravno, ne — potvrdio je čo-

vek iz Džordžije sa izrazom lica punog razumevanja. — Ali, to može moć odmah da proverimo. Možemo mister Vinteru odmah da objasnimo stvar. Pođite sa mnom.

— Oh, on je u Šošonu?

Ne odgovorivši mu povukao je Holidej malog čoveka napolje, do onih vratiju koja su vodila ka sporednoj ulici, kako ga ne bi videli sa patuljkom u glavnoj ulici.

Dodoše brzo do kovača. Kockar je gurnuo malog ispred vratima bacivši jedan brzi pogled, preko ove male ulice, u glavnu ulicu.

Niko ih nije sledio.

Kada je kovač ugledao maleckog, prekrstio je ruke.

— Miler! Kog đavola tražite ovde? Mislio sam da ste još uvek u ćorki u Glenvodu!

I pogledavši maršala, koji se u tom momentu pojavio na dvorišnim vratima, kovač je objasnio:

— To je malecki Miler, bandit iz Glenrud Springsa. Pre nekoliko godina jahao sam zajedno sa njim preko. Nećete mi verovati, kako sam se bio obradovao, kada sam zatim saznao, da je lupež uhapšen. Šta tražite ovde u mom dvorištu, čoveče.

Tražeći pomoć pogleda mali razbojnik prema čoveku iz Džordžije.

Holidej je sve objasnio maršalu jednim jedinim imenom, pokazujući na čoveka koga je doveo sa sobom.

— Mister J. L. C. Miler

— Helo, mister Miler!

Mali je razrogačio oči. — Ko ste vi? — Upitao je maršala kreštavim glasom.

Na žalost kovač, u svojoj brzopletosti, preteče čoveka iz Misurija.

— To ću vam ja reći, Mileru! To je Vajat Erp! Maršal Erp! Pa, kako vam se to sviđa, hej?

Mali je stajao kao da ga je grom pogodio.

— To nije moguće!

— Jeste, Mileru — potvrdio mu je sada i čovek iz Misurija. — A sada, da skratimo stvar! Ko vas je poslao?

— Mene?

Vajat, primetivši da bandit želi da odugovlači, izvuče odjednom svoj revolver iz futrole.

— Na Vinterovom ranču je više ljudi ubijeno. Postoji osnovana sumnja, da ste vi, Mileru ubica. Suđenje nije više ni potrebno. Kovaču, vi ste mi svedok.

Miler je odjednom zakreštao promuklim glasom:

— Plikat, Jale Plikat me je poslao. Ja uopšte ne znam, šta se u stvari dogodilo, maršale! Kunem vam se! Ne možete me ubiti zbog nečega, što uopšte nisam uradio. Nije mi uopšte poznato kako se to odigralo. Plikat mi je rekao da na svoje ime treba da podignem osam hiljada dolara u banci. Zovem se Jilford Lukas Cederik Miler! Kovaču je to poznato. Plikat je samo iskoristio moje ime, a šta ima sa novcem, ja uopšte ne znam.

— Ali, znali ste, da je to neka prljava stvar. Ko je taj Plikat? — hteo je Vajat da sazna.

Kovač je stajao otvorenih usta. Konačno je promucio:

— Ova utvara mora da je poludela! Jale Plikat je šerif. To jest, od kada je zadnji šerif umro, on vodi taj posao. Još nije izabran.

Dakle, šerif!

Vajat spustivši revolver u futrolu Mileru reče zapovedničkim tonom:

— Ukoliko ste lagali, ići ćete na vešala. Metak bi i suviše bio skup za vas!

Miler je postao siv kao pepeo. Tek sada, pošto je akutna opasnost prošla, bilo mu je jasno šta je učinio: naveo je ime čoveka koji je stajao iza njega, ime Jalea Plikata.

A za malog lupeža Jilforda Lukasa Cederika Milera nije bilo opasnijeg čoveka od Jalea Plikata.

— Sa njim sam zajedno radio na Astorovom ranču — promuca. — Bilo je to ubrzo pošto ste vi, sa Doktorom Holidejom, poslednji put tamo naišli. Plikat je tamo bio naš nadzornik. Strašan momak, grub, nasilan i divlji. Zbog jedne glupe stvari imao me je u rukama i stalno mi je pretio. Zatim smo jedan drugog izgubili iz vida, dok se pre izvesnog vremena iznenada nije pojavio preko u Glenvudu...

Ostalo mogao je maršal i da pretpostavi.

U svakom slučaju bivši Astorov kauboj pripadao je bandi koja je izvršila prepad na Vinterov ranč.

Ukoliko je Lazaro Kapučino zaista došao u ovaj kraj i izvršio prepad, onda je postojala izvesna veza, između ovog strašnog „čoveka sa vešalima” i razbojničkog rančera Astora, krvnog neprijatelja Vajata Erpa.

Gore nije moglo da se dogodi.

Frederik Astor, zapovednički odgajivač stoke, sa kojim se maršal već više puta sukobio, imao je jednog od svojih ljudi na mestu šerifa, u jednom, za njega važnom gradu, Šošonu. Već jedanput je izveo sličan manevar, ali ga je, svojevremeno, čovek iz Misurija u tome sprečio. A, evo sada, već je opet počeo da pruža svoje gramzive kandže nad gradom, u kome su mu, bez daljnjeg, pripadale mnogobrojne krčme i radnje.

Da li je ruka, trulo bogatog rančera, umešana u prepad i ucenu Vintersa?

Ili pak, da nije možda njegov štićenik Plikat, na svoju ruku to organizovao, po ugledu na svog gazdu?

Ukoliko je razbojnički rančer bio povezan sa „ljudima sa vešalima”, bandi je u tom slučaju porasla moć, tako da joj u ovom kraju niko nije bio ravan.

Ko je mogao da se usudi i da se suprostavi Astoru? A ako je sada banda „sivolikih” bila na njegovoj strani, i za njegov račun sprovodila teror po planinama i dolinama i na platou Montena, onda je on, zaista, bio neograničeni gospodar u ovoj pokrajini.

Šta su mogla dva usamljena čoveka da učine protiv toga?

Ali i sama pomisao na jedno takvo udruživanje bila je, u prvom redu, sve drugo do jedna sumnja. Bolje rečeno, bila je to već jedna bojazan.

Sve što je veliki vođa opasne tajne organizacije učinio u zemlji Arizone, bilo je ništa prema onome što je sada bio u stanju da uradi kada je na svojoj strani imao jednog tako moćnog i imućnog čoveka kao što je to bio Frederik Astor.

A protiv mogućnosti, da je Kapučino ovde mogao da osnuje jednu novu bandu, govorila je činjenica da mu nije pošlo za rukom da sam pobegne iz kaznenog logora. On je bio oslobođen! Ko drugi, ako ne njegovi kompanjoni, mogli su to da sprovedu u delo? Veliki vođa je, najverovatnije odmah posle Kapučinove osude, stavio sve snage u pokret, kako bi svog najboljeg čoveka mogao da oslobodi. Najverovatnije da svet neće nikada saznati kako mu je pošlo za rukom da kažnjenika oslobodi iz Seskateve.

U svakom slučaju Kapučino je pobegao i za njim je u šest država raspisana poternica. A dvadeset milja severnije od grada Šošona, u jednom prepadu sa požarom na usamljenom planinskom ranču, primećen je čovek sa maramom preko donje polovine lica, čije su oči bile crne i koji je upotrebio jednu reč italijanskog porekla.

— Ukoliko bih samo mogao da

dvadeset i četiri sata stavim na led Mek Loverija! — reče kockar. — U tom slučaju mogle bi stvari da se jasnije sagledaju.

Da, Mek Loveri ležao je obojici čoveka kao težak granitni kamen na putu.

*
* *

Miller je zatvoren u jednu sobu u kovačevoj kući iz koje nije mogao da pobjegne. Čuteći on se predao svojoj sudbini.

— Ukoliko budemo i suviše čekali na Plikata, stvar će da zagori — reče Holidej. — On već odavno čeka na Milera.

A pošto je opet bio svetao dan, i od blještave svetlosti snega vidan još više, tako da bi lica njih dvojice još jasnije mogla da se uoče, morao je čovek iz Džordžije opet sam da krene na put.

Ovoga puta bio je to rizičan put, jer je u šerifovoj kancelariji moglo biti ljudi, koji su ga od ranije poznavali, i koji bi njegovo spoljno maskiranje brzo prozreli.

Imao je sreću i nije morao uopšte da poseti kancelariju.

Ispred kancelarije stajao je jedan znojem orošeni crni vranac čije je ukrašeno čebe, koje se stavlja preko sedla, imalo na sebi veliki, ne baš uočljivi zlatni znak „A” na plavom polju. Znak kralja Astora, kako su velikog rančera, takođe zvali.

A tada se otvoriše vrata od kancelarije i dva čoveka izađoše napolje.

Jedan od njih bio je visok, možda svojih tridesetak godina, sa lisičijim licem i tankim ustima; levo na njegovoj jakni svetlucala je srebrna petokraka zvezda.

Bio je to, dakle, Jale Plikat, novi šerif u Šošonu.

Pored njega stajao je srednje visok čovek u kaubojskom odelu, preplanulog lica, sa ispod brade privezanim kaišem od šešira. Bio je to, bez sumnje, jahač crnog konja sa Astorovog ranča.

Holidej, lagano pognut, prođe pored njih.

Plikatove oči sledile su ga nekoliko koraka, a zatim se šerif opet obratio kauboju.

— Sada? Po podne? — upitao ga ljutitim tonom.

— Da. Ja tu ne mogu ništa da izmenim, Jale.

— Neka đavo nosi gazdu! Šta hoće opet? Mi smo za njega svi najobičniji psi. Drugo ništa! U redu, dolazim!

Kockar je čuo kako su se jedna vrata od dvorišta škripeći otvorila.

Čovek iz Džordžije nije mogao da se okrene, jer bilo je odviše riskantno.

Dovoljno je čuo, gledajući, da se najkraćim putem vrati u staru kovačnicu.

— Ah, Astor ga je pozvao! U redu, poći ću za njim! — reče maršal kada ga je Holidej obavestio o svemu.

A pošto i Džordžijanac nije imao ništa neodložno da radi u gradu, to je i on zajedno pošao sa čovekom iz Misurija.

Napustili su grad odmah ulicom prema zapadu. Uskoro se pred njima ukazalo samo ogromno snežno polje čija je blještava svetlost direktno bila u oči.

Vajat, koji je tačno poznao put do Astorovog ranča, jahao je zaobilaznim putem do Overlandove ulice, prema Glenvud Springsu. To im je put produžilo za nekoliko milja, ali je Erp zatim jašući ka severoistoku skrenuo na put prema ranču.

Jedva da su prešli nešto više od tri milje kad čovek iz Misurija odjednom zaustavi svog vranca i glavom pokaza prema jugozapadu.

Usred svetleće i treptave površine mogla je da se vidi jedna crna tačka.

I Holidej je gledao na to mesto.

— To bi moralo biti na starom Overland putu.

Vajat je izvadio svoj dogled iz tašne na sedlu i razvukao ga.

Izoštrivši dogled da pogleda po putu, maršal je otkrio, takođe, i otiske kopita više konja. A tada, tamna tačka pojavila se u žiži durbina.

— Jedno sedlo! — otrglo se maršahu.

Pošto ni sa koje strane nije mogao da se primeti ni jedan čovek, oni u galopu pojuriše prema tom mestu.

Da, bilo je to jedno sedlo. Jedno staro, mrko sedlo, štepovano i više puta krpljeno.

— Jedno teksaško sedlo — reče maršal kao za sebe i okrete glavu ponovo posmatrajući otiske kopita na zavejanom putu.

Kockar je sjahao sa konja i prišao sedlu. Zatim se sagnuo i izvrnuo ga. Kada se ponovo uspravio objasnio je:

— Pripada Jale Plikatu.

— Šta!

Tada je i čovek iz Misurija sjahao sa konja i pregledao sedlo. Ali osim malog slova, prevučenog kožom, koje je verovatno trebalo da predstavlja slovo „R”, nije moglo ništa drugo da pronađe.

— Jeste li videli slovo „R”? — upitao je Holidej.

— Da.

— To je Raulinov znak. Vi znate sedlara u Šošonu kod koga sam i ja poručio sedlo. Ovaj znak video sam na više njegovih radova u njegovoj radionici.

— A od kuda znate da je to baš Plikatovo?

— Njegovo ime tada još nisam znao. Samo, sedlar mi je rekao da je u Šošonu prodao samo jedno jedino sedlo po teksaškom uzoru. Neki stari južnjak ga je kupio, a posle njegove smrti nasledio ga je šerif.

Gledali su ukočenim pogledom u staro sedlo koje je ležalo pred njima u dubokom snegu na Overlandovom putu. Posmatrali su isečene kaiševe i tamnu vlažnu mrlju na sjajnom mestu za sedlarima.

Vajat Erp je podigao glavu i pogledao preko, prema dalekim šumama u planini.

— On tamo nije stigao. Oni su ga ovde uhvatili i udesili.

Dok Holidej je pogledao saputnika ne rekavši ništa.

Čovek iz Misurija je nastavio:

— Pogledajte tragove. Posle kraćeg puta, okreću ka jugu, dok Astorov ranč leži na severo-istoku odavde.

Sledili su tragove.

Posle jednog i po časa su ga pronašli. Ležao je sa licem u snegu, na jednom kraju puta, pred ulazom u klisuru. Izgledalo je tako, kao da je se njegov konj spotakao i da ga je zbacio sa sebe.

— Kod ove bande — reče maršal tiho, dok je gledao mračnim pogledom na ubijenog — ide sve po zapovesti i tačno u minut. On je bio samo posrednik ili mali točkić u velikoj mašineriji. Trajalo je i suviše dugo, a novca nije bilo. Verovatno da su njegovi nalogodavci posumnjali u izdaju. Iz tog razloga oni su ga po kratkom postupku, likvidirali.

— I Miler se takođe nalazi u sličnoj opasnosti?

— Najverovatnije. Ali, kod kovača ga, u prvo vreme, neće niko tražiti.

Za trenutak zavlada tišina, a zatim Holidej reče:

— A Astorov kauboj?

— Član bande!

— „Čovek sa vešalima“?

Maršal podiže ramena, pustivši ih da besкраjno umornim pokretom lagano padnu. — Ne znam.

Lazaro Kapučino se odjednom obojici pojavio nejasnoj daljini.

Oni sjahaše. Svojim malim lopaticama, koje su uvek nosili pozadi na svojim sedlima, baciše sneg preko mrtvaca. Zatim ponovo uzjahaše i odjahaše odatle.

— Put do Astora ću odložiti — procedio je maršal mračno kroz zube. — Moramo sada natrag u Šošon, a onda najbržim putem ka Slatkovodnom jezeru.

*
* *

Bila je noć, kada su napustili grad. Uskoro im je on postajao sve manji: kao jedna mala, mračna, tačka iza njih, u sred spuštene, svetlucave ravnice.

U toku popodneva ponovo je padao sneg a on im je jahanje znatno otežao. Išli su napred vrlo lagano i trebalo im je za put od dvadeset i jedne milje više vremena nego inače za put od dvadeset i pet milja.

Bila je već davno prošla ponoć kada su ugledali odsjaj Slatkovodnog jezera.

— Skoro smo pri kraju — rekao je maršal svom prijatelju, posle višerasovnog ćutanja i jahanja kroz sneg koji je jako padao.

Pokazalo se da je sneg ovde gore,

na obroncima, znatno veći, nego dole na visoravni.

Bilo je pola četiri kada je maršal konačno zaustavio svog konja. Pokazao je glavom na više crnih tačaka koje su se videle na snegu.

Vinterov ranč.

Holidej iskoristi zastanak da bi zapalio jednu cigaretu. Mali plamen od šibice, osvetlio je za delić sekunde njegovo, na izgled, smrznuto lice.

Jahali su lagano dalje.

Možda su se približili na jedno sto pedeset jardi od utonulih zdanja na starom ranču kada im je odjednom u susret odjeknuo pucanj iz puške.

Vajat je zaustavio svog konja.

Začuše tada jedan promukli glas iz jedne od baraka:

— Banditske barbare!

I opet je odjeknuo jedan pucanj.

Obojica sleteše iz sedla, legoše na zemlju i povukoše svoje konje pored sebe u visoki sneg.

— Moglo bi da bude i gore — podsmehnuo se čovek iz Džordžije, gurnuvši svoje lice u sneg, kako bi bez pomoći ruku ugasio cigaretu. — Momci nas smatraju da smo Kapučinijevi ljudi.

Vajat se malo podigao, stavio svoje ruke u obliku levka na usta i viknuo:

— Ovde su prijatelji, Sam!

Za trenutak je zavládala tišina.

A zatim, začuo se snažan glas iz barake:

— Ko ste vi?

Maršal nije hteo da kaže svoje ime. Nije mogao da pretpostavi, da se i kod ove snežne nepogode mogao naći neko od bandinih uhoda u blizini, ali, sigurno je sigurno. Pored toga, hteo je starog prijatelja preko rado da iznenadi.

Vajat je ustao podigavši i ruke u vis.

— Dolazim sam! — viknuo je.

— Srećan put — začuo je kockara kako iza sebe mrmlja. — Postaćete odmah teži za nekoliko unci.

— Ne bojte se — prošaputa čovek iz Misurija. — Tako dobro oni uopšte ne pucaju. Pored toga, i Vinter neće dozvoliti da ga neko zadirkuje.

I pravilno, iz barake u snegu podigla se takođe jedna crno siva prilika i pošla maršalu u susret. Kada je došao na blizu dvadeset jardi, maršal je znao da je to Vinter.

— Ko ste vi? prostenjao je rančer.

— Dolazim iz Tombstona.

— Iz... odakle, čoveče? — Vinter je zastao.

— Iz Tombstona. Treba da vam prenesem pozdrave od Doka Holideja.

— Holideja! — viknu Vinter pri čemu mu se u njegovom glasu primetila mala nada. — To znači da je Vajat Erp primio pismo i svom prijatelju pričao o tome. Prokletstvo,

znao sam da je on od reči. On je odmah nešto preduzeo! Znaate li gde je Vajat Erp?

— Da, ovde.

— Gde?

A tada je konačno sedi rančer shvatio.

— Vajat! — prolomilo se glasno iz njegovog muklog grla. Stajao je jedno vreme kao paralisan, a zatim je odjednom potrčao prijatelju u susret i stegao ga rukama.

Dok su se oni, po starom američanskom običaju, jedan sa drugim boksovali i rvali, uzviknuo je stari medved:

— Ljudi, Vajat! Vi ste ipak kao puma! Momak lično dolazi ovamo! I želi da mi prenese pozdrave od Dok Holideja! Čoveče! To je već nešto! Šta, uostalom, radi brzi Holidej! Kako mu je?

— Verovatno da se trenutno ne oseća baš najbolje. On, naime, leži preko u snegu, jer ima nešto protiv metaka iz puške. Koliko ja znam on bi hteo da umre od metka koji dolazi iz jednog poštenog revolvera!

— Šta? On je isto tu! Dok! Hej, Holidej! Ustanite! Dodite ovamo! — Vinter je poleteo pored čoveka iz Misurija prema kockaru, koga je takođe poznavao, prilikom njegove dve posete na njegovom planinskom ranču.

Radost je bila velika, mada zamračena nesrećom, koja je zadesila ranč.

Kada se prva oluja stižala, obavestio ih je Vinter — koji je, naravno, sve svoje ljude pozvao i pun ponosa pokazao svojim prijateljima svoju, od lepote procvetalu kćer — u pojedinostima šta se dogodilo.

Na osnovu toga, maršal je još čvršće bio ubeđen da je vođa bande mogao da bude i sam Lazaro Kapučino.

Elen Vinter napravila je odmah jaku kafu čiji je nadražujući miris ispunio celu baraku. Sedam kauboja behu se skupili oko velikog stola, posmatrajući dva noćna posetioca, budnim očima.

Vajat prećuta vrlo mudro svoju sumnju, ne zbog toga, što on možda nije verovao Vintersovim ljudima, već što on u principu jednu sumnju u drugoga nije nikome govorio. Naravno, ne računajući ljude, kao što su bili Dok Holidej i Luk Šort.

Pored toga, nije želeo ni da zbog svih svojih sumnji Vintera učini još nespokojnijim. U ovoj nameri bio je još više ubeđen, kada je čuo, kako jedan od kauboja govori:

— Bilo je to isto tako kada dešavaju „ljudi sa vešalima“, maršale! Sasvim tako! Oh, mi smo čuli o barabama koje, tamo na jugu, ljude čine nesigurnima. Na isti način nastupili su banditi i ovde. Bila je to jedna horda, kod koje je sve išlo kao po koncu. Nečujno, osim jednog, koji je svojim kompanjonima nešto dovikivao. Mister Vinter je to takođe čuo.

— Zlo je samo u tome što nemam novaca — promrmljao je rančer tmurno. — Psi će nas udesiti. Kako mogu da spremim osam hiljada dolara? To je isključeno. A, i rok je već istekao!

— Dolari se već nalaze u Zapadnoj banci u Šošonu — obavestio ga Vajat o onome što se dogodilo u gradu.

Vinter je raspalio po grubo izrađenom stolu.

— Prokletstvo, to može da se kaže da je tipično za Vajata Erpa! Holidej kao zmija naočarka! Satano, to je bila igra! Milera ne poznajem. Ali, Plikata? To, jednostavno, ne mogu da shvatim.

A onda obavestiše jedan drugog šta je se dalje dogodilo.

— Ja sam danonoćno postavljao stražu. Psima neće biti lako da me po drugi put iznenade! — objasnio je rančer.

— Sneg će se bez daljeg zadržati — reče čovek iz Misurija, misleći pri tome da su to bili ljudi iz južnih krajeva i koji su снег mrzeli i bojali ga se. Jer, još uvek je verovao, da je to bio Lazaro Kapučino koji se ovde beše odomaćio!

•
•

Kao što je visoki снег otežavao banditima da nastave svoje delo,

smetao je takođe i napadnutima da pronađu trag hordi.

Kada je svanulo rančer je pokazao maršalu grobove kauboj koji su prilikom prepada izgubili svoje živote. Zatim je čovek iz Misurija obišao izgorela mesta.

— Sve to, Vajate, sve! Obe kuće, koje su bile na početku novog ranča. Ali više nema ničega. Jer požar je sve progutao! I sada, kada je снег, nismo u mogućnosti da dovučemo ni drva iz šume. Moramo sačekati proleće. Ah, imali bismo hrabrosti da još jedanput počnemo iz početka, samo kada ne bi bilo pritiska koji zločinci čine prema nama!

U toku prepodneva napustiše, oba prijatelja iz Dodža, ranč i odjahaše u pravcu Šošona.

Hladnoća koja je odjednom nastupila u svitanje zore, zaledila je površinu snežnog pokrivača tako da se uhvatila ledena kora koju su, dođuše, konjska kopita mogla da probiju, ali ne i da utonu. Na taj način uspele su da idu mnogo brže nego u prethodnoj noći.

Čovek iz Misurija je svesno udesio da padne mrak kada oni budu stigli u grad. Dovedi su svoje konje do svoga stana. Od kovača su saznali, da se ništa novo nije dogodilo.

Zarobljenik se još uvek nalazio u svom zatvoru; bio je snabdevan kroz jedna mala vratanca hranom. Dva puta u toku dana izvodio ga je kovač sa uperenim revolverom u dvo-

rište od kuće, kako je to maršal bio naredio.

Posle večere krenula su oba nepokolebljiva čoveka ponovo na put.

Kada su se osvrnuli gore na ras-kršću u glavnoj ulici, pogledali su se iznenađeno. Srebrno beli biserni ogrtač od snega potpuno je čarobno preobrazio sivi grad Šošon. Čiste i uredne su izgledale kuće blistajući u svetlucavoj belini, a svetlost, koja je u svim bojama padala sa prozora, davala je blještavim ledenim kristalima na ulici, izgled velikog broja sjajnih odsjaja. Ono što ljudi ovde za godinu i po dana, ni približno nisu mogli da učine, učinio je Veliki Manitu za jednu jedinu noć: Šošon je postao jedan lep grad. Ali samo jedan trenutak divila su se oba čoveka ovome gradu iz bajki pa zatim krenuše u pravcu „Silver saluna”.

Mesto u uglu za velikim zelenim kockarskim stolom bilo je prazno.

Kirka Mek Loverija nije nigde bilo.

Obe uhode se odgegaše dalje, do kraja glavne ulice, gde su se nalazile stanične zgrade. Ovde okrenuše na levo, u četvrt u kome je stanovao sedlar Raulins. Holidej je ušao u dvorište, dok je čovek iz Misurija ostao kod vrata.

Raulins je pogleda začuđeno kada je ponovo ugledao čudnovatog mister Stepa koji je kod njega poručio teksaško sedlo.

Već posle kratkog razgovora, kockar je znao, da sedlar još ništa nije

saznao o šerifovoj smrti. Pažljivo je otpočeo čovek iz Džordžije da ga dalje ispituje:

— A šta je sa našom lepom Cecilijom?

Sedlar ga je pogledao smeškajući se.

— Ah, mister se verovatno zagrejao, hej? Pa, to je sasvim jedna sveža devojka...

— Na žalost, uzalud. Momak sa juga devojkicu sigurno ima čvrsto u rukama.

— Tako? — začudio se stari dok je sekao jedan veliki mrki komad kože. — Ja sam drugog mišljenja. Mislim, da je otišao.

— Ah? — izmaklo se kockaru.

— Da, u svakom slučaju. Ona je danas pre podne tako glasno plakala da je moglo da čuje pola ulice. Njena majka je grdila isto tako glasno. Radilo se o mladom mangupčiću koji je Ceciliji prvo zavrteo glavu, a zatim se, bez reči, izgubio.

— Možda je samo otišao na put.

— Jes, hoćeš! Soba, koju je imao kod Mek Loverija, je prazna.

Mek Loveri? U glavi Doka Holideja zazvonilo je na uzbunu.

— Interesantno je to kakva imena imaju ljudi. Poznavao sam dole u Nju Meksiku jednog Mek Loverija, nekog kovača. Bio je to pristojan momak, za razliku od svojih rođaka u Arizoni, koji su živeli tamo negde u jednom gnezdu, po imenu Tombston.

— Ali, pa to su ovi Mek Loverijevi, mister Stap! Isti ti. Jeste li već čuli o okršaju kod O. K. korala?

Ledena jeza prošla je niz kičmu kockara. Šta bi rekao stari, poluslepi sedlar, kada bi znao ko stoji pred njim? Da je to jedan od učesnika, jedan od četvorice, koji su licem u lice stajali prema Mek Loverijima i Klantonovima?

— Da, svakako, sećam se.

— Vajat Erp je, zajedno sa Dokom Holidejom, zaustavio jedno tucce opasnih bandita. Dvojica od njih pripadala su Mek Loverijima. Bili su to gordi desperadosi sa meksi-kanske granice, koji su predstavljali elitu velikog Klantonovog pokreta. I tako, ti Mek Loverijevi imaju ovde svoje rođake. To su ljudi preko puta. Stari je stric onih kauboja koji su ubijeni kod O. K. korala.

Šovek iz Misurija se zamišljeno počeo po bradi kada ga je o svemu obavestio Džordžijanac.

— Kirk, znači, ima ovde rođake. Stvar sa tim, naravno, izgleda drugačija. U tom slučaju onda i nije tako čudno što se on ovde zadržava.

— Međutim, šta znači ono pismo Bingamu, koje je sa sokom od limuna, napisao između mastila?

— Baš to — odgovorio je maršal — da je umešan u neakve mračne mahinacije. U to nema više nikakve sumnje. Ali, smatram, da ne bismo morali oko toga da se uzrujavamo. Moramo se pozabaviti sa Lazarom Kapučinom. A, to je već sasvim do-

voljno! On je oslobođen iz Seskateve. To znači da je vođa organizacije poslaop njega čitav niz ljudi sa kojima on sada hara i ucenjuje pokrajini Garfield.

— Da li ste već o tome razmišljali da je to namerno nameštena stvar? — upitao je kockar tiho. — Da je samo Vintera banda imala u vidu? Vašeg prijatelja Semjuela Vintera?

Maršal je potvrdio glavom.

— Da, o tome sam već razmišljao, Dok. Na tu misao sam došao, jer otkako smo se mi pojavili u Šošonu, nisam čuo ni o jednom drugom prepadu, niti požaru. Samo je Vinter napadnut od bande.

— Pa, i to baš nije malo — reče kockar razmišljajući — jer, banda je samo prilikom jednog prepada uspela da dođe do velikog plena. Samo konji, koji su im kod Vintera pali u ruke, predstavljaju ogromnu vrednost. A Kapučino računa još i sa osam hiljada dolara. Zaista „dovoljno“ za jednog gangstera.

Čuteći napustiše kapiju i izađoše na ulicu.

Vajat je zastao na uglu ulice na kojem je nedavno ugledao Džimija Flanaganu kako stoji preko puta na ulazu u kuću.

U kući Mek Loverijevih bilo je sve tiho. Bol male Cecilije izgleda kao da je prešao na njenu celu porodicu.

Vajat je opet razbijao glavu pri pomisli na ovog tajanstvenog Kirka.

Šta je tog čoveka nateralo da dođe ovamo? Kao i Klantonovi, isto tako su i Mek Loverijevi, ispoljavali jedan naročito snažan osećaj prema porodici. Pa ipak, tako iznenađan Kirkov put, čak ovamo u snegom pokrivena planina, na visoravnima Kolorada, imao je u sebi nečeg čudnog.

Oni su se povukli: Kirk i Džimi, dve mračne prilike, govorio je sebi maršal. Njihovi prljavi poslovi bili su sigurno dobro uzdrmani trikom, koji je čovek iz Misurija upotrebio u „Silver salunu”. Kirk Mek Loveri ne bi bio razbojnik obojen svim bojama kada se, od tako neočekivanog napada, ne bi osetio upozorenim.

Dva čoveka nastavili su lagano da idu mračnom ulicom. Vukli su se duž glavne ulice, čija su svetla postavljala slabija, ali još uvek dovoljna da prave neobične, divne i raznobojne obrise u snegu.

Ispred „Srebrnog saluna” predoše ulicu i zaustaviše se na raskršću sa kojeg je vodio put do njihovog skromnog stana kod kovača.

Srazmerno visoke dvospratne kuće u uskoj ulici, nagnule su se sa svojim golim fasadama kao starci u udobnim foteljama, a njihova mračna vrata, zjapila su kao široko otvorena usta.

Ovde, gore u planini, ulice nisu bile simetrično raspoređene u obliku kvadrata, kao u gradovima u ravnicima i pre svega u državama na jugu. Ulice su bile krivudave, sa kosim

prilazima izukrštane, što se i do danas još moglo videti u starim gradićima, kao što je u ono vreme bio i Šošon.

Taman su prešli preko jedne poprečne uličice, našavši se na svojih dve stotina jardi od kovačeve kuće, kada se dogodilo ono što su najmanje očekivali.

Iz mračnog ulaza u jednu strugaru, iskočio je, odjedanput, u dva skoka, slično tigru, jedan čovek. Sa drškom od revolvera raspalio je tako divljački po glavi čoveka iz Misurija da se ovaj srušio na zemlju.

U istom trenutku iskočiše, iz jednog ulaza preko, dva čoveka. Treći se pojavio iza prvog napadača, takođe iz tamnog ulaza u jednu kuću.

U jednom skoku stvorio se Dok Holidej napred. Čuvši zapinjanje revolvera iza sebe, brzinom munje napravio je jedan poluokret. Ugledao je maršala kako pada na zemlju, a zatim njegov revolver počeo je da bljuje vatru.

Fantomski strelac iz Džordžije reagovao je neshvatljivo brzo. Tek sada se oglasio pucnjem i napadačev revolver.

Čovek koji se nalazio iza Vajata Erpa, proderao se glasno iz grla, a njegov kolt, zasvetlevši zajedno pada sa njim.

Levo je, prvi od napadača, dobio je takav udarac kao da ga je malj pogodio. Zastao je na sred puta i preturio se, preko visokih potpetica, nazad na leđa.

Čovek pored njega, pogođen kockarevim metkom, okrenuo se dva puta oko svoje ose, pre nego što mu je pošlo za rukom da shvati šta se to dogodilo i da teturajući umakne odatle.

Drugi čovek koji je došao iz strugare, bio je otkriven sevanjem svog revolvera pa ga ledeno hladni Holidej dočekaao vatrom po sred njegove ruke u kojoj je držao oružje.

Krik, koji potresa srž u kostima, ispunio je ulicu, tako da su se ljudi u okolnim kućama ukočili od straha. Bandit se tada preturio na levu stranu i tresnuo o zemlju.

Treći, koji je došao sa druge strane ulice, uspeo je da se sakrije jednim brzim skokom u mračni ulaz jedne kuće. Međutim, tu je napravio grešku želeći da opali metak u leđa usamljenog čoveka na ulici.

Holidej je munjevito čučnuo i prebacio se preko desnog boka.

Za drhtaj srca, pre nego što je sa druge strane odjeknuo metak strelca iz zasede, zagrmelo je smrtonosni stakato i zoba revolvera čoveka iz Džordžije.

Zatim se odjednom sve utišalo.

Čitav džumbus trajao je samo nekoliko sekundi.

Svetlosivi oblak barutnog dima, koji mu je dopirao skoro do ramena, skrivao je visoko uspravljenu i bez živaca priliku čoveka iz Džordžije. Ovaj je, upravo u najvećoj opasnosti, pokazao svoje mačije sposob-

nosti brzog reagovanja i jednu neuporedivu snalažljivost. Potpuno uspravljen, kao prikovan, stajao je još uvek tu sa revolverima u rukama.

Najzad se vratio život u to ledeno biće. Izvežbanim pokretima napunio je ispražnjene revolvare. U njihovim komorama na dobošima ostao još samo jedan metak.

Lagano je pošao napred i nagnuo se nad maršalom.

Oslušnuo ga je kako diše a zatim ga uspravio u sedeći položaj.

U tom trenutku Vajat je došao k sebi, otvorio oči i iznad sebe ugledao pored oboda širokog šešira, svetlo nebo u noći, obasuto zvezdama i neizmenjeni profil kockara.

— Dok... šta... se dogodilo?

— Ništa značajno. Kako je?

Vajat se uhvati za desnu stranu lobanje.

— Hej, jel' me to neko udario?

— Na sreću, udarac je ublažen vašim starim šeširom — mogao je kockar da ga umiri.

Maršal se podigao i stao, klateći se, na svoje duge noge. Zatim je pogledao oko sebe.

— Pakao, šta je to tu?

Ugledao je četiri prilike kako leže u belom snegu na ulici i osetivši da su mu pluća puna barutnih gasova, koji ga je gušio.

Holidej je čučnuo pored čoveka koji je napao maršala i koga je prvog pogodio. Nagnuo se nad njim i okrenuo ga na leđa.

— Flanagan! Džimi Flanagan! —

procedio je muklo kroz zube i uspravio se.

Ne shvatajući, pogledao je maršal nepomično telo bandita.

Da, bio je to zaista tombstonski razbojnik Džems Flanagan. Bio je mrtav. Metak je u trenutku okončao njegov bezumni život.

Vajat se brzo okrenuo prema drugima.

Holidej je već obišao ostale. Svi su bili samo ranjeni. Među njima nije bilo nijednog poznatog lica.

Ali, pored čoveka, koga je kockar u poslednjem trenutku sprečio da ga pogodi sa leđa, maršal kleknu.

— Živ je, Dok! Međutim, teže je ranjen nego ostali.

Holidej priđe. Uhvatiše ga i odvukoše preko u kapiju, ka otvorenom ulazu u strugaru.

Kada je kockar upalio sibicu, Vajat je ukočeno pogledao u desnu zločinčevu ruku. Na njoj se blistao veliki srebrni prsten. Njegova poravnata gornja strana imala je ugraviran veliki trougao.

„Čovek sa vešalima”!

Bio je smrtno ranjen, ali je uspeo da pobegne grobaru ispred lopate. To jest, nekadašnji lekar iz Bostona, izvadio mu je dva metka iz grudi, spasivši mu na taj način život.

I ostali su dovedeni u strugaru. Pri svetlosti jedne kerozinske lampe, koju je jedna žena brzo donela, Holidej im je pogledao rane.

— Ovoga tu treba previti — reče Dok.

Žena je povukla za vrh jedne maramice, koja je virila banditu iz džepa. Na kraju je u rukama imala jednu sivu maramu.

„Čovek sa vešalima”!

Takođe su i ostala trojica imala ovakve marame.

„Ludi sa vešalima”! „Sivoliki”!

Holidej je pogledao, skamenjenog lica, ranjene bandite.

— Zarazna bolest iz Arizone zahvatila je i Kolorado — prešlo je promuklo preko njegovih usana.

Svetlost lampe, koja se pušila, sablasno je bacala svoju odsjaj preko drugog, nepomičnog maršalovog lica.

Mislio je glasno samo na jednu stvar:

— Prema tome, bio sam u pravu. To su „ljudi sa vešalima”! I Džim Flanagan je njima pripadao. On, koji je bio u vezi sa Kirko Mek Loverijem.

*

* *

Međutim, traganje za Kirko Mek Loverijem bilo je uzaludno. Ovaj je, očigledno, napustio grad.

Dva prijatelja iz Dodža dođoše do kovačeve kuće jednim zaobilaznim putem. Pošto tamo nisu našli ništa, bili su sigurni da im banditi nisu još otkrili stan, već da su ih, najverovatnije, samo primetili kada su bili na ulici. Prema tome, za kovača i

njegovu porodicu, za sada nije postojala nikakva opasnost.

Vajat je izvadio Milera iz njegovog zatvora.

Drhteći od straha stajao je patuljak pred maršalom.

— Mister Erp, kunem vam se, nisam ništa znao. Baš ništa! A, podići novac, to ipak ne može da bude zločin. Ja sam za to trebao da dobijem samo pedeset dolara i...

Maršal je odlučio da skitnicu pustiti.

— Slušajte, Mileru, pustiću vas. Međutim, ukoliko se još jednom sretnemo, a vi budete stajali na pogrešnoj strani, onda nećete poći tako jeftino.

Patuljasti čovek požurio je da što pre ode.

Tek ujutro, kada je maršal slučajno pogledao u prostoriju, u kojoj se unutra nalazila, ugledao je u uglu jedan stari mantil.

Već je zatvorio vrata, ali je zastao. Otvorio ih je ponovo i prišao starom pocepanom ogrtaču. Čovek, čija je sigurnost stalno ugrožena, morao je da bude većito na oprezu.

Pretražio je džepove i u jednom od njih našao jednu malu zgužvanu cedulju koju je ispravio.

Samo dve reči stajale su na njoj:

NAVAJO FILD

Vajat se uspravio i ugledao kockara kako stoji iza njega na vratima. On mu je pružio cedulju.

Holidej samo baci jedan kratak pogled na nju, procedivši muklo kroz zube:

— U redu, jašemq za Navajo Fild.

KRAJ

PISITE NAM!

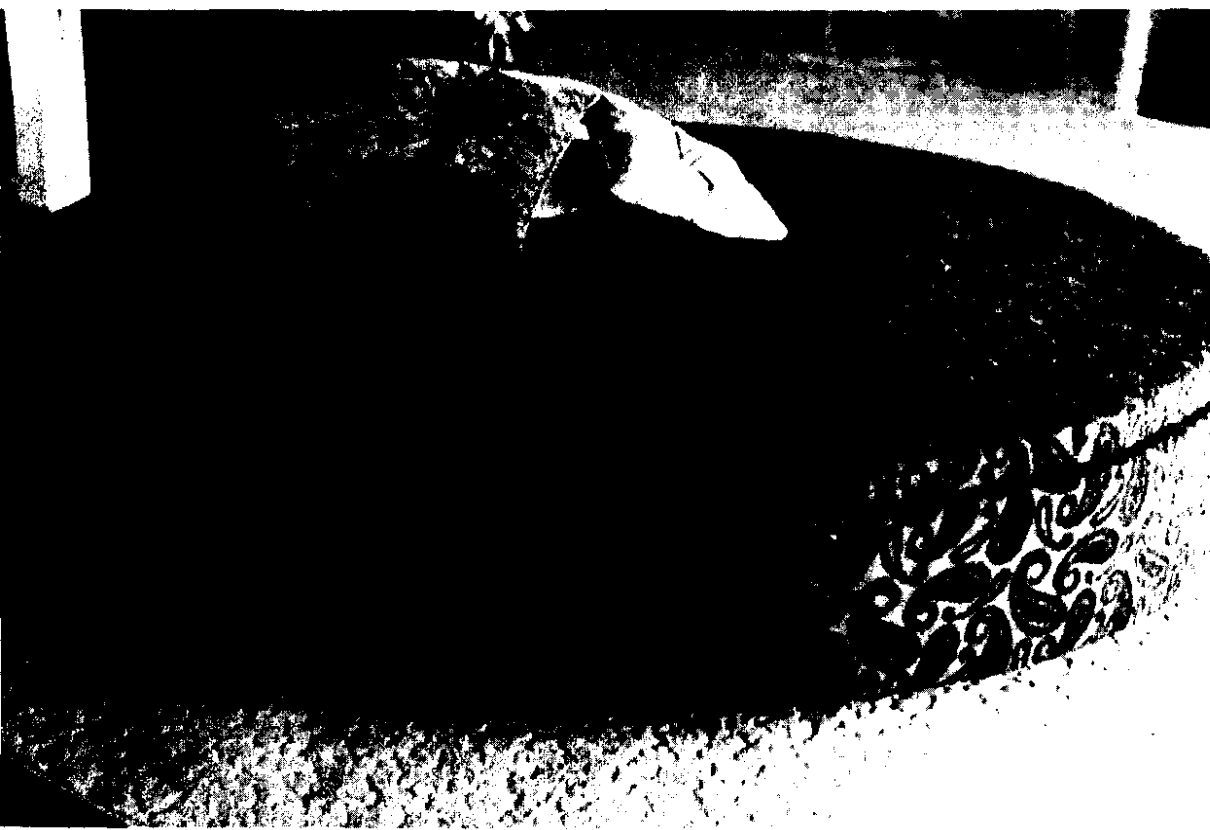
**Odgovore na
vaša pisma
naći ćete u
PANORAMI**

NOVO NA TRŽIŠTU!

LOTOS

UDOBAN LEŽAJ ZA DVOJE

oriolik

tvornica namještaja Oriovac

telefon: 055 - 2000 - telex: Yu - Orlik 28547

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26 dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.
11. septembar 1971.